

ТОНИ ПАРСЪНС КРАЯТ НА НОЩТА

Превод от английски: Цветана Генчева, 2006

chitanka.info

На Дейвид Морисън от Хонконг

ПЪРВА ЧАСТ
1977 — НЕ СЪВСЕМ АНГЕЛ

1.

Спряха го на митницата. Как няма да го спрат? Тери приличаше на човек, от когото могат да се очакват единствено неприятности.

Беше блед от недоспиване и един Господ знае от какво още, самото му бе от магазина за дрехи втора ръка „Оксфам“, тениската от нюйоркския пънк клуб Си Би Джи Би, дънките „Левис“ не бяха виждали вода от деня, когато ги купи и се вмъкна с тях в банята (майка му се разписка, че щял да пипне някоя пневмония, а баща му заяви, че бил мръднал), ботуши от „Док Мартенс“ и — ореолът на гордостта му — къса щръкнала коса, боядисана доста нескъпо в черно с нещото, наречено „Гарваново крило“, което бе открил на щанда за дамска козметика в „Бутс“.

— Митническа проверка, *господине*.

Това *господине* бе насочено като оръжие, прозвуча като подигравка. Като че ли някой би нарекъл Тери *господине*. Единият от двамата митничари, почти чукнал трийсетака, бе с плътни рошави бакенбарди и тънки мустачки, също като футболист от „Кингс Роуд“, който се опитва да е в крак с модата, а другият, някакво изкопаемо, бе на възраст поне колкото бащата на Тери, само дето му липсваше чарът на стария.

— Откъде се връщате, господине?

Въпроса зададе дъртофелът, изпънал гръб, очевидно повлиян от всички години, прекарани в униформа.

— От Берлин — отвърна Тери.

Младият, космат като герой на Дикенс, вече се бе заровил в сака „Пума“ и вадеше тениска с надпис „Бог да спаси кралицата“, сребрист касетофон, резервни батерии, микрофон и чифт слипове.

Майката на Тери често повтаряше, че човек никога не знае кога ще те хванат по бели гащи.

— Берлин, значи? Там сигурно е много хубаво по това време на годината — подхвърли онзи с бакенбардите и старият войник се подсмихна. Май си въобразяваха, че имат чувство за хумор. Да не би

да се вземаха за легендарното британско дуо Ерик и Ърни от „Терминал Три“?

Старият войник отвори дебелия син паспорт на Тери и се опули. Бледият младеж с черна коса пред него нямаше почти нищо общо с моменталната снимка, достойна за някой престъпник, правена в предишния му живот, когато ходеше с безлична провиснала кестенява коса и все още живееше при мама и татко, докато работеше във фабриката за джин и обикаляше по цял ден зареян в мечти как час по-скоро да се измъкне от сивотата.

На тъпата снимка Тери се взираше към света изпод нескопосана подстрижка, щръкнала уж като на Род Стюарт, въпреки че бе по-скоро като на Дейвид Хил от „Слейд“. Дори се виждаше, че е леко загорял. Беше се снимал, когато все още тръпнеше в очакване да навлезе в истинския си живот. Бузите му пламтяха, когато старият войник затвори паспорта.

Оня с бакенбардите ровеше все по-дълбоко в сака и Тери се сви, защото митничарят се бе докопал до неща, които бяха особено важни за него: извади брой на „Пейпър“ отпреди две седмици с един от пионерите на пънка, Джо Стръмър, на първа страница, красив и обречен като Лорънс Харви в „Стая на върха“. Разгърна страниците, огледа недоумяващо рубриките, посветени на новостите, и заглавията, които не му говореха абсолютно нищо.

„Газгодишният Костело“. „Доказателства за «Токинг Хедс»“. „Канадските рокаджии «Бахман-Търнър Овърдрайв» се разпадат“. „„Мъди Уотърс“ — нови засечки“. „Музикълът «Фани» за кеф“.

Започна да прелиства „Пейпър“. Дори не погледна материала на централната двойна страница, посветен на „Клаш“, писан от Скип Джоунс, най-великия музикален критик на света, но насочи вниманието си — като че ли това бе най-важното! — към обявите, когато стигна до тях.

— „Дърти Дик Рекърдс“ — осигурете си дозата.“ — прочете оня с бакенбардите и изкриви погнушено устни. — На това му се вика пълна отврат.

Метна „Пейпър“ встрани и бръкна още по-дълбоко, за да извади опърпания брой на първия сборник есета на Том Улф, в който Тери бе подчертавал цели параграфи, а след това измъкна и нещо безценно — касетките с интервюто, което Тери бе взел от легендарната рок звезда

Даг Уд, единствения на „Удсток“, когото публиката бе освиркала и прогонила от сцената.

Тери наблюдаваше как оня с бакенбардите подмята касетката, все едно че е безполезен подарък, с който се е сдобил на някоя бензиностанция, и му се прииска да каже на копелдаците да вървят да направят нещо полезно, като например да се заемат да спипат терорист номер едно, Карлос Чакала.

След това прецени, че така само ще си изпроси пълно претърсване, затова прехапа устни, стегна мускулите на бедрата и се запита колко ли дълго ще го чака гаджето му.

Целта на пътуването ви, господине? — попита старият войник.

— Журналист съм.

Все още страшно се кефеше, когато изричаше тези думи — вече девет месеца бе на тази работа и се вълнуваше всеки път, когато видеше името си под заглавието, особено ако бе придружено с маломерната снимка, която понякога слагаха. Това бяха дребни неща, но те доказваха, че Тери се превръща в човека, който винаги бе искал да бъде. Тези тук не можеха да го спрат.

— Журналист, значи? — повтори мъжът и в гласа му се прокрадна нотка на подозрение, все едно се опитваше да му намекне, че истинските журналисти са облечени в костюми, носят вратовръзки и стискат в ръка дипломатически куфарчета, на всичкото отгоре са разни старци или поне бая по-дърти от него.

— И за какво пишете?

Тери му се усмихна.

Беше краят на лятото на 1977 година и във въздуха витаеше нещо, което се усещаше из клубовете и звуците му се носеха от всяко радио. И ето че изведнъж животът отново му се стори прекрасен, както преди десет години, през шейсетте, когато Тери бе още дете и родителите му бяха убедени, че „Бийтълс“ са добри момчета.

За какво пишеше ли? Пишеше за начина, по който всичко в живота се променя. От прическите до панталоните и какво ли още не.

За какво пише, а?

Този лаф си го биваше.

Тери си спомни, че съвсем наскоро британският рок музикант Рей Дейвис бе признал, че му идвало да си изплаче очите всеки път, когато попаднел на нечия музикална колекция, защото било наистина

трогателно да проследиш личните предпочитания на даден човек, неподправени, открити, поостарели с течение на годините, защото ако държиш на тези неща, то всичко става ясно от издрасканите плочи и поизмачканите обложки, всичко лъсва — и надеждите, и копнежите на тайната ти малка вселена, и всичко, към което младото ти сърце е било устремено и което е желало, от което се е нуждаело, за което е тръпнело.

— Пиша за музика — отвърна Тери.

Мисти го чакаше в залата за посрещачи.

Забеляза я, преди тя да го види. Беше му приятно, когато ставаше така. Бе един от най-любимите му мигове в живота — да я зърне, преди тя да е узнала за присъствието му.

Мисти. Тя бе неговата любима с медноруси коси и котешко лице. Бе висока, слаба, облечена в семпла бяла рокля, комбинирана с груби моторджийски ботуши.

Напоследък момичетата много налитаха на тази нова мода и съчетаваха нещо подчертано женствено — миниполичка, мрежест чорапогашник, високи токчета, дреха като семплата бяла рокля на Мисти — с нещо крещящо мъжко: — груби обувки от „Док Мартенс“, кожени яки или гривни, обсипани с капси, моторджийските ботуши на Мисти. Не се свеняха да подчертаят сексуалността си, мислеше си Тери, предизвикваха те да ги забележиш и безмълвно питаха какво смяташ да направиш по въпроса. Това наистина бе нова мода.

На рамо бе праметнала сака с фотоапарата. На едната презрамка, където човек очаква да види някоя пъстра пластмасова дрънкулка, миниатюрна кукла или на героя от сериала „Щастливи дни“, Фонци, или на Хан Соло, висеше чифт белезници — фалшиви белезници, обвити в розова кожа от норка. На пръв поглед бе трудно да се определи дали са от магазин за играчки или от някой сексшоп.

Мисти с нейните фалшиви белезници от розова норка. Тери въздъхна, когато я видя.

Тя бе като момиче от страниците на някое списание. Не, беше жена — вече не се казваше момиче, това бе другата новост, бе недопустимо да наречеш която и да е „момиче“, задължително трябваше да е „жена“, макар да бе очевидно, че тези млади създания са

все още момичета. Мисти му обясни защо трябвало да е така — свързано било със „задушаващата тирания на мъжете“, както тя се изрази.

Странна работа, каза си Тери.

Да, тя наистина бе като *птичката* — жената — в онзи роман на Томас Харди, дето го учиха в гимназията в годината, когато заряза учението и започна работа във фабриката. „Далеч от безумната тълпа“. Мисти бе като жената в романа — на пръв поглед нежна и женствена, ала прикрила стоманена твърдост. Батшеба. Такава бе Мисти. Истинска Батшеба в бяла рокля, с моторджийски ботуши, неповторима Батшеба Евърдин с чифт фалшиви белезници от розова норка.

Тя все още не го бе забелязала, и докато я наблюдаваше как се взира в тълпата непознати лица, сърцето му преля от щастие. В следващия момент тя срещна погледа му и заподскача на място, възторжена, че го вижда отново след дългата раздяла.

Повече от седмица!

Тя се наведе, промъкна се под надписа „ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО“ и се втурна към него. Не бе от хората, които се съобразяваха с надписи и забрани, крачеше през света, сякаш имаше пълното право да бъде там — където и да е, навсякъде. Също като героиня от роман, също като момиче от някоя песен.

— Виж, Тел — започна тя.

Държеше последния брой на „Пейпър“. Бе излязъл преди почти цяла седмица, а кой знае как мастилото все още не бе изсъхнало и върховете на пръстите ѝ бяха почернели, а на корицата се виждаше слаб, изпит, мрачен мъж с платиненоруса коса, загърнал се в шлифер, застанал пред стена с надпис: „Achtung! Sie Verlassen Jetzt West Berlin“.

Това бе статията на Тери за Даг Уд, която бе написал върху плик с логото на хотела, а след това издиктува по телефона.

— Кажи сега какво представлява? — помоли Мисти, а той не се стърпя и се разсмя, защото този въпрос обикновено го вбесяваше.

Подготвяш материал от 3000 думи за даден човек, а след това хората започват да те питат: „Кажи сега какво представлява?“ Нали от статията трябва да личи какво представлява, иначе написаното е пълен провал. Когато Том Улф е писал за Мохамед Али, Фил Спектър или Хю Хефнър, дали са му казвали: „Браво, Том, кажи все пак какво

представяват!“ Сигурно. Все пак Тери не се ядоса, защото тя си бе такава, защото това бе истинската Мисти.

— Направо върхът — отвърна й. — Довечера ще ви запозная, става ли?

И тогава в погледа на Мисти се появи онова отнесено, далечно изражение, тя наведе глава на една страна, а Тери притисна устни към нейните и усети пръстите й да пълзят през боядисаната му в черно коса, усети и фотоапаратите, натъпкани в сака, да се отриват в самото от „Оксфам“ до сърцето му.

Целувките им имаха вкус на „Марлборо“ и дъвка, и докато се притискаха пред изхода за пътници, напълно погълнати един от друг, без да забелязват как околните се подсмиват, зяпат и подхвърлят шеговити забележки — „Тези двамата като какво са се маскирали, татко?“, — бяха напълно убедени, че целувките им ще съхранят този вкус завинаги.

Лион Пек се занимаваше със сингълите.

Седеше в тясната като коридор сбутана стая за прослушване, снабдена със стереоуредба, където слушаха новите песни, а около него бяха пръснати поне сто нови седеминчови плочи на 45 оборота, всички излезли миналата седмица, някои от тях в новите лъскави цветни опаковки със снимки.

Работата на Лион бе да открие нещо яко и маниашко — сингъла на седмицата, — след това да избере още дваисет или трийсет други песни, за които си струваше да пусне по някоя евтина шега в един-единствен сбит, но съдържателен параграф, пълен с подигравки.

Язвителното пренебрежение открай време бе част от звученето на „Пейпър“ и читателите разчитаха на обещанието под заглавието на всеки брой за „Секс, купон, мангизи и грозната неподправена истина за порочни страсти“. Точно това се опитваше да постигне Лион на страницата, посветена на сингълите. Стремеше се към грозната неподправена истина за порочни страсти.

Само че хич не му дремеше за тая работа.

Нещо се бе случило на Лион през уикенда, нещо, заради което цялата тъпотия около него — я да видим какво е това тук? — „Продължавай да се носиш“ на „Флоутърс“ или „Безгрижен“ на

„Комодорс“ или „Сребърната лейди“ на Дейвид Соул-Старски — дали не играеше Хъч в сериала? — му се струваше незначителна.

През уикенда се случи нещо, което промени начина, по който Лион гледаше на света. Затова се пресегна към „Сребърната лейди“ — или Старски, или Хъч се хилеше от обложката като някой Озмънд, подложен на лоботомия — и я метна към другия край на стаята, все едно бе фрисби. Когато се блъсна в стената, малката пластмасова плоча се пръсна на парчета с чудесно и удивително шумно пукване. Леле, че беше хубаво.

На Лион му стана толкова хубаво, че направи същото с „Продължавай да се носиш“. След това и с „Безгрижен“. Същата съдба сполетя и „Точно така“ на Шоуадиуади. Сетне грабна „Фанфари за обикновения човек“, новия сингъл на „Емерсън Лейк и Палмър“ и я запокити към стената с неприкрита злоба. След малко подът в стаята за прослушване бе осеян с парчета пластмаса.

Лион избута купчината плочи, за да си направи място, започна да разлиства последния брой на „Пейпър“ и въздъхна заради тъпоумните писания. Тези хора нямаха ли представа какво става по света?

Даг Уд бе на корицата и се опитваше да пробутва старите си наркомански номера пред Берлинската стена. Лион се радваше за Тери — представи си го как се е надул от гордост, когато е видял, че статията му е на първа страница — но чак пък толкова. Като че ли рок певецът Лу Рийд вече не бе постигнал същото и резултатът не бе подобър! Като че ли Даг Уд можеше да различи Карл Маркс от Гручо!

Тери страшно се захласваше по простотиите на кралете на рока, каза си Лион. С всички тук бе така.

Той се прозя, обърна на втора страница и въздъхна, когато видя чартовете. Диско парчета за безмозъчни кретени бяха по първите места на класациите — Дона Съмър се правеше, че получава оргазъм след оргазъм в „Изпитвам любов“, — а топ сред албумите бе музика, която протягаше ръка за помощ към изтерзаните съсухрени домакини, за да преживеят по-лесно менопаузата. „Джони Матиас Кълекшън“.

Лион изсумтя презрително. Разлисти „Пейпър“, а пръстите му също като настроението ставаха по-черни с всяко следващо движение.

Група „Итър“ щели да записват нов албум по време на ученическата ваканция... няколко нови сингъла на „Пайлът“, на

„Джентъл Джайънт“ и на „Рой Уд Банд“... нови албуми на Рай Кудър, „Бони М“ и „Модърн Лавърс“...

И след тях — най-сетне! — най-долу на единайсета страница, сбутани в един ъгъл, притиснати от гръмката реклама за концерта на „Аеросмит“ в Рединг и ексклузивен материал за разпадането на „Стийли Спан“, бяха поместени няколко кратки параграфа, които привлякоха вниманието на Лион и накараха сърцето му да започне да блъска. Той бе писал материала.

Този уикенд Националният фронт планира демонстрация, която ще се проведе в квартал, обитаван предимно от чернокожи. Като прикрият расистките си възгледи зад кампания против кражбите и насилието и поемат под безброй развети национални знамена „Юниън Джак“, демонстрантите от НФ възнамеряват да тръгнат от Клифтън Райз, Ню Крос. Маршрутът и времето на демонстрацията все още не са обявени.

Местното подразделение на „Повсеместната кампания против расизма и фашизма за Луишам“ (ПКПРФЛ) планира мирен контрапоход. Сборният пункт на участниците ще бъде Лейдиуел Фийлдс, непосредствено до железопътна гара „Лейдиуел“, в 11.

Бъдете там или ще докажете какви сте скапаняци.

Вестникът бе излязъл по будките из цялата страна в четвъртък, а в Лондон — още в сряда. Та това бе преди цяла вечност, каза си Лион. Истината бе, че миналата събота демонстрацията и мирният контрапоход се бяха обединили и прераснали в най-неудържимата размирица, на която Лондон ставаше свидетел от войната насам. Лион Пек бе сред демонстрантите.

Бях там, каза си той и докосна синината на скулата, където се бе стоварило коляното на конен полицаи. Бе видял как се случи всичко. Докато повечето от приятелите и връстниците му мечтаеха да са на концерта на „Аеросмит“ в Рединг, Леон се озова в центъра на размириците в Луишам, притиснат от протестиращите, изтласкани

назад от конните полицаи, и имаше чувството, че идва свършекът на света.

Знамената плющяха, участниците мяхаха тухли, конните полицаи се връзваха в тълпата, бойните редици се люшкаха ту напред, ту назад сред писъците, долитащи отвсякъде, и сред невъобразимия хаос. Оранжеви димни бомби се търкаляха по Луишам Хай Стрийт, из въздуха се носеше прахоляк от оронена мазилка, навсякъде се въргаляха боклуци от преобърнатите кофи, чуваше се трясък от счупени бутилки, викове, обиди, песни. Трошаха се витрини.

Най-осезаемият спомен на Лион бе физическото усещане за бунт, пламнало в кръвта му, загнездило се в костите. Краката му омекнаха от ужас, когато из въздуха затрещяха оръжия, а полицаите пришпориха конете си през тълпата; сърцето му заблъска диво, когато забеляза омразата по лицата на демонстрантите, и го обзе заслепяващ гняв, щом забеляза тесногръдите фанатици да пробутват расистките си възгледи в квартал, където почти всички бяха черни.

Никога през живота си не бе изпитвал толкова силен страх. А същевременно си даваше сметка, че на което и друго място да бе попаднал, едва ли щеше да се радва повече.

А това имаше значение. Имаше по-голямо значение от всичко друго. Лион Пек, дете на мира и благополучието, бе посветил съботния си следобед на кауза, за която баща му се бе бил през войната в Италия — Сицилия, Монте Казино и похода към Рим. Беше се сражавал срещу нацистите.

Лион не се заблуждаваше. Бе отдал на Луишам един съботен следобед от живота си. В никакъв случай не можеше да го сравнява с онова, на което е бил подложен старият по време на Втората световна война. Но пък преживяването нямаше равно на себе си.

Когато беше по-млад, Лион участваше в политическия живот на училището и университета. Сега обаче бе съвсем различно. Лицето на пакистанец, който държеше магазин в края на улицата, където Лион бе клекнал, бе нарязано от ножа на някой расист. Нацистите се завръщаха. Истина бе. Човек или трябваше да направи нещо по въпроса, или да върви да гледа „Аеросмит“ в Рединг.

По-късно следобед в този слънчев съботен ден, когато бунтът започваше да се превръща в спомен, също както когато Лион хвърляше киселина в залите на Лондонската школа по икономика, той спря пред

магазин за техника на Оксфорд Стрийт, за да види новините на десетките телевизори на витрината. Бунтът бе водещата новина. Единствената новина. Четвърт от столичните полицаи бяха изпратени да потушат размириците и въпреки това не бяха успели да се справят с положението.

Лион се запита дали някой от читателите на „Пейпър“ е отишъл в Луишам, след като е прочел мижавото му съобщение. Запита се дали бе постигнал нещо. Запита се дали в най-скоро време няма всички да заговорят — наложи му се да погледне така наречения си материал — за ПКПРФЛ. След това обърна страницата и обявите го върнаха към действителността. Истината бе, че читателите им се интересуваха предимно от тях.

ЗАПРИЛИЧАЙТЕ НА СКАНДИНАВЦИ! Сабо е скандинавски стил — 5,50 лири стерлинги... Ризи от тензук за 2,70 лири плюс 20 пени за опаковка и доставка... Хипарски рисувани клош панталони — „първокачествен памучен рисуван клош“. Все още само за 2,60 лири стерлинги.

Лион насочи мислите си към модните тенденции с огромно нежелание и се зачуди още ли има хора, които носят тези боклуци. Той самият приличаше на Рамон с къса коса — лондонски вариант на типичен нийоркчанин. Този стил нашепваше: старая се, но не прекалено.

Лицето и тялото на Лион все още не съответстваха на зализаните мъжкарски дрехи. На двайсет бе слаб като хрътка, създаваше впечатление на крехко момче, на което не му се налага да се бръсне повече от веднъж в седмицата.

На ревера на коженото моторджийско яке от „Луис“ бе закачил пластмасова значка, на която Джими Хил бе застанал в профил също като Владимир Илич Ленин. Носеше прави дънки „Левис“, поизносена тениска с „Тин Лизи“ отпред, бели маратонки „Адидас“ с три сини ленти отстрани. Това си оставаше типичната униформа за всеки отракан мъж, който живееше в големия град през лятото на 1977 година, въпреки че Лион бе придал свой облик на униформата с мека

шапка, купена от магазин за стоки втора ръка. Колкото и да бе странно, човек не можеше да види подобно съчетание на последните страници на „Пейпър“, където все още се опитваха да пробутват останките от модата и духа на шейсетте.

Бижута с листа от канабис. Листо от масивно сребро на сребърна верижка — 7 лири стерлинги.

Лион затвори „Пейпър“ и поклати глава. Нагласи меката шапка. Все едно че нищо не се бе променило. Все едно че навън не се водеше война.

На Лион му се струваше, че всички, които познава, живееха в сън още от шейсетте. И колегите му в „Пейпър“, и всички читатели до един, и баща му — най-вече баща му, който в продължение на няколко години бе член на „Кампанията за мирно ядрено разоръжаване“, но сега предпочиташе да членува в голф клуб.

Какво им ставаше на всички? Нима не разбираха, че е дошло времето да надигнат глави, за да отстояват убежденията си? Защо според тях Националният фронт бе организирай демонстрацията в Южен Лондон? Той отново докосна синината на бузата си и му се прииска петното да остане там завинаги.

Изобщо не ставаше дума за незначително криване от модата — да предпочете дълга коса или къса щръкнала, клош панталони или прави тесни, музикалните легенди Елвис или Джони Ротън. Трябваше да направи много по-съществен избор — дори не просто между Националния фронт и Социалистическата работническа партия, които оклепваха както им падне лозунгите на конкурентите си из целия град, също като бандите от „Уестсайдска история“, същински Шаркс и Джетс на политическия екстремизъм, — а да избере между зло, омраза, расизъм, ксенофобия, фанатизъм и тяхната противоположност.

Разтреперваше се от страх всеки път, когато си спомнеше за Луишам. Замеряха демонстрантите с камъни. Лицата около него бяха разкривени от омраза. Полицаите удряха с палки, блъскаха с крака и колене. Пламваха неочаквани схватки, размахваха се юмруци, раздаваха се ритници, когато някой от участниците в демонстрацията пробиеше полицейския кордон. Конете се насраха от страх, когато ги

пришпориха, за да навлязат сред демонстрантите. Лион разбираше как се чувстват нещастните животни. Луишам бе първият случай на насилие, в който участваше, ако не се брои един побой на игрището, докато беше в началното училище. Тогава загуби.

Естествено, каза си Лион, та тя беше прекалено едра за деветгодишно момиче.

Продължи да рови из плочите със сингъли, докато най-сетне откри нещо, което си струваше. „Празна работа“ на „Секс Пистълс“. Сложи плочата на барабана, нагласи иглата и дръпна ръчката за автоматично повторение. Щом колоните забълваха острия вой на китарата, той се зае да унищожи останалите плочи. Братята Джексън, Дона Съмър, „Хот Чокълит“, Карли Саймън и „Брадърхуд ъв Мен“ — запокити ги една по една към другия край на стаята и те се пръснаха на черни парчета.

Лион тъкмо се канеше да метне и „Ма Бейкър“ на „Вони М“, когато вратата се отвори и на прага застана възрастен чернокож чистач, стиснал прахосмукачка, който зяпна с отворена уста пред съсипаните плочи, осеяли килима.

Бога ми, какво правиш, човече? — ахна чистачът.

— Оправям сингълите — отвърна Лион и целият пламна от смущение. — Тъкмо се канех да разчистя цялата тази неразбория.

Съпроводен от зоркия поглед на човека, Лион се отпусна на колене и започна да събира счупените парчета, усмихнат гузно, с надеждата това да бъде прието като знак на солидарност и неизречено извинение.

Дано да обичаш къри — обърна се майката на Тери към Мисти.

— Обожавам къри — отвърна момичето. — Между другото, баща ми е роден в Индия.

Тери я стрелна с поглед. Нямаше представа, че баща ѝ е роден в Индия. Май имаше доста неща, които не знаеше за нея, въпреки че бяха гаджета от Коледа.

Мисти, Тери и родителите му пристъпваха, обзети от неудобство, в тясното антре. Младата жена възторжено обясняваше за британското колониално величие и за Киплинг, който бил написал как трябва да се приготвя пиле, мариновано в кисело мляко, залято с доматен сос.

Родителите на Тери се усмихваха любезно, докато тя бърбеше. Баща му пое сака с фотоапарата; Тери забеляза, че приятелката му е махнала розовите белезници и ги е натъпкала вътре. За пръв път я водеше на гости у тях и всеки се стараеше да направи добро впечатление на останалите. Мисти бе включила чара си на пълна мощност, бащата на Тери си бе облякъл риза, майка му бе подготвила специално меню, а Тери не донесе дрехите си за пране.

Влязоха в хола, посрещнати от високия говор на някакъв стар филм, който се блещеше от телевизора в ъгъла. В първия момент привлече вниманието на всички. Тони Къртис и Сидни Поатие, бял расист и горд чернокож, все още вързани с белезници един за друг, се опитваха да избягат от китайска банда.

— „Дръзките“ — уточни майката на Тери. — Тони Къртис беше очарователен.

— Ще го спра — обади се бащата на Тери. Това бе сигурен знак, че към гостенката трябва да се отнасят като към кралска особа. Двамата не гасяха телевизора, докато говорителите не им пожелаеха лека нощ.

— Какво беше казал Трюфо за живота пред телевизора? — попита Мисти и красивото ѝ лице се смръщи съсредоточено.

— Не си спомням, миличка — отвърна майката на Тери с такова изражение, все едно че току-що я бяха попитали за името на последния сингъл на актьора певец Дес О'Конър и то бе на върха на езика ѝ, ала продължаваше да ѝ убягва.

— Трюфо казва, че преди да изобретят телевизията, хората гледали огъня — обясни напълно сериозно Мисти, както винаги, когато цитираше някого от идолите си. — Той казва, че хората винаги са имали нужда от кино.

Всички се замислиха над думите ѝ.

— Искаш ли хапка с аперитива? — предложи ѝ майката на Тери и подаде чиния със сгърчени миникренвиршчета, набодени с малки клечки. — Вземи си две, миличка. Съвсем малки са.

На Тери му се струваше странно и много необичайно, че Мисти се е настанила спокойно на кафявата гарнитура в дома, където бе прекарал детството си. Когато беше още малък, баща му работеше на три места, за да могат да се изнесат от апартамента под наем, разположен над месарския магазин, и да си имат своя къща, но

съзнаваше, че за момиче като Мисти домът мечта на майка му и баща му сигурно изглеждаше твърде скромнен.

Тапетите бяха релефни, в единия ъгъл имаше пиано, стъпило здраво върху оранжевия мокет, който приличаше на стелка в кола, останала след някоя тежка катастрофа. Имаше и две табуретки, тапицирани в същия цвят, за да си качват краката, докато четат „Ревей“ (мама) и „Рийдърс Дайджест“ (татко). Мисти бе кацнала по средата на канапето в така наречения хол и се канеше да отпие от така наречения чай.

За всички бе странно и необичайно. Холът, канапето, чаят — имаше чувството, че дори родителите му се изразяват по различен начин в нейно присъствие.

Бащата на Тери беше зяпнал с празен сънен поглед към празния екран на телевизора, стиснал забравената клечка от миникренвирша с два пръста. Бе станал преди малко и се канеше да тръгне за поредната нощна смяна на пазара за месо „Смитфийлд“. Дори да бе напълно буден, светските разговори не бяха стихията му, освен когато бе сред хора, които познаваше от години, като например продавачите и носачите на пазара. Затова пък в цяла Англия нямаше човек, който да надприказва майка му. Тя се пъхна в кухнята и не спря да бърбори с Мисти през прозорчето за сервиране, като надничаше също като моряк през люк.

— Много ми харесва роклята ти — подхвърли тя и опипа с поглед бялата рокля на Мисти чак до моторджийските ботуши. — Изключителна е. — Не спомена и дума за грубите ботуши. — Пиле ли предпочиташ с кърито, или говеждо, миличка?

Мисти едва се сдържа да не изписка от радост.

— Не мога да повярвам, че си приготвила всичко това!

Тери знаеше, че не се е престарала с кърито. Майка му просто изсипваше пликче полуфабрикат във вряща вода и го оставяше да къкри петнайсет минути. Беше наясно, че това е много далече от кърито, което гаджето му очакваше. Също така бе наясно, че Мисти е свикнала да си поръчва храна за вкъщи от истински индийски ресторанти.

Докато пиеше чая, Тери усети как сърцето му се свива и се подготви за същото унижение, което бе изпитал в началното училище, когато след един час по физическо Косматия Нортън скри панталоните

му. Тъй като не успя да открие сивите къси панталонки, натъпкани зад писоара (много ти благодаря, Космати), Тери мина по безкрайния коридор до класната стая облечен в пълна униформа, но без панталонките.

— Много се извинявам, госпожице...

Останалото бе заглушено от подигравателния смях на трийсетте осемгодишни деца. И сега се чувстваше по същия начин, докато чакаше майка му да сервира кърито. Все едно че Косматия Нортън отново бе скрил панталоните му в кенефа.

А най-смешното бе, че майка му умееше да готви.

Докато Тери живееше у дома, за чая (Мисти би го нарекла вечеря) и вечерята в неделя (Мисти би я нарекла обяд) майка му винаги сервираше някакво месо и два вида зеленчук, а на празници правеше разкошно печено.

С изключение на неделите, похапваха всеки седнал на любимия си стол, дъвчеха някаква мръвка, поднесена в гнездо от картофено пюре, или свински пържоли с прогизнали варени зеленчуци, докато гледаха сериали: „Сервираха ли ви?“ или документалния „Светът воюва“, или „Фолти Тауърс“ или „Цялата ни страна“, или „Игра на поколения“. „Радвам се да ви видя, да ви видя е истинска радост!“

Само че нещо се бе случило, откакто Тери напусна дома си. Сега вече тук се приготвяха само полуфабрикати — пиле марка „Веста“ сочно, с ориз, вкусът на Индия на „Бърдс Ай“, „Искате гулаш, вземете «Смаш»“, — храна за космонавти, тъмни на цвят прахообразни ястия или кафяви парчета, които трябваше само да полееш с вряла вода или да ги кипнеш.

Когато Тери беше малък, майка му печеше хляб и вкусът му беше божествен. Приказният аромат на извадения от фурната самун направо го побъркваше. Сега вече майка му не намираше време за подобни занимания. Баща му разправяше, че вината била на движението за правата на жените и фирмите производителки на полуфабрикати.

Само че тази вечер майка му бе запретила ръкави, поне доколкото това бе възможно в тези модерни времена, и сърцето на Тери се изпълни с обич към нея заради положените усилия, въпреки че напоследък нямаше никакъв апетит.

Преместиха се на масата в хола, обикновено запазена за неделите и Коледа; отстрани на най-хубавия им сервиз бяха поставени хартиени салфетки, прегънати на триъгълници, а до тях стърчаха чашите с коктейл от кралски скариди. Бутилката „Ламбруско“ вече бе отворена.

— Значи работиш нощни смени — обърна се Мисти към бащата на Тери. — Също като нас.

Татко му се размърда притеснен на стола, докато оглеждаше загребаната хапка коктейл, плувнал в розов сос.

— М-хм — отвърна той. — Нощни смени. Работя нощем. Точно така.

— Никак не ти допада, нали, говоря за работата нощем — уточни майка му, за да го накара да продължи. — Много мрази нощните смени — обърна се тя към Мисти с престорен шепот.

— Защо така, татко? — попита Тери и побутна коктейла с лъжичката. Баща му поемаше нощни смени, откакто Тери се помнеше. Не му бе хрумвало, че може да предпочита работа през деня. — Защо мразиш нощните смени толкова много, татко?

Старият изсумтя. Ако човек успееше да го извади от мълчанието, за да каже нещо, той беше стряскащо откровен.

— Защото работиш, когато всички други спят. А спиш, когато останалите са будни. Ставаш, когато денят си е отишъл, и не ти сервират корнфлейкс или пържени филийки, както си му е редът, а трябва да се тъпчеш с коктейл от скариди.

Въпреки че устата му бе пълна със скариди, той се усмихна на съпругата си, за да смекчи остриите думи и да ѝ покаже благодарността си за положените усилия. Мисти също се усмихна и кимна, сякаш всичко бе чудесно.

— Някой иска ли салата? — предложи майката на Тери.

— Аз не — отвърна Тери.

— Аз искам малко — протегна ръка бащата на Тери.

— Много обича салата — обясни майката на Тери.

Тери знаеше, че това не е истинска салата — знаеше, че така наречената салата са просто нарязани домати, краставици и маруля с някоя и друга накълцана репичка за специални случаи, като днес. Знаеше, че Мисти очаква салата с някаква заливка. Или сос винегрет, или майонезен сос, или зехтин, или нещо такова. Знаеше, че е така, защото когато попадна в „Пейпър“, имаше чувството, че преминава

невероятен курс по опознаване на най-различни ястия от най-различни ресторанти, тъй като всички говорители за пресата от всички звукозаписни студиа на площад „Сохо“ хукнаха да черпят новото момче и бръкнаха дълбоко в представителните, докато не разбраха, че той така или иначе ще се светне какви са подлярските им номера.

Имаше още нещо, което забеляза у Мисти. Заливката за салата не беше толкова важна, колкото да накара майка му да се чувства горда, че е положила старание, и това го трогна. Когато тя заяви, че полуготовото кърри е истинска фантазия, Тери бе влюбен в нея много повече отпреди, ако това бе възможно.

— Кажи, Тел, хареса ли ти Берлин? — обърна се майка му към него и разреза с ножа за хляб тортата „Шварцвалд“. Дори да бе забелязала, че синът ѝ похапва само от любезност, тя не го показва.

— Невероятен е — отвърна Тери.

Майка му размахна ножа.

— Не е ли чудесно да имаш възможност да пътуващ по цял свят и да ти плащат. Ти си ходил в Германия, нали? — обърна се тя към баща му. Тери забеляза, че повечето неща, които майка му казваше, завършваха с въпрос към баща му, сякаш се страхуваше да не би обичайната му мълчаливост да е причинена от обида, че никой не го включва в разговора.

— По мое време беше малко по-различно — отвърна бащата на Тери.

— Защо, господин Уорбойс? — полюбопитства Мисти.

Бащата на Тери се усмихна мрачно.

— Защото все се намираше по някой изрод, който да стреля по мен.

Мисти поклати удивено глава.

— Животът ви е бил толкова интересен — рече тя. Докосна ръката на майка му, където бе венчалната халка и диамантеният пръстен, подарък за миналия ѝ рожден ден. — И на двамата. Депресията... войната... все едно че сте преживели историята. — Погледна към Тери. — А нашето поколение! Какво сме видели, какво сме направили?

Родителите на Тери я наблюдаваха. Световна война, глобален икономически срив — за тях това бяха нормални неща.

— Парче торта? — предложи майката на Тери.

Взеха чинийките с „Шварцвалд“ и се преместиха на канапето, а Мисти се настани на кръглия стол пред пианото и вдигна капака.

— Десет години ходих на уроци — обясни тя. — От петгодишна, чак до петнайсет. Мама много държеше да се науча.

Тери се усмихна гордо. Нямаше представа, че тя може да свири на пиано. Усмивката му се стопи, когато стана ясно, че не е никак добра. Мисти изпълни най-трагичната версия на „Чопстикс“, която някога бе чувал.

— Десет години ли каза? — Бащата на Тери се разсмя искрено развеселен. — Май трябва да поискаш да ти върнат парите за уроците, миличка.

— Позабравила съм вече — усмихна се Мисти и прие казаното откъм смешната страна.

— Не го слушай, миличка — намеси се майката на Тери и седна до Мисти. — Направи ми малко място. Дай да пробвам и аз.

Пианото бе на бабата на Тери, майката на майка му, останало от времето преди да се появи телевизията, когато всяко семейство от Ийст Енд си имало пиано в някой ъгъл на къщата, а пилците кудкудякали на двора. На времето хората сами се грижели за забавленията си и сами си осигурявали домашни яйца. В малкия хол нямаше достатъчно място за пиано, но майката на Тери отказваше да го продаде, още повече че баба му вече я нямаше.

Майка му прегъна пръсти и те звучно изпукаха, усмихна се свенливо, след това засвири стара песен и запя как човек вижда недостатъците на любимия, но въпреки това остава с него. Свиреше с лекотата на самоука пианистка, а тихият ѝ треперлив глас ги накара да притихнат, въпреки че по лицето на баща му плъзна хитра усмивка.

*„Не съвсем, ангел,
ангелите са толкова малко...“*

Макар че спря да пее, майката на Тери продължи да свири и баща му се засмя очарован.

— Забравила е думите — обясни той, почувствал се неловко, макар да личеше, че се гордее със съпругата си и се наслаждава на дарбата ѝ. Само че тя не бе забравила думите.

„И докат не дойде ден и той не се появи...“

Погледна разочаровано бащата на Тери.

„Ще бъда аз до теб.“

Мисти наблюдаваше майката на Тери много сериозно, сякаш се намираше в църква или бе до Трюфо, който казва нещо важно.

Веднъж Мисти бе признала пред Тери, че не била опитвала нескафе, преди да напусне дома си. А той знаеше, че накрая майка му ще сервира кафе от бурканче „Нескафе“. Освен това знаеше, че майка му ще сипе и захар, и мляко, без да се сети да попита Мисти дали иска или не, както е редно. Също така знаеше, че някой трябва да измие лъжичките, които бяха използвали за коктейла, за да има с какво да разбъркат кафето.

Но докато наблюдаваше как гаджето му не откъсва очи от майка му, Тери за пръв път почувства, че подобни дреболии нямат никакво значение.

Поклащането на влака събуди Рей Кийли.

Той отметна дълъг рус кичур от подпухналите си очи и се взря навън към полята, пръснатите фермерски къщи и два дръгливи коня. Един час до Лондон, каза си.

Рей познаваше тези поля също като циферблата на часовника. Познаваше дори конете. Минаваше през тази част на страната вече три години откакто навърши петнайсет и пътуваше на север, за да види бандите, тръгнали на турне в Нюкасъл и Лестър, в Манчестър и Ливърпул, Лийдс и Глазгоу, а след това се прибираще в Лондон, за да пише за тях.

Чак сега разбра какво го бе събудило. В купето долитаха гласове, кресливи, груби, редяха ругатни, без да се съобразяват с никого. Приближаваше група футболни запалянковци, отпратили се към, вагон-ресторанта. Поне приличаха на футболни запалянковци — с

дълги несресани коси, тениски и ризи с къси ръкави, прилепнали като втора кожа, разкроените им панталони се вееха около грубите ботуши. Сграбчи го познатият страх и той се сви още повече на твърдата седалка, типична за британските влакове, и остави предните кичури коса да засипят лицето му с надеждата да го скрият от света.

Рей познаваше този тип хора, беше наясно какво ще си помислят за него, щом го видят с дългата коса, дънковото яке, белите дънки и каубойските ботуши. Само че в момента предпочитаха да пият по една бира, вместо да тормозят самотния хипар, затова продължиха с хихикане към другия край на вагона.

Рей затвори очи. Не се чувстваше добре. Тази нощ не можа да спи, въпреки че по някое време, изглежда, се бе унесъл, защото нямаше спомен кога жената си е тръгнала от хотелската му стая.

Тя бе говорител за пресата на звукозаписната компания, дошла, за да се увери, че Рей гледа концертите и интервюира вокалиста по време на турнето. Той много я харесваше — приличаше малко на момичето от „Букет бодлива тел“ и беше наясно с музиката. За съжаление Рей много добре знаеше, че следващия път, когато се срещнеха, тя щеше да се държи така, сякаш нищо не се е случило. Все така ставаше. Човек трябваше да приема тези неща по-леко.

Винаги когато се връщаше, се чувстваше потиснат. Беше уморен. Мъчеше го махмурлук. Ушите му пищяха след два концерта и две прослушвания на записи през последните четирийсет и осем часа. Да не говорим, че винаги имаше някое момиче, по което си падаше, а то се оказваше някъде другаде същата вечер. Освен това трябваше да се прибере.

Младежите се върнаха. Надигаха кутии „Карлсберг специално“ и някои огледаха Рей с присмехулно безразличие. Той се зазяпа през прозореца, опита се да овладее дишането си, усети как сърцето му блъска под дънковото яке. Напоследък бяха плъзнали навсякъде. И въпреки това са едно нищо в сравнение с баща ми, помисли си той. Баща му направо щеше да ги пречука.

След това сигурно бе заспал отново, защото когато се събуди, слънцето се снишаваше и му трябваша няколко мига, за да осъзнае, че полята и нивите са останали някъде далече и се вижда в изписани с графити стени, а хората приготвят багажа си, защото влакът влизаше в гара „Юстън“.

Беше 16 август 1977 година и нощта се спускаше.

2.

Докато Мисти шофираше форда „Капри“ на баща си по „Уестуей“ към града, Тери отпусна нежно дясната си ръка върху бедрото ѝ и усети бликащата изпод бялата рокля топлина. Запита се лениво на кого ли ще приличат децата им и както всеки път, когато я погледнеше, усети познатата приятна тръпка.

Мисти бе на деветнайсет — три години по-млада от Тери — и макар да бяха израснали на няколко километра един от друг, той ясно усещаше, че са от различни светове. По-точно казано, от различни планети, не просто от различни части на ширналия се Лондон. Хората от семейството на Мисти отглеждаха и яздеха коне, а семейството на Тери залагаше за тях.

Той бе роден в апартамент под наем над месарски магазин, докато тя бе израснала в къща, пълна с книги, детството ѝ бе прекарано в клубове с понита и в частни училища, нейният старец бе някакъв надут адвокат — затова и имаха пари. Тя не приказваше много по този въпрос, но то и не беше за хвалба през лятото на 1977 година.

Не бе нужно да му казва. Тери сам усещаше колко са различни. Тя знаеше накъде ще я отведе бъдещето, а той очакваше да бъде захвърлен обратно там, откъдето се бе измъкнал. Е, вече не беше толкова зле, колкото в началото. Не му вървеше накриво като през първите дни в „Пейпър“. Но и едва ли имаше нещо, което да е толкова кофти.

Лицето му пламваше всеки път, когато си спомнеше за преживените унижения. Дори сега, след като вече си имаше гадже като Мисти и приятел като Даг Уд, а последният му материал бе на първа страница, мисълта за онзи отдавна отминал ден го накара да се свие.

Тери и досега не бе преглътнал срама — опита се да върне плоча за прослушване. Един от по-старите му даде албум, останал вече месец, от който никой не се интересуваеше, посочи му стаята за прослушване и го остави да се оправя както знае. Когато Тери приключи, когато бе готов с тристата думи остроумен коментар за

бандата „Би Боп Делукс“, той се върна при старите и понечи да им върне албума. Какъв смях падна само! А на него лицето му пламна.

Знаеше, че една от причините да го вземат на работа бе видът му — излъчването като на Марлон Брандо в „На кея“ отново бе дошло на мода. Музиката също трябваше да е яка. А ето че още през първите часове след постъпването си той стискаше плочата на „Би Боп Делукс“, почервенял като рак и с насълзени очи. Нямаше да обърне внимание на смеха им, ако бяха хора, които не означаваха нищо за него, но това бяха журналистите, на чиито материали се бе възхищавал години наред. И сега всички те се превиваха от смях. Смееха се на него. Намираха го за смешен.

Бе мечтал за тази работа и имаше чувството, че е попаднал точно на мястото си. Тъй като отчаяно търсеха нови журналисти, които да отразяват новата музика, от „Пейпър“ бяха отговорили на внимателно написаните разсъждения на Тери за „Роден да бяга“, забелвани и поправяни многократно, а също и рецензията за пънк бандата „Демд“ в клуб 100, най-старото заведение за жива музика в Лондон (Брус Спрингстийн и Рат Скабис — свежа, комбинация от старата и новата школа). Бяха го поканили в редакцията и там се запозна с Кевин Уайт, бивш редактор на страниците за мода, създател на „Пейпър“. Уайт остана приятно изненадан и доста впечатлен, че младежът вече бе гледал на живо някои от бандите, допадна му и как изглеждаше в евтино кожено яке — за късмет интервюто за работа се проведе непосредствено след края на нощната смяна на Тери във фабриката за джин, така че той имаше модния занемарен вид.

Взеха го на стаж и му възложиха да пише за новата музика, с която нито един от журналистите в редакцията не желал да се занимава, защото не я харесваха. Оказа се, че да получи назначение е леката част.

Едно време Тери имаше гадже, което скъса с него пред едно от заведенията на веригата за хамбургери „Уимпи“, затова беше решил, че жените са му ясни. Веднъж се случи да изпуши цигара с трева, която приличаше повече на „Ротманс“ кинг сайз, отколкото на специална ганджа, и той реши, че наркотиците са му ясни. Заряза училището веднага щом си намери работа в местната фабрика за джин — това бе временно решение, докато станеше известен по цял свят журналист, —

затова беше убеден, че знае всичко за истинския свят. Скоро Тери разбра, че не знае абсолютно нищо.

И така се стигна до онзи ужасен първи ден. Нямаше представа какво да каже — младият мъж, който открай време обичаше думите, като че бе загубил дар слово. Не можеше да говори като по-старите — та те описваха всичко с циничен присмех, с иронична подигравка, която ги издигаше над останалата част от света. Той имаше чувството, че може да пише не по-зле от който и да е от тях — с изключение, разбира се, на великия Слип Джоунс, — но проблемът бе, че не познаваше правилата. Откъде можеше да знае, че човек може да задържи рецензираната плоча? До този ден бе спестявал, за да си позволи музиката, която харесваше.

Струваше му се, че останалите разговарят на непознат за него език. Предстоеше му да навакса много. Прекалено много. Може би дори никога нямаше да успее да навакса. И тогава видя Мисти за пръв път. И разбра, че е затънал в дълбоки води.

Един от по-старите журналисти настани Тери в офиса на Лион Пек и Рей Кийли, другите млади журналисти. Тях двамата ги нямаше — Рей беше на пресконференция на „Флийтуд Мак“ някъде в Уест Енд, а Лион бе на турнето на американския певец и китарист Нилс Лофгрен. И така, докато Тери чакаше старите кучета да му намерят някаква работа, след като приключи с „Би Боп Делукс“, той се залисваше с пишещата машина и отваряше чекмеджетата на празното си бюро. В този миг чу гласа ѝ да обяснява нещо на фоторедактора и се качи на бюрото, за да надникне и да види коя е мацката с този страхотен самоуверен глас.

Редакцията бе разделена от сиви двуметрови паравани, за да се обособят отделни офиси. Същият лабиринт като в някоя корпорация. Ако човек се покачеше на бюрото, можеше да надникне над параваните. Забеляза я два офиса по-надолу — поразителна красавица, макар да не можеше да си обясни защо му се стори така. Май беше заради начина, по който се държеше. И тогава усети за пръв път приятната тръпка и завладяващия копнеж.

— Реших да отразя празнота и застой — обясняваше тя на фоторедактора. — Сам ще забележиш, че напомня на снимките на Джерард Маланга на Уорхол и американската банда „Велвет Ъндърграунд“.

Беше снимала „Бони М“.

Мисти и редакторът се взираха в лентата, лъскавата черна лента с малки снимчици — Тери не бе виждал подобно нещо досега, — отбелязваха с червен маркер снимките, които им допадаха, докато най-сетне се спряха на една от всичките и надраскаха кръст до нея. Също като целувка, каза си Тери, усетил, че положението е безнадеждно. Тя не бе момиче от неговата черга.

— Знам, че са абсурдни — обясняваше Мисти. — Само че, както казва Уорхол: „Всички са от пластмаса, но аз обичам пластмасата“.

В същия момент вдигна очи и срещна погледа на Тери, който се опита да се усмихне, но усмивката му се превърна в идиотско хилене. Тя се намръщи от досада и гримасата я направи още по-хубава и засили копнежа у него. В същия момент двама от по-старите журналисти нахлуха в помещението.

Втурнаха се в офиса без врата, обути в протрити дънки, косите им бяха пуснати дълги, недокоснати от промените, които Тери и всички в „Пейпър“ наблюдаваха как върлуват по улиците.

— Пушиш ли, мой човек? — попита единият.

Тери веднага скочи от бюрото, застана мирно и подаде кутия „Силк Кът“. Старите кучета се спогледаха и се подсмихнаха.

Пет минути по-късно на Тери му се искаше да потъне в земята.

Стиснал гигантска цигара с трева, той се тресеше неудържимо, по лицето му се стичаха капки пот, усещаше струйки и по гърба си, а тениската бе залепнала за кожата му. Имаше желание да полегне. Усещаше, че ще повърне. Единственото му желание бе всичко това да приключи.

Старите кучета бяха престанали да се превиват от смях, сега лицата им изразяваха загриженост. Те сякаш плуваха пред премрежения поглед на Тери. Единият издърпа цигарата от юмрука му.

— Добре ли си, мой човек?

— Тоя яко се отцепи, братче.

Бяха в сянката на огромния сив небостъргач, където се помещаваше „Пейпър“ — цял небостъргач, пълен с редакции на списания по всички теми, които съществуват на този свят, от колекциониране на марки и лов на лисици, коли, футбол и плетене, до музика. На всеки етаж имаше по три редакции — небостъргач,

изникнал на пустеещ терен, превърнат в нещо като паркинг, с лице към проблясващата Темза и неугледните сиви шлепове.

— Не ми е добре — изграчи Тери. — Трябва да седна. Докато ми поразмине.

Старите кучета си заминаха и го оставиха да се оправя сам. Беше... как се казваше? Коя дума работещите в „Пейпър“ използваха цяла сутрин, когато говореха за нещо различно от обикновеното и всекидневното, като например за дамата, която разнасяше сандвичите, тъй като й бяха свършили солените кифли със сирене и домати? А, да! Тери си спомни думата. Беше *сюрреалистично*.

Имаше чувството, че мислите му пропадат в плаващи пясъци. В устата му се надигна кисел вкус. Притисна потната си буза към стената на небостъргача, простена и усети как високата сграда се накланя настрани. Май „сюрреалистично“ не беше най-подходящата и изразителна дума. Тери беше отровен.

В този момент пред него застана Рей Кийли.

През гъстата мъгла на ганджата, поразила го като парен чук, Тери се сети, че това е той. Рей беше нахлупил шапка „Стетсън“ също като Денис Хопър във „Волният ездач“ и определено приличаше на халюцинация, на призрак от Запада, какъвто е бил едно време, само че пренесъл се на брега на Темза.

Рей Кийли бе едва на седемнайсет, но Тери четеше материалите му от години. Всяка седмица търсеше името и снимката му в „Пейпър“ — на вид напомняше на младия Джаксън Браун, певеца идол с изразително лице, взрял се в обектива иззад водопад дълга пшениченоруса коса — хипар тийнейджър, по когото момичетата си падаха, — и завистта прииждаше на вълни, също като досаден зъбобол.

Рей бе изгряващата звезда на „Пейпър“ в средата на седемдесетте, рано възмъжал красавец, незавършил гимназия, който не спираше да се заная с Джони Мичъл, Джаксън Браун и всичко калифорнийско, все неща, които в онзи момент изглеждаха безкрайно далечни. Рей харесваше „Бийтълс“, беше страстен почитател на „Бийтълс“, въпреки че те вече бяха стара работа, въпреки че се бяха разпаднали преди цели шест години, а Джон се беше покрил някъде в сградата „Дакота“ срещу Сентрал Парк, Пол обикаляше по турнета

заедно със съпругата си, Ринго се опитваше да избачка някоя плоча с ново звучене, а Джордж се бе залутал в собствена Харе Кришна.

Когато четете материалите на Рей Кийли, човек забравя за тридневната работна седмица^[1], за миньорската стачка и заринатите с боклуци улици, където щъкат плъхове. Сивото всекидневие отлиташе нанякъде, докато човек четеше впечатленията на Рей Кийли за концерта на Дилън на „Уембли“, когато се потапяше в рецензия за „Корт енд Спарк“, шестия албум на Джони Мичъл, в която авторът се опитва да постави под съмнение дори популярността на групата „Уингс“ на Пол и Линда Маккартни. Четеш написаното от Рей и имаш чувството, че отново си се върнал във вчерашния ден, че пак е лято през шейсетте и си на парти, пропуснато от всички под двайсет и пет. Забравяш за лидера на консерваторите Тед Хийт и си представяш как се любиш с Джони някъде сред дюните на плажа в Монтерей.

Само че напоследък Рей не пишеше много.

— Добре ли си? — попита той Тери с изражението на човек, който вече знае отговора.

Тери поклати безмълвно глава, обзет от чувството, че тялото му е парализирано, мозъкът му — разтопен, а езикът — набъбнал като кухненска ръкавица.

Тогава Рей направи нещо неочаквано. Прегърна го.

— Карай по-леко с тая работа — предупреди го той. — Момчетата са свикнали. Ти не си. Хайде, ела, ще те върна в офиса, преди някой да ни набройка.

— Ти откъде знаеш? — изломоти Тери. — Откъде знаеш, че съм от „Пейпър“?

Рей се ухили.

— Нали не си от „Коне и хрътки“?

Тери се изкикоти.

— Нее!

Рей го теглеше, почти го пренесе до офиса, настани го на бюрото, сипа му портокалов сок, направи му кафе и изчака търпеливо, докато треперенето престана, Тери спря да се поти и вече не му се гадеше. Рей се погрижи за него, когато старите кучета го оставиха да се въргаля на земята, и това бе благороден жест, който Тери никога нямаше да забрави. Беше се опитал да му благодари, но езикът му отказа да помръдне.

— Спокойно, мой човек — бе казал спасителят му. — Давай го по-полека.

Цялата тази сутрин хората съветваха Тери да го дава по-полека и да не се юрка. Музиката се бе променила, дори прическите, хората започваха да изоставят клош панталоните и да посягат все по-често към тесните прави дънки, но езикът им си оставаше същият като през шейсетте.

Независимо от всички промени, независимо от настъпващите разлики, на новите изразни средства им предстоеше да бъдат измислени. Старите приказки, като „слабак“ и „давай го по-полека“, „да се обичаме“, все още бяха популярни. Спокойно. Давай го по-полека.

През цялата тази първа сутрин баналните остарели думи и изрази звучаха кухи и незначителни за Тери Уорбойс. Въпреки това той успя да отпрати на новия си приятел измъчена наркоманска усмивка.

И му се стори, че когато Рей Кийли изрече вече познатите думи, той ги каза искрено и чистосърдечно.

Рей влезе в къщата и щом пристъпи, го лъхна миризмата на домашно приготвена бира и чу гласа на телевизионния журналист.

— Мис Белгийско Конго е деветнайсетгодишна козметичка, която споделя, че мечтае да пътува, да сложи край на войните и да се запознае със Саша Дистел.

— Връщаш се, а? — провикна се старият, без да се помръдне от креслото пред телевизора. — На хотел се обърна тази къща...

Истина бе. Рей се отнасяше към еднофамилната къща на родителите си, разположена в предградията, също като към хотел, влизаше и излизаше, без да им се обаждат, и гледаше да не се застоява. Странното бе, че се отнасяше към хотелите като към дом. Последните две вечери прекара в „Холидей Ин“ в Бирмингам и в „Травъл Лодж“ в Лестър, а на сутринта не се въздържа и оправи леглото. Сякаш си бе у дома.

Рей затича по стълбите към стаята си и завари по-малкия си брат, проснал се на леглото, да чете футболно списание.

След като пусна сака в ъгъла, Рей коленичи пред уредбата в своята половина на стаята. В тази поза приличаше на религиозен фанатик, ала пръстите му проследиха ръбовете на любимите плочи с ласкавото докосване на любовник — опитен, изпълнен с обич, грижовен, който знае какво да очаква още преди да погледне.

Плочите бяха подредени по азбучен ред. А-тата бяха малко и той не ги бе слушал години наред — Алис Купър, „Арджънт“, АББА, „Атомик Рустър“, — докато в Б-тата бяха подредени „Белият албум“, „Аби Роуд“, „Риволвър“, „Ръбър Соул“, „Лет Ит Би“, „А Хард Дейс Найт“... Б бе специално за „Бийтълс“.

Извади „Аби Роуд“ и момчетата, наредили се един след друг на пешеходната пътека, му напомниха за двайсетте песни. Рей познаваше улицата в Сейнт Джонс Уд по-добре от улицата, на която живееше.

На тротоара се виждаше паркиран бял фолксваген, любопитен минувач в далечината се взираше към тях, а отгоре бе надвиснало безоблачното лятно небе. Всеки от четиримата си имаше роля. Джордж беше в дънкови дрехи — той бе гробокопачът. Босоногият Пол бе трупът. Ринг, спретнал се в дълга черна наметка, бе погребалният агент. А облеченият в бяло Джон бе ангел.

Рей върна „Аби Роуд“ на място. Пръстът му се плъзна бавно към Д-тата — „Кръв по релсите“ на Дилан, „Хотел «Морисън»“ и „Жена от Ел Ей“ на „Дорс“, „Златният час на Донован“, „Най-доброто на Бо Дидли“ и... „За вашето удоволствие“. „За вашето удоволствие“ ли? Красивото лице на Рей се разкриви, когато погледна картонената обложка. Какво търсеше „Рокси Мюзик“ при Д-тата?

Обърна се вбесен към Роби.

Дванайсетгодишния му брат се беше проснал на леглото с брой на „Шут“. Във вторник следобед се играеха по два мача и по носа на Роби се виждаше засъхнала кал, с която приличаше на индианец, наклепал се в цветовете на войната.

— Пак ли си ми пипал плочите? — попита Рей.

— Как ли пък не, Хосе — отвърна Роби и вдигна поглед от материала за футболиста Чарли Джордж.

Вбесеният Рей премести „Рокси Мюзик“ до „Ролинг Стоунс“, където им беше мястото. След това отново се обърна към малкия си брат.

— Не ми пипай плочите, разбра ли? Ако ги пипаш — ти недей, но ако все пак ги пипаш, — поне ги връщай където им е мястото, разбра ли? Не слагай „Рокси Мюзик“ при Дилан и „Дорс“.

Роби се направи, че се прозява.

— Аз си имам мои плочи — заяви той.

Рей се изсмя.

— Да, „Любими мелодии от Дисни“ и хитовете на „Алвин Стардъст“.

Роби го изглежда обидено. Това бе жестоката истина. Имаше си само две плочи.

— За Коледа ще ми подарят „В града“. — Наскоро брат му бе гледал бандата „Джам“ в „Най-големите попхитове“. Беше любов от пръв поглед. — Мама ще ми я купи.

Рей не обърна повече внимание на брат си. Извади „Претзъл Лоджик“ на „Стийли Дан“ — със стареца, който продава закуски на мрачна снежна американска улица, — а корицата му бе позната до болка, също като стаята, която делеше с малкия си брат. Сякаш колекцията му от плочи бе истинският свят, а мястото, където живееше, бе нереален сън.

Обожаваше начина, по който албумите привличаха вниманието ти. Когато ги хванеш с две ръце, те изпълваха погледа ти и чак тогава се забелязваше истинската им красота. Замисли се за момичето от снощи, говорителката за пресата на „Букет бодлива тел“.

На заден план на корицата на „Претзъл Лоджик“ се виждаше отдалечаващо се момиче с дълга коса и клош панталони, което сигурно приличаше на Али Макгро от „Любовна история“. Запита се какъв ли е животът ѝ, в кого е влюбена, как би могъл да се запознае с нея. Рей Кийли копнееше да си намери момиче. Когато държеше този албум, му се струваше, че прегръща момичето на обложката. Поне си представяше, че е близо до нея.

— Рей! Роби! Чаят ви е готов — провикна се майка им от долния етаж. Рей въздъхна доволно и затвори двойната обложка.

Баща му се бе отпуснал в любимото си кресло като някой султан от предградията, докато майка му пренасяше чинии с хляб и мармалад в хола. Родителите на Рей бяха неподходящи един за друг — майка му бе дребна нервна жена, която се стряскаше и плашеше от всичко,

докато баща му, колкото висок, толкова и широк, огромен мъж, нахлузил пантофи, напоследък бе станал раздразнителен и избухлив.

Над новата камина — истинската я бяха развалили, за да монтират газова, която даваше вид, че вътре тлеят истински въглища, макар да се виждаше, че пламъците са само илюзия — бяха подредени снимки, поставени в сребърни рамки.

Родителите на Рей на сватбата им. Рей и двамата му братя Джон и Роби на джонка за туристи в пристанището на Хонконг — Роби съвсем малък, Рей по средата, а Джон вече наедрял — усмихнати, присвили очи заради ослепителното тропическо слънце. Баща им, ухилен гордо в леката униформа на хонконгската полиция, приличаше на преждевременно възмъжал бойскаут в късите панталонки и вълнени чорапи, които подчертаваха белотата на кокалестите му колене.

Към средата на шейсетте се появиха цветните снимки и вече никой не правеше черно-бели. Сред цветните бе осемнайсетгодишният Джон в тъмната униформа на британската армия точно преди да загине от бомба на ИРА, взривила се на провинциален път в южната част на Арма. Тази бе най-новата снимка. След нея никой не бе снимал повече.

На екрана на телевизора се виждаха млади жени в бански костюми, в сандали с високи токчета, лепнали нетрепващи усмивки, отправени към камерата, докато изпълнителят на балади, Мат Монро, нашумял през 60-те, се промъкваше сред тях и пееше „Благодаря на Бог за красавиците“.

Рей и майка му седнаха на канапето, а Роби се отпусна на пода между тях. Всички пиеха разреден портокалов ликьор, само за баща му имаше чаша мътна домашна бира, оставена в краката му.

— Изобщо не може да се сравнява някаква си слива от Бонго Бонго с английско бърбече — обади се старият. — Просто не е честно, нали? Чернилките си имат съвсем различни стандарти за красота.

Рей изви очи. Открай време все същото, край нямаше. А разправят, че пътуването по света разширявало мирогледа. Бе повече от очевидно, че които го твърдяха, не познаваха баща му.

— Може да се ожения за чернокожа жена — заяви Рей, устата му бе пълна с мармалад от ягоди, загребан от бурканчето на „Прайд енд Робъртсън“, с усмихнат разлудувал се анимационен герой на етикета. — Внуците ти ще бъдат наполовина черни. Това минавало ли ти е през ума, татко?

Баща му се начумери.

— Децата, значи? Малките мелезчета ли? Ти помислял ли си за тях? Няма да принадлежат на никоя раса. Как ще се чувстват според теб?

— Ако живеем заедно, няма да има расизъм — отвърна Рей.
— Тогава ще е все едно. Има ли още боровинки, мамо?

Това бе един от въпросите, по които не намираше общ език с баща си. Не се разбираха и за гърмящата музика, за дължината на косата му и за Джон Ленън. Май напоследък нямаше нещо, за което да са на едно мнение. Защо не познаваше поне една чернокожа, за да се ожени за нея и да докаже на баща си, че всички хора са еднакви!

— Всички сте един дол дренки — рече баща му и посочи Рей с ножа. — Да си виждал червеношийки да летят със свраките?

— Ти за сврака ли се имаш, татко? Или може би си червеношийка?

— Много е симпатична — обади се майка му. — Мис Корей. На теб коя ти харесва. Роби?

— Нито една! — отвърна Роби и се изчерви целият. Рей се изсмя. Знаеше, че брат му си пада по всичките. Не беше придирчив. Беше го чувал как шава, докато намества ръка под пижамата, когато си мислеше, че Рей спи.

— Енох, седмият от Адама, е прав — намеси се отново баща му.
— Да си заминават до една.

— Ами ако са тукашни? — попита Рей и натъпка последната хапка хляб и мармалад в устата си. — Пак ли да си заминават, татко?

Докато баща му продължаваше да плюе всички, дето били един дол дренки, и разгонените кучки, Рей стана и отнесе чинията си в кухнята, а след това се качи в стаята си. Знаеше какво му трябва, както бе обзет от тъга и гняв, затова пусна „Ху“ и наду звука, колкото смееше — 5,15.

Защо да ми пука?

Защо да ми пука?

Провери дали има достатъчно пари, за да се върне до града с метрото, и се сети за нещо, което бе чул в „Пейпър“. Скип Джоунс му бе казал, че когато вземаш хероин, все едно попадаш в златен балон — неприятностите се стопяват, докато си вътре. Така се чувстваше и Рей, когато пуснеше музика. Светът просто се отдръпваше.

Само че от долния етаж прииждаше миризма на домашно приготвена бира — противната смес от горчив хмел, течен екстракт от малц и гъст сироп ферментираше в огромни метални бъчви и от изпаренията му се гадеше. Това беше проблемът, когато живееше вкъщи при родителите си.

Етажът на Рей щеше завинаги да си остане таванът на баща му.

Лион стоеше пред херметически запечатания прозорец на „Пейпър“, наблюдаваше залеза на слънцето и тълпите, които се изнизваха от небостъргача, забързани към гара „Уотърлу“, за да се приберат у дома.

Когато се убеди, че повечето са си отишли, той влезе в тоалетната и се взря в огледалото над мивката. Изчака няколко минути, чу чистача да подминава вратата и бавно си свали шапката.

Косата на Лион бе гъста, с дебел косъм, също като тел за загорели съдове, ала най-стряскащото бе, че преди няколко часа я боядиса в яркооранжево. „Есенно злато“, бе написано на кутията.

Лион се сви, сякаш някой го бе зашлевил. Нахлупи бързо шапката, стисна периферията с две ръце и я дръпна ниско над ушите. Истински кошмар. Както обикновено.

Лион ненавиждаше косата си. И тя му отвърщаше с не по-малка ненавист.

Помнеше думите от една песен на Род Стюарт, още от времето, когато Лион бе на петнайсет, а Род все още бе пръв приятел с британския журналист и радиоводец Джон Пийл, и се правеше на герой на работническата класа — риташе футбол в „Най-големите попхитове“, даваше вид на човек, кривнал към игрището направо от улицата, но това беше преди да започне да си пада по твърдите сламени шапки и костюмите, по скъпите руси гаджета и лампите в стил арт деко, преди всичките му почитатели да започнат да се преструват, че открай време не са го харесвали.

Помнеше първите думи от първата песен на албума „Всяка снимка си има история“ — онези думи, в които се римуваха „огледало“ и „недогледало“. Лион имаше чувството, че песента е писана за него.

Знаеше, че му предстоят битки. Разделителната линия започваше да се губи, а фашистите набираха сили. Не ставаше въпрос за

ограничените лаладжии, за всички онези като Алф Гарнет, героя от комедията „Докато смъртта ни раздели“, които се бяха проснали на диваните вкъщи и не спираха да мелят, а за истинските фашисти, прицелили се в евреите, решени да изкоренят пакистанците в тази страна и да се справят веднъж и завинаги с тях. С всеки изминал ден ставаха все по-нагли, привличаха нови хора към редиците си, омразата им набъбваше като вирус. Лион видя разкривените им лица в Луишам, дръзките им нацистки викове звучаха в ушите му, тогава успя да надникне в душите им. Те не носеха никаква светлина и радост, мечтаеха за репатриране, правеха планове за построяването на нови пещи на смъртта.

Как, по дяволите, запита се Лион, бе възможно той все още да се притеснява за косата си? Когато си на барикадите, не ти трябва специална прическа.

Прехвърли през рамо чантата за плочи. Вътре бе последното издание на любимото му списание „Ред Мист“. Според Лион бе прекалено ценно, за да се подмята из офиса. Някой можеше да го открадне.

Списанието — преснимани на ксерокс статии за радикалната политика, мнения за новата музика и сведения за остро критикуваните прийоми на похитители, скачени набързо една за друга — беше осигурило на Лион работата му в „Пейпър“ преди осемнайсет месеца, вероятно защото бе навяло на някои от по-старите в редакцията спомени за бурната им младост. Само че в офиса се понесоха въздишки, хората извиваха очи към тавана, когато Лион се опита да им продаде „Ред Мист“ и започна да настоява, че трябва да включат повече материали за политика, отколкото за шоу бизнес.

— Ние сме музикален вестник, приятел — повтаряха му те всеки ден, сякаш музиката можеше да бъде откъсната от ставащото на улицата, сякаш не бе нищо повече от детска площадка, предназначена единствено за забавление.

Лион бе убеден, че новата музика може да бъде впрегната като сила за постигането на социални промени. Огънят все още гореше. Публиката просто трябваше да се осъзнае и да промени коренно нещата. А пък някой трябваше да покаже пътя на музикантите. Май излизаше, че всичко трябва да се промени.

Повечето от новите групи не я разбираха тази работа. Всички те мечтаеха за старите познати неща — сексуална свобода, неограничено количество бял пращец за смъркане и по възможност да се плъоснат с все ролс-ройса в плувния басейн. Мислеха си, че антинацизмът е някое готино ново име, което да пробутат по време на интервютата като част от обичайните надувки, но истината бе, че са празноглави и кухи също като Мик Джагър през шейсетте, когато си бе направил труд да се включи в демонстрацията против войната във Виетнам и придружи недоволните чак до Гроувнър Скуеър.

Лион обаче знаеше, че всичко това е истинско. Лейбъристкото правителство нямаше да властва вечно. Министър-председателят Джим Калахан нямаше да се задържи още дълго. Какво щеше да стане тогава? Сигурно щяха да започнат сблъсъци по улиците, реши Лион. Борба. Гражданско недоволство. Нови размирици. Прочетете си учебниците по история, помисли си той. Попитайте певеца Дж. П. Тейлър, защитник на природната среда. Не виждате ли какво ще се случи, когато центърът е прекалено слаб, за да издържи? Всеки ден ще има по един нов Луишам.

А когато всичко приключеше, от пепелищата щеше да се надигне един по-добър свят, в който расизмът щеше да бъде смачкан, а косата на Лион щеше да му се подчинява.

[1] Тридневната работна седмица за индустриалната продукция влиза в сила от 31.12.1973 година, въведена е от правителството на консерватора Тед Хийт като начин за намаляване потреблението на електроенергия. — Б.пр. ↑

3.

— Да знаеш, че Даг Уд е оборудван като Ред Ръм — заяви Тери. — Когато го извади, му е като — абе, не знам — като индийски змиеукротител... или като моряк с въже... нали се сещаш, трябва да го развие.

Това бе един от най-свежите моменти на тази работа, помисли си Тери. Връщаш се вкъщи и започваш да разправяш на приятелите си какво е станало, пробутваш им всички пикантерии, които няма начин да публикуваш в списанията, дето се продават по будките. Много си падаше по тази част. Погледна кацналата на бюрото му Мисти и тя се усмихна окуражително. А той умееше да разказва.

— А ти сигурен ли си, че е като Ред Ръм? — любопитства Лион, притеснен от присъствието на Мисти. Съвсем наскоро се бе научил да не се изчервява в нейно присъствие. Беше седнал на своето бюро, придърпал колене под брадичката, усмихнат, докато Тери крачеше из сбутания им офис, протегнал ръце също като рибар, който показва какво парче му се е изплъзнало. — Сигурен ли си, че не е бил надарен като Аркъл?

— Какво е Ред Ръм? — попита Рей, докато се въртеше на стола и се опитваше да се справи с касетофона, лицето му скрито от разстлатата се пред очите му коса.

— Известен състезателен кон — обясни Лион. — Печелил е много пъти „Гранд Нашънъл“^[1]. Въпреки че е надарен като Даг Уд.

— Със сигурност е като Ред Ръм — настоя Тери. — Огледах го добре. Бяхме застанали на страшна светлина, честно. Само двамата с Даг, посред нощ. Та той ме пита как е в Лондон — дали бандите стават, как ще го приеме публиката — и в този момент един фолксваген костенурка спира на червена светлина и Даг си го изкара — по-точно казано, разви го — и... абе, изпика се върху костенурката с огромната си висулка. — Тери поклати глава. Все още не можеше да повярва. Безобразната постъпка беше извършена толкова непукистки, толкова естествено, че той и до този момент не можеше да разбере дали Даг го

бе направил, за да го шокира, или просто си беше дивак. — Никога няма да забравя изражението на лицето на шофьора в костенурката.

Мисти се смъкна от бюрото на Тери, помахаше им с ръка за довиждане и излезе от офиса на момчетата с крива усмивка и многозначително извити вежди, също като съпруга от двайсет и пет години, на която разказът ѝ е допаднал, но го е чувала неведнъж: как Даг смъркал кокаин, докато и от ушите му рукнела кръв, как Даг докарал до сълзи една репортерка на Флийт Стрийт, как Даг се чукал с по две мераклийки, когато гаджето му заминало нанякъде. Някои от изцепките на Даг караха Тери да се чувства неловко — жестокостта, безкрайните изневери, които му идваха отвътре, изборът на наркотици, — всички в Лондон под двайсет и пет бяха уверени, че кокаинът е задължителен също като модерните къси щръкнали коси. Даг бе същият като всички други рок звезди, с които Тери се бе запознал — невероятен сваляч.

Даг се беше напънал яко, за да се хареса на Тери — даде му книга с писмата на Ван Гог, изпратени до брат му Тео, която бе подарък от Дейвид Бауи (на корицата се мъдреше спретнато написано посвещение); докато бяха в един бар в Западен Берлин, взе назаем музикални инструменти, за да изсвири заедно с бандата си някои от най-известните им хитове, показва му невероятния си член, — а Тери не устоя и наистина си падна по него.

Истината бе, че Тери толкова си падна по Даг, та чак изпусна да спомене нещо много съществено и в статията, и в разказите пред приятелите си. Даг изглеждаше остарял.

Приличаше на истински старец. Беше потискащо стар. Ако си представите Рип Ван Уинкъл като порнозвезда, тогава лесно ще добиете известна представа как изглеждаше Даг Уд.

Тери бе готов да отдаде обожанието си на Даг, копнееше да издигне на пиедестал човека, за когото всички новоизлюпени банди твърдяха, че е оказал решаващо въздействие върху развитието им, тръпнеше от нетърпение да се превърне в най-добрия му приятел, така че не намери в себе си сили да признае, че Даг приличаше на изкопаемо.

Тялото на Даг — а той не се свенеше да го показва при всеки възможен случай и редовно разкъсваше ризата си, не само на сцената, ами и по време на интервюта, прослушвания, докато бе край

шведската маса в хотела — бе все още във върховна форма, той се бе запазил слаб и стегнат, също като герой от някоя реклама на задната корица на книжка с комикси.

Само че тежката ръка на десет хиляди нощи разврат и забавления се бе отпечатала във всяка бръчка, така че той бе заприличал на Дориан Грей в сребърен клин и боядисана в бяло коса. Даг Уд напомняше на наскоро предал богу дух културист. Само че Тери не сподели това с никого. Подобно нещо не се връзваше със статията му.

И тримата вдигнаха погледи, когато главният редактор на „Пейпър“ застана на вратата. Кевин Уайт бе на двайсет и девет, пораснала версия на някогашния бунтар. Той бе единственият от цялата редакция, който идваше на работа облечен в костюм. Беше висок, едър, със сресана на път права коса, също като член на бандата „Смол Фейсес“ от времето на сингъла им „Мързелива неделя“.

— Би ли дошъл в кабинета ми, Рей?

Рей пхна касетофона в бюрото и последва Уайт към кабинета му. Лион извади брой на „Ред Мист“ от раницата си и започна да го прелиства. Тери се настани на бюрото си, затвори очи и въздъхна доволно.

Беше страшно гот, беше невероятно да разкажеш на приятелите си. Май това беше най-хубавото.

А пък когато Тери запознаеше Даг Уд с Мисти в „Уестърн Уърлд“ и след като и двамата видеха колко много всеки от тях държи на него, тогава нещата щяха да са наистина съвършени.

— Кажи как е.

Кевин Уайт се отпусна тежко на стола и качи крака на бюрото. Редакторът бе заел единствения ъглов кабинет в „Пейпър“ и на Рей му се стори, че цял Лондон се е ширнал зад него.

— Всичко е наред — отвърна Рей и отпусна глава, косата прикри лицето му. Макар да работеше тук вече три години, така и не успя да преодолее притеснителността си, когато бе около главния редактор. Познаваше Уайт от петнайсетгодишен, когато се натресе на купон на „Пейпър“ с написана на ръка статия за „Игълс“, вместо да пише за класическия трилър на Дж. Б. Пристли „Инспекторът дойде“ за

училищния вестник. Уайт открай време се отнасяше с него мило и много любезно. Кой знае защо това отношение само засили срамежливостта на Рей. Странно. Досега младежът така и не бе срещал рок звезда, пред която да ахне от страхопочитание, а пък пред Кевин Уайт се разтреперваше.

— Майка ти добре ли е?

Кара на успокоителни, помисли си Рей. Плаче насън. Има сутрини, когато няма сили да стане. Ако някой спомене Джон, тя заприличва на човек, подложен на електрошок.

— Добре е — отвърна Рей.

Уайт погледна снимката на бюрото с две прохождащи бебета — малко момченце и още по-малко момиченце. Рей бе единственият от цялата редакция, който знаеше за снимката с децата на бюрото на редактора.

— Не мога да си представя какво е преживяла — въздъхна Уайт, сякаш говореше на себе си, не на събеседника си. — Нито един родител не бива да погребва детето си.

Рей не знаеше какво да отговори. Когато не говореха за музика, езикът му се връзваше винаги когато бе с главния редактор. Също като всички други журналисти в „Пейпър“ Рей мислеше, че Уайт се надува, след като се е издигнал. А всички бяха чували как се е издигнал. Дори читателите.

В началото на седемдесетте „Пейпър“ не бил нищо повече от западнал парцал пред фалит, наречен „Мюзик Пейпър“, банално и изтъркано име — но в интерес на истината, по онова време всички музикални издания имали тъпи имена, от „Мелъди Мейкър“ до „Ню Мюзикъл Експрес“ и „Саундс ту Диск“, все имена, които са били готини в праисторическите времена, когато динозаврите все още са обикаляли по земята, — ала Кевин Уайт успял да го спаси.

Уайт зарязал училище на петнайсет и започнал работа в печатницата на „Дейли Експрес“ при баща си, чичовците си, братята и братовчедите, докато на някой от умниците в администрацията не му хрумнала блестящата идея да накара буйния тийнейджър да напише 500 думи рецензия за мотаун музиката — задача мечта, която щеше да обхване вокалната група „Фор Топс“, създали неповторими хитове, „Сюприймс“, Стиви Уондър, Марта Рийвс и „Ванделас“, Смоуки Робинсън и „Миракълс“. Уайт прекрачил смело в неизвестното и за

нула време станал младши репортер в „Мюзик Пейпър“, и не се поколебал да се възползва, когато му предоставили големия шанс. Надутите костюмари от ръководството дали на Уайт три месеца, за да увеличи приходите от реклама и да удвои тиража, а ако не се получело нищо, имали намерение да сложат край на мъчителното съществуване на „Мюзик Пейпър“.

Уайт свалил „Мюзик“ от заглавието, уволнил всички стари смрадлици, които не успявали да се отърсят от носталгията си по отминалите дни, когато най-съществените новини били турнето на групата „Тремелос“ и тайните сърдечни неволи, които се вихрели сред британската банда „Хърман Хърмитс“, а въпросът дали Питър Торк ще зареже „Мънкис“ не давал мира на читателите. Последната и най-дръзка маневра на Уайт била да запази името, като вземе на работа умни глави, сбърканяци и хипари, последните остатъци от алтернативната независима преса, защото и тя вървяла към края си. Изглежда всичко загивало в началото на седемдесетте.

Рей си представяше погледите и израженията на колегите в „Коне и хрътки“, когато новите журналисти започнали да идват на работа в „Пейпър“, все типове, изритани от издания и предавания като „Оз“, „Ред Дуорф“, „Френдс“ и ИТ, готови да разнесат клюки за банди, които други умни глави, сбърканяци и хипари обсъждаха, като ги наричаха фамилиарно с част от името им. „Хийп“. „Фloyd“. „Куо“. „Лизи“. „Тъл“. „Зед“. Новите сътрудници до един обичаха Кевин Уайт, обичаше го и Рей, защото Уайт бе проявил смелостта, фантазията и решителността да се опита и да постигне нещо, което никой друг в небостъргача, пълен с редакции на списания, не би се осмелил да направи — бе готов да даде шанс на всеки.

— Току-що си се върнал, нали? — попита Уайт.

Рей кимна, усетил, че вече се намира на безопасна територия, след като разговорът се насочи към бандите.

— „Тин Лизи“ — уточни. — Лестър и Бирмингам. Две хиляди думи. За двойната централна страница.

— Добро ли беше турнето? — поинтересува се Уайт.

Рей кимна с усмивка. „Тин Лизи“ бяха първата група, с която отиде на турне, и те си останаха негова слабост. На времето, докато Рей беше все още смотан ученик, който нямаше никаква представа как да спретне материал за две страници, след като е прекарал четирийсет

и осем часа с една банда, Фил Лайнът, черният фронтмен от ирландски произход, се зае с него — убеди Рей, че когато е на турне, няма никакъв проблем да обърне един коктейл с водка на закуска, ако това е начинът да се успокои, научи го как се провежда интервю, дори му включи касетофона, когато моментът настъпи.

— Писал си за тях преди, нали? — попита го Уайт.

— Това ще бъде третият ми материал за тях отвърна Рей.

Уайт въздъхна и нещо в този звук накара младежа да потръпне от предчувствие за надвиснала беда. За пръв път откакто влезе в кабинета на редактора той усети мъчително безпокойство.

— Да, от доста време се занимаваш с това, нали? — Уайт свали крака от бюрото и погледна през прозореца. — Това е най-големият проблем в работата ни. Можеш да я вършиш до едно време.

Рей усети, че му прилошава. Това бе нововъведената политика на Уайт за зареждане с нова кръв — според нея някой в края на двайсетте трябваше да бъде тихо изритан от хранилката.

Не е възможно да става въпрос за мен, помисли си Рей. аз съм още млад. Да не говорим, че няма къде другаде да отида. Не че имам желание да ходя където и да е.

— Слушай сега, Рей — започна редакторът. Вече говореше тихо и очевидно имаше желание да приключи с онова, което бе решил. — Не можем да те изпратим да интервюираш новите групи.

— Ама... „Тин Лизи“!

Уайт вдигна ръка.

— Те не могат да бъдат нова група. А и това е нещо различно. Всички имаме слабост към първата банда, която сме придружили на турне. Но такова нещо не можем да правим всяка седмица. — След тези думи Уайт се приведе напред за по-голяма убедителност. — Имам нужда от журналисти, които да изпратят да вземат интервю от Джони Ротън, Елвис Костело или Даг Уд. — Въздъхна отчаяно, преди да продължи: — А ти не ставаш за тази работа, нали? Погледни си косата!

В този момент Рей се видя през погледа на Уайт — абстрахира се от проявите на бащина обич и приятелския разговор — и осъзна, че изглежда смешен.

Музиката се бе променила, музиката винаги щеше да се променя, ала Рей не бе съумял да се промени с нея. Ето че най-неочаквано се

оказа, че в „Пейпър“ нямаха нужда от свежа млада глава, все още почитателка на посипаните с цветчета хипарски коси. Пълен смях, мой човек. Рей продължаваше да вярва в мира и любовта, в акустичните китари, с които околните се занасяха. Как да изпратиш такъв човек да говори с Джон Лидън? Какво ще си кажат момчетата от „Клаш“?

Той вече не беше младата звезда. Светът се бе променил, докато той бе отклонил поглед в друга посока.

Все едно че Рей — фен на „Бийтълс“, калифорнийски мечтател, хипито, родено с десет години закъснение — бе звезда на нямото кино, а филмите със звук и говор току-що са се появили. Наблюдаваше как главният редактор посяга към брой на „Пейпър“ и отгръща на рубриката с рецензии на новите албуми.

— Слушай — започна Уайт. — „Поредното късче нов ниҳилизъм за попманияците, което сякаш насочва погледа ви към бездна от безсмислие“.

Рей изслуша собствените си думи. Настроението му се подобри. Имаше защо да се наслаждава на написаното, особено на втората част и „бездната от безсмислие“. Звучеше доста добре. Звучеше като нещо, излязло изпод перото на Скип Джоунс.

— Какво не е наред? — попита кротко той.

Кевин Уайт се намръщи и Рей се сви. Редакторът можеше да бъде много страшен, когато решеше. Вече пет години бе шеф на издание, пълно с капризни деца, отдавна минали тийнейджърската възраст, все хора със забележителен коефициент на интелигентност, ала напълно неспособни да намерят мястото си в обществото, много от тях свикнали да използват забранени от закона стимуланти. Отлично знаеше как да контролира срещите с всеки един от тях.

— „Бездна от безсмислие“ ли? — Уайт подхвърли вестника на бюрото. — Та ние говорим за „Кей Си енд дъ Съншайн Бенд“! — След това гласът му омекна. Бе виждал подобно нещо да се случва и преди. Журналисти и репортери, които доскоро са били част от zeitgeist^[2] — дума, която често се подхвърляше из редакцията на „Пейпър“, ала вече бе останала в миналото, журналисти, писали за списанието, посветили материалите си на рокендрола, — бяха пропуснали момента да продължат напред. Това бяха хора, отдали живота си на музиката, ненадейно открили, че всичко, което слушат, ги отвращава, също така ненадейно осъзнали, че същността на музиката им убягва.

— Тази нова музика... — Рей поклати глава и водопад руса коса блисна пред лицето му. Той я отметна назад. — Разбий я, стъпчи я. Думите са неразбираеми, мелодията се губи.

— Кой си ти? — повиши гневно глас Уайт. — Да не си леля ми от Брайтън, дето си остана стара мома?

На Рей му бе безкрайно неприятно, когато редакторът повишаваше глас. Подобни моменти му напомняха за дома.

— Какво става? — попита той. — Просто не разбирам какво става.

Напротив, много добре разбираше. Трябваше да пише преди десет години, когато имаше чувството, че тази музика ще промени света. 1967 година — лятото на любовта, годините на чудеса, годините на „Серджънт Пепър“, когато музиката изтласкваше границите, когато хората все още вярваха в нещо. Трябваше да бъде в Лондон, когато умовете и сърцата на хората все още бяха отворени, когато все още имаше възможност да види „Бийтълс“ да свирят на живо на покрива на някоя сграда по „Савил Роу“. Трябваше да обикаля и да си води записки по времето, когато светът все още вярваше в любовта, просветлението и Джон Ленън. Задължително щеше да отиде на „Удсток“, да припява в калта „Няма дъжд, няма дъжд“, косата му — обсипана с цветя, някое момиче от Калифорния щеше да се пъкне в спалния му чувал, а той — стиснал цигара с лека трева, надрусан с доброкачествена стока, която придава на всичко наоколо ореола на изгрева, докато на сцената пее американският фолк певец Арло Гътри. Така трябваше да бъде, вместо да чака филмовата лента да се превърти до едно по-безчувствено и посредствено десетилетие на сивота. Да, наистина, онези няколко дни, които Рей прекара във фермата на Ясгур^[3], обобщаваха всичко.

Ти беше ли на „Удсток“?

Не бях, но мама ме заведе да гледам филма.

Кевин Уайт си пое дълбоко въздух.

— Предполагам, Рей, просто предполагам, че ако излезеш на свободна практика, ще ти се отрази благоприятно, а и за вестника ще бъде по-добре.

Очите на Рей заблестяха.

— Ще мога ли да ползвам бюрото си? — попита той.

Уайт се намести притеснен на стола.

— Ще се наложи да настаним някой друг.

Най-сетне Рей разбра. Щеше да бъде като онези журналисти на свободна практика, които се отбиваха в редакцията с надеждата някой да им подхвърли кокал — да напишат рецензия за нечий не особено успешен албум, да посетят някое от по-незначителните събития, — докато звездите на „Пейпър“ щяха да пишат за първа страница, Тери и Лион щяха да обикалят по цял свят и всеки техен материал щеше да бъде придружен със снимките им. Вече нямаше да има свое бюро, нямаше да бъде част от екипа, към който така и не се бе приобщил.

— Това е единствената работа, която искам — обясни Рей и това бе самата истина. Не можеше да си представи живота без „Пейпър“, без приятелите си, без обичайната рутина и ритуалите на рокендрола, които му донасяха спокойствие — пътуванията, прослушването на сингълите, всекидневните задължения, отвели го по места, които чувстваше като роден дом много повече от къщата, в която живееше. Обожаваше вестника, докато беше запален читател, обожаваше го и докато работеше в него като журналист. От която и страна на огледалото да погледнеше, той бе живата му кръв.

— Значи се налага да измислиш нещо по най-бързия начин — заяви Уайт, почувствал се неловко, че се държи като шеф на Ай Би Ем или друга корпорация. — *Говоря за нещо, което да ми свърши работа.*

В този момент Лион Пек се втурна в кабинета на главния.

— Трябва да ви прочета нещо — обясни задъхан той. — Много се извинявам... няма да ви отнема много време.

Уайт и Рей го зяпнаха.

— Ти не знаеш ли, че се чука? — сопна се Уайт. — Каква е тази тъпа шапка?

— Нацистите пак нахлуват — избъбри Лион и подръпна притеснен меката шапка. — Затова не трябва да се занимаваме чак толкова с буржоазните условности, по-важното е да намерим начин да ги спрем. — Той прочисти гърлото си и зачете от броя на „Сънди Телеграф“, който носеше: — „Този наистина обезпокояващ факт, потвърден от главните политически партии, сочи, че все повече хора се присъединяват към групировки, които вярват, че политиката трябва да бъде пренесена на улицата.“

— Е, и? — попита Уайт.

Очите на Лион искряха от възмущение.

— Шефе, бях там в събота. Погледни, погледни — настоя той и посочи синината под окото си. — Погледни какво ми направиха.

— Нищо ти няма — сръза го Уайт. Рей забеляза, че редакторът се държи много по-рязко с Лион, отколкото с него. Само че Лион не беше хлапе, когато постъпи на работа в „Пейпър“.

— Нека да напиша нещо по въпроса — помоли той. — Дай ми първа страница следващата седмица. Хитлер сам е казвал, че ако са го смачкали, докато е бил още малък, нямало да успее.

— Тези типове не са нищо повече от развилняла се група скинари — отсече Уайт, дръпна „Сънди Телеграф“ от ръцете на Лион и погледна тълпата с развети знамена на снимката. — Без карта няма да намерят и собствените си задници, камо ли да тръгнат да окупираят Полша. — Сетне му подаде обратно вестника. — Елвис Костело е на първа страница следващата седмица. — Уайт се замисли. — Добре де, напиши 500 думи за Луишам. Някой ходил ли е на тази демонстрация?

Лион се усмихна.

— Шефе, предполагам, че не ме питаш за хилядите антифашисти, нали? Става дума за рок звезди. Говорим за рок звезди с будно съзнание.

Уайт изви очи.

— Говорим за име, познато на читателите ни.

— Няма такива. Прекалено заети са били с фотосесии и да си оправят зъбите, вместо да се борят против фашизма. Чух обаче, че Джон Ленън бил тук.

Рей зяпна. Втрени се в Лион, неспособен да повярва на думите му.

— Ленън е в Ню Йорк — заяви той. — В сградата „Дакота“ е, заедно с Йоко и малкия Шон.

Лион поклати глава.

— Ленън е в Лондон — настоя той. — Щял да остане само един ден. Току-що ми се обадиха от „Еми“. Не пречи да го отбележим като факт. Отбил се е на път към Япония — изкиска се Лион. — На мен ми дай Маккартни. Поне Пол е наясно, че е стар досадник, който си е изпял песента преди години. Как си представяш бийтълса Джон да бодне значката си с председателя Мао и да пристигне на следващата демонстрация? Дали още си пази баретата? И дали не е по-добре да започнем революцията без него?

— Е, той поне я е започнал без теб — прекъсна го Кевин Уайт. — Кажи, Лион, какво ще направиш за нас?

Лицето на Лион помръкна. Рей знаеше, че винаги се говори така, когато искат да те вкарат в правия път. „Какво ще напишеш за нас?“

— Ами ще поработя над материал за демонстрацията — обясни Лион. — Мислех да я нарека „Предани последователи на фашизма“. Може би...

Уайт погледна листа, оставен на бюрото му.

— Лени и „Райфенсталс“ ще бъдат в „Ред Кау“ довечера. Утре сутринта да си готов с рецензия — 800 думи.

Лион кимна.

— Значи 500 думи за борбата срещу фашизма и 800 думи за Лени и „Райфенсталс“, които преди по-малко от година се мотаеха из клуб 100, вързали ленти със свастики на ръцете. Добре.

— Ние все още сме музикален вестник, Лион.

Лион се разсмя.

— Точно така. Ще вдигнем зашеметяващ купон, докато Рим гори.

— Добрият журналист е в състояние да пише за всичко. Погледни статията на баща си, излязла тази сутрин. Видя ли я? — обърна се Уайт към Рей. — Материалът е за студената война — има ли нещо по-досадно и отегчително от студената война?

— Не съм — отрони Рей, все още потънал в мисли за Джон Ленън. Знаеше, че бащата на Лион списва колонка за либерален вестник. Беше един от малцината журналисти на Флийт Стрийт, когото четяха и уважаваха в „Пейпър“.

— Става въпрос за упадъка на Великобритания като империална сила — обърна се Уайт към Рей. — Едно време сме участвали във войни, за да се борим за свободата. Ето че сега се впускаме във война, без да знаем защо. Страхотно. — Той поклати глава. — Наистина страхотно. Да му кажеш, че статията страшно ми е харесала.

— Много е сложно — отвърна Лион и отстъпи към вратата.

— Защо? — учуди се Уайт.

— Аз не говоря с него.

За момент настъпи мълчание. Лион срещна погледа на Рей и извърна очи.

— Така ли? — попита Уайт. — Добре.

Лион затвори вратата след себе си. Рей усети, че главният редактор на „Пейпър“ го наблюдава.

— Кажи сега — обади се Уайт. — Ще успееш ли да се добереш до Джон Ленън?

Рей си пое рязко дъх и усети как по лицето му избиват капки пот.

— Да ти осигуря Джон Ленън ли? На кого да се обадя? Как да ти осигуря Джон Ленън?

Уайт се разсмя.

— Няма да се обаждаш. Просто няма на кого. Нито на журналисти, нито на агенти. От „Еми“ не могат да ти помогнат, защото става въпрос за частно пътуване. Трябва сам да го намериш. След това ще поговориш с него. Ще го направиш като опитен репортер. Като истински журналист. Като бащата на Лион. Нищо повече. Смяташ ли, че можеш да се справиш?

Рей копнееше да каже на Джон Ленън толкова много неща, че сигурно нямаше да успее да продума, ако изобщо успееше да го открие сред десетте милиона под залеза.

— Не знам — призна той.

— Ако го откриеш — каза Уайт и кръвта му забумтя във вените, разпалвайки журналистическите му инстинкти, — ще го сложим на първа страница. Ексклузивно за цял свят: „Джон проговаря!“

— Ами снимки?

Уайт го погледна раздразнен и отчаян.

— Не и какъвто е Ленън в момента — сигурно вече е чукнал четирийсетака! Не става. Ще използваме някоя снимка от архивите. Какъвто беше едно време в Хамбург — с къса коса и кожено яке, кльощав и блед. Нали си го виждал как изглеждаше тогава?

Рей се замисли.

— Точно като... абе както трябва да е сега.

— Именно! Съвсем в стила на 1977 година. Типичен представител на 1977 година. „Бийтълс“, каквито бяха в Хамбург, изглеждат съвсем в стила на нашето време. Знаеш ли, че са били на спийд? Още отсега си представям първа страница: „Поредният младок в кожено яке, поел един Господ знае накъде...“

— Ама нали Лион каза, че утре си тръгвал!

Уайт стовари юмрук върху бюрото.

— Я стига, Рей. Ти журналист ли си... или най-обикновен фен?

Рей имаше нужда от време, за да помисли. Нямахте представа дали е истински журналист и дали някога ще стане. Как би могъл да разбере? Кой да предположи, че страстта му към музиката ще се превърне в работа? Като момче пишеше за музиката, защото темата бе по-интересна от останалите въпроси, които се разискваха в училищния вестник, защото ако отидеше да подрежда стока по рафтовете на местния супермаркет, нямаше да получава безплатно плочи.

— Не знам какво да кажа — отвърна той.

Само че Кевин Уайт вече не го слушаше. Редакторът бе впил очи във вратата и Рей проследи погледа му. От другата страна на правоъгълното стъкло го чакаха за среща костюмирани мъже. Те бяха от администрацията, от управата, плешиви стари досадници с вратовръзки и бръчки, които приличаха на бащите им. Изчакваха Уайт да приключи разговора си с Рей. Понякога на редактора му се налагаше да уточни с тях разни неща. Веднъж един от чистачите открил хлебарки в кошче за боклук и костюмарите зацъкаха навсякъде в прединфарктно състояние. Уайт успя да се оправи. Беше невероятен редактор. Рей не искаше да го разочарова.

— Ще се постарая — заяви той. — Само че не знам дали съм истински журналист, или просто човек, който много обича музиката.

Кевин Уайт се изправи. Време бе отново да се срещне с костюмарите.

— Тогава гледай да разбереш — прикани го редакторът.

Лион беше заминал нанякъде. Тери бе на бюрото си, поклащаше крака и прелистваше броя на „Пейпър“ от миналата седмица, който Мисти му бе донесла на летището.

— Точно това ти трябва, Рей — посочи той. — „Ново! Потник «Гринго». Осигурете си оригинален потник «Гринго» — това е новият стил“. Страшно ще ти отива, да знаеш!

Рей се стовари на един стол и втренчи поглед пред себе си. Тери дори не забеляза. Той страшно се забавляваше с обявите в „Пейпър“, които бяха поне с една година изостанали от модата. Докато хлапетата по улиците се опитваха да заприличат на Джони Ротън, манекените в обявите изглеждаха като герои от сериала „Джейсън Кинг“.

— „Хипарски рисувани клош панталони — все още само за 2,80 лири... Мокасини — изберете си високи или подплатени.“

Според обявите читателите на „Пейпър“ се обличаха по абсолютно същия начин както и през последните десет години — дънки клош, рошави кожуси, тънки памучни блузи и, разбира се, задължителната тениска с някой забавен надпис. Понякога имаше чувството, че „Пейпър“ не може да съществува без тениските със закачливи надписи.

„Задуших се в задушевна атмосфера“. „Лягай бързо, мисля, че те обичам“. „Сексапил — раздава се безплатно“. Оставаше вечната класика с гъските, които се чукаха в полет — две гъски от анимационен сериал се съвкупяваха някъде под небето, мъжкият изглеждаше невероятно доволен, а женската имаше притеснен вид.

Тери се облегна назад, усмихна се на себе си и отпусна глава на снимката, откъсната от взета от библиотеката книга, а след това залепена на стената — Олга Корбут, усмихната прелъстително, наведена над един килим. След олимпийските игри миналата година мнозина симпатизираха на румънката Надя Команечи, въпреки това Тери предпочиташе Олга.

Всеки от тях си имаше своя стена, която гледаше към съответното бюро и поставената отгоре червена пишеща машина „Оливети Валънтайн“. На стената на Тери бяха залепени банди и момичета — цветни лъскави рекламни снимки на „Ню Йорк Долс“, „Клаш“ и „Секс Пистълс“ и снимки, изрязани от списания — Деби Хари в малка черна рокля, Джейн Фонда в „Барбарела“, а също и Олга Корбут на олимпийските игри в Мюнхен.

Стената на Лион бе най-артистична — беше подредил любимите си банди, снимките бяха почти скрити от заглавията, изрязани от вестници, а най-отгоре бе лепнал рекламни надписи. Звукозаписна компания, която представяше английската пънк банда „Бъзкокс“, беше пуснала новината за смъртта на Мао Дзедун по диагонал на обложката, докато пожълтяващата снимка от „Таймс“ с ковчега на генерал Франко бе освежена от обява за новия сингъл на „Онли Уанс“. А пък когато Рей се завъртя на стола си, за да извади касетофона, усети, че Джон Ленън го гледа от снимката.

Имаше и поизмачкани снимки на Джони Мичъл, Дилън и Нийл Янг, но стената на Рей бе като храм на Ленън. Започналият

самостоятелна кариера бийтълс бе в бял костюм и очила с кръгли рамки, а Йоко го стискаше под ръка. На друга Джон тъкмо бе започнал да си пуска коса, явно бе от златния междинен период на „Револвер“ и „Гумена душа“. На следващата бе ухиленият Джон по време на разгорялата се мания по „Бийтълс“, наконтен в костюм, застанал редом до останалите момчета. Имаше и снимка на облечения в кожено яке Джон в Хамбург, наперен и сексапилен като Джеймс Дийн, прекалено суетен, за да си сложи очилата...

Проклетият противен касетофон!

Проблемът бе, че една от шпулите се беше изкривила. Сигурно бе станало, докато вадеше касетата след интервюто с Фил Лайнът, когато бе изпил повечко коктейли с водка, замаян от половин цигара трева. Затова сега шпулата описваше неправилен кръг, вместо да стои права. Не можеше да поднесе подобна гадост пред Джон Ленън.

Тери се изкиска.

— Слушай да ти прочета нещо — обади се той. — Две момичета се опитват да пуснат петиция, за да накарат „Рокси Мюзик“ да започнат отново турнета, и казват: „Рокси пак трябва да се качат на върха“.

Рей погледна през рамо и се усмихна на приятеля си. Кратките обяви бяха различно царство, в което се издирваха музиканти, хората се опитваха да си осигурят плочи, да си намерят гаджета, търсеха свършен свят, призивите на „Грийнпийс“ и „Спасете китовите“ бяха отпечатани непосредствено до предложенията за бродирани и рисувани дънки клош и потници.

Рей забеляза, че макар смехът на Тери да звучеше подигравателно, в него се прокрадваха нотки на обич.

Това си бе техният вестник. Бе тяхното творение, тяхната ниша. А скоро щяха да му посочат вратата. Не знаеше дали ще може да го понесе.

— „Специално за колекционери на значки“ — продължи Тери, ала след това вдигна глава и погледна Рей. — На тебе пък какво ти е?

— Нищо. — Когато човек е расъл сред братя, се научава да не им се дава и да отвърща по начина, по който те се отнасят с него. — А на теб к'во ти е?

Рей обърна гръб на Тери, наведе се над бюрото и се опита да оправи изкривената шпулка на касетофона, а косата му падна пред

лицето, така че приятелят му да не забележи паниката и болката, избликнали в очите.

[1] „Гранд Нашънъл“ — най-голямото в света състезание за конни надбягвания с препятствия. — Б.пр. ↑

[2] Zeitgeist — интелектуалният и културният климат на дадена епоха. — Б.пр. ↑

[3] На 15, 16 и 17 август 1969 година във фермата на Ясгур се провежда „Удсток“. — Б.пр. ↑

4.

Бърлогата на Лион се намираше в просторна неподдържана бяла къща на улица с не една и две сгради със заковани прозорци.

Къщата бе опасана от нещо като кален ров, над който бяха прехвърлени дъски, също като разкапал се с времето дървен мост на западнал замък. Напуканата оронена мазилка на приземния етаж бе почти напълно прикрита от плакати.

ПИШЕМ ПО СТЕНАТА ВИ. НАРКОТИЦИТЕ СА ЗАБРАНЕНИ ТУК. КОТКИТЕ ОБИЧАТ ОБИКНОВЕНИ БИСКВИТИ. Някой бе променил разкривения бял надпис НФ в НАЦИСТИТЕ ВЪН.

Лион плъзна ръка в джоба на коженото яке, за да напипа ключа, и погледна през рамо, преди да мине предпазливо по дъските. Повече от година живееше в тази дупка, откакто заряза Лондонската школа по икономика и започна на пълен работен ден в „Пейпър“, ала всеки път, когато се прибираще, в гърдите му се надигаше страх. Не се знаеше кога могат да се появят силите на реда. Не се знаеше какво те очаква.

Както обикновено, щом се вмъкна в антрето, в горния край на стълбите се появи косматото немото лице. Значи Лион не беше единственият. Всички, които живееха в подобни бърлоги, бяха притиснати от параноя, която не ги оставяше на мира. На Лион това му се струваше смътно познато, а подозренията, които тормозеха богатите в престижните квартали с дантелени пердета, където бе отрасъл, според него бяха съвсем същите като тук.

— Чакай те — уведоми го косматото лице в горния край на стълбите.

Лион се слиса. Него никой никога не го чакаше.

— Съвсем нормален тип — продължи косматият. — Разправя, че ти е баща.

„Знаех си — помисли си Лион и стомахът му се сви. — Знаех си, че ще се случи нещо лошо.“

— На французите хич не им стана приятно — съобщи лицето в горния край на стълбите. — За малко да не го пуснат.

— Не трябваше да го пускате — обади се Лион, стараяйки се да говори спокойно, за да покаже, че всичко е под контрол. Тръгна по стълбите.

Таванската му стая трябваше да е опит да постигне някаква демокрация, ала в действителност тук бе царството на французи и германци, по-възрастни от него, живели по този начин години наред, които разказваха за места като Париж и Амстердам толкова компетентно, че Лион винаги мълчеше, защото се чувстваше като невинно дете, което все още не бе видяло нищо от широкия свят. Срамуваше се, че баща му си е позволил да го изложи пред тези изключителни хора.

На горната площадка долови познатия хаос от чужди езици и звуци. Дървените подове на занемарената къща бяха голи, стъпките му отекваха както му се стори много по-шумно, отколкото бе в действителност. Някой бе надул „Грейтфул Дед“, други се разправяха разгорещено за убийството на Лев Троцки, в съседна стая се караха за взета назаем бутилка мляко, докато женски глас се опитваше да успокои разплакано бебе.

Лион се запита какво ли мисли баща му за натрапчивите миризми, пропили бърлогата — откъм закованите с дъски прозорци лъхаше на мухъл и гнило, някъде бяха струпани непрани дрехи, промъкваше се и мирисът на ароматни свещи, изместен от парата на зеленчукова супа, която неизменно къкреше на котлона на огромната черна печка.

Дъртият. Мама му стара. Лион преглътна с усилие. Тая работа няма ли край? Докога ще го притиска страхът да се изправи пред баща си? Докога ще се измъчва от ужаса, че в очите му ще проблесне разочарование?

Беше застанал до затворения с резе прозорец, стиснал ръце зад гърба си също като херцога на Единбург, готов за проверка на почетната стража, заляпал се към улицата. Беше висок красив мъж, на когото оставаха седем дни до петдесет и третия рожден ден, спокоен и достолепен, с шлифер като на Хъмфри Богарт. Стоеше прав. Просто нямаше къде да седне. В стаята нямаше нищо друго, освен купчина раници, спални чували, а в единия край бяха свити като котенца две тийнейджърки.

— Какво правиш тук, татко?

Старият се обърна към него.

— Здравей, Лион — поздрави той, все едно не можеше да повярва на късмета си, че двамата най-сетне са се срещнали. — И аз мога да ти задам същия въпрос, не мислиш ли?

Старият бе напълно спокоен. Лион не можеше да не признае, че едва ли бащите на момчетата, с които бе учил, щяха да влязат в подобна дупка, без да им мигне окото. Помнеше какво му беше казал баща му, когато беше момче, изпълнено с възторг и въодушевление, попаднало за първи път в редакцията на вестника по време на безкрайно дългата лятна ваканция. „Журналистът трябва навсякъде да се чувства като у дома си, Лион. Запомни това от мен.“

Старият се усмихна и постави ръка на рамото на Лион, потупа го два пъти и се отдръпна, защото синът му не реагира.

— Радвам се да те видя. Добре ли си?

Огледа шапката на Лион, но не каза и дума. Родителите му открай време проявяваха огромно разбиране към модните тенденции. Дори го дразнеха с толерантното си отношение. Нито една от прическите му — като на марсианеца Зиги Стардъст, дошъл да спаси земята от всичко банално, или неуспешните щръкнали кичури а ла Род Стюарт — не ги беше притеснила. Проблемът си е техни, каза си Лион. Разбират желанието на младежта да се бунтува. Работата бе там, че не успяваха да преглътнат истината.

Лион се намръщи.

— Първо трябваше да се обадиш. Не си избрал подходящо време. Каня се да излизам — приятелите ще ме чакат в „Уестърн Уърлд“.

Баща му се начумери, вдигна ръка към насинената скула на Лион, но не я докосна.

— Какво, за Бога, те е сполетяло?

На Лион му се прииска да му каже: „Моля те, няма нужда да се шашкаш, двайсет години се нагледах на подобно отношение.“ Но пък много му се искаше да накара баща си да се гордее. Щеше ли цялата тази работа да има край някога?

— В събота ходих в... Нали се сещаш, в Луишам.

С удоволствие забеляза страха, изписал се по лицето на стария.

— Демонстрацията ли? Какво... да не би да са те били?

Лион се изсмя.

— Просто ме поочукаха. Сблъсках се с коляното на един полицаи.

Баща му се ококори.

— Коляното ли?

Лион въздъхна раздразнен. Как е възможно хората да са такива тъпи мизерници.

— Той беше на кон, татко. Ченгето беше на кон. — Лион зачака. Искаше баща му да го похвали. Копнееше да види искреното му възхищение. Поне да бе кимнал одобрително, защото синът му бе постъпил правилно, като бе отишъл в Луишам и се бе опълчил на расистите. Старият обаче въздъхна нетърпеливо.

— Защо ти трябва да се забъркваш в тези неща? Банда развилнели се скинари развяват знаме, а друга банда ги замеря с камъни. Какво постигат по този начин?

Лион поаленя от гняв.

— Би трябвало да проявиш разбиране. Точно ти би трябвало да ме разбереш. Те са фашисти, татко. Някой трябва да ги спре. Не сте ли правили тъкмо това по време на войната?

Старият изви вежди. По устните му трепна нещо като усмивка и Лион се изчерви. Трябваше да спре да се черви като ученичка.

— Да не би да си мислиш, че е било същото при Монте Казино? Улична свада като на Луишам Хай Стрийт? Имаш още много да учиш, момчето ми.

Ето затова се магнах от къщи, помисли си Лион и в очите му се надигнаха горещи сълзи. Непрекъснато омаловажаваха всичко, което вършеше. Просто не разбираха нищо. За тях нищо нямаше да бъде достатъчно добро. Открай време му повтаряха, че има още много да учи.

— Пет пари не давам какво си мислиш — отвърна Лион, макар да знаеше, че отчаяно му се иска баща му да прояви разбиране. — Защо изобщо си тук? Кажи защо?

— Майка ти ме помоли — обясни старият и Лион усети как го бодва болка. Значи не баща му се тревожеше за него. Всичко било заради нея. Заради майка му. — Тя просто не може да те разбере. Всичко ти е осигурено, а живееш с бездомници и клошари.

— Я се чуи — отвърна подигравателно Лион. — Великият либерал с разкрепостено мислене гледа отвисоко бездомните.

— Не гледам отвисоко. Просто... радвам се да те видя.

— Може ли малко по-тихо? — настоя Лион и кимна към спящите момичета, за да покаже на стария, че не е на своя територия. — Не са спали цяла нощ.

Баща му се взря в момичетата, сякаш ги забеляза едва сега.

— Те кои са? — попита тихо той. Бе невероятно любознателен и Лион си каза, че сигурно затова е толкова добър журналист.

— Някой ги беше открил заспали в една будка за моментални снимки на гара „Юстън“. От Глазгоу са.

Много му се искаше баща му да прояви разбиране. Искаше му се да види, че това са битките на Лион — битката срещу фашизма, да осигури покрив над главите на бездомните, да се изправи срещу несправедливостите — и те са не по-малко важни от онези битки, които баща му бе водил преди години.

Само че старият поклати тъжно глава, сякаш бе невероятно деца да спят в някоя будка, и тъкмо това вбеси Лион.

— Татко, ти имаш ли представа какво се случва с повечето бездомни деца, които спят по гарите? След не повече от седмица им се налага да започнат да се продават, за да изкарат нещо.

— Те може и да са бездомни, Лион, но ти не си. — Вдигна поглед от заспалите момичета към сина си. — За теб това е просто игра.

Лион едва удържаше ударите на сърцето си, дишането си, гнева си, за да не избухне. Бе достигнал онзи момент в живота на мъжа, когато всяка дума на бащата го вбесяваше.

— Не е никаква игра — сопна се Лион. — Не могат да оставят една хубава къща празна. Повече няма да търпим волности. Бездомните ще отстояват правата си.

— Но ти, Лион, не си бездомник. Смисълът на твоите постъпки ми се губи. Отказа се от дома си заради този бордей. Заряза образованието си, за да работиш в някакъв музикален вестник.

Пак се започва, каза си Лион. Като че ли да пишеш статии за студената война бе някаква по-престижна дейност. Като че ли да си седиш кротко на задните части, за да вземеш диплома, беше начинът да придадеш смисъл на съществуването си.

— Имам един приятел, Тери. Родителите му смятат, че е постигнал много като си е намерил работа в музикален вестник.

— Сигурен съм, че Тери не е имал онова, на което си разчитал ти. Тери не е бил приет в Лондонския институт по икономика и не се е отказал от следването още през първата година. Как може да захвърлиш всичко с лека ръка? Дядо ти беше таксиметров шофьор от Хакни. Ти даваш ли си сметка какво би дал за шансовете, които имаше ти?

Таксиджия от Хакни, помисли си Лион. Винаги се стигаше до бащата на баща му. Старият нямаше представа какъв късмет е извадил — трябваше да се съревновава с един таксиметров шофьор от Хакни, който така и не успя да се отърве от полския си акцент. А на Лион с кого му се налагаше да се сравнява? Лион трябваше да се сравнява с него.

Едно от заспалите момичета се размърда, отвори за миг очи и след това ги затвори отново.

— Не трябваше да идваш, татко — каза младежът.

— Дойдох, защото майка ти се поболя от тревоги — обясни старият и младежът се сви, когато долови стаените в гласа му чувства. — Място не може да си намери. Толкова ли малко я обичаш, Лион? — Баща му се огледа вбесен. — Да не би да си въобразяваш, че собственикът на този коптор, който и да е той, ще позволи подобно безобразие да продължава вечно? Някоя вечер ще ви изхвърлят до един, синко, при това със звучно текме по задните части.

Лион присви очи.

— Готови сме да ги посрещнем.

Баща му вдигна ръце. Лион бе виждал този жест на отчаяние много пъти. С него баща му изразяваше всичко, с което бе принуден да се примирява.

— Кога най-сетне ще пораснеш, Лион? Да не би да си въобразяваш, че тези хора ще променят света? Я се огледай. Затънали са до гуша.

— Те са се посветили на нещо много по-значимо от самите себе си. Не са безразлични.

— Не са безразлични — повтори баща му. — Някой ден ще разбереш, че хората, които не са безразлични, хората, които парадират със загрижеността си към околните, са най-безсърдечните мръсници на този свят. — След тези думи зашепна умолително: — Виж, аз бях

същият като теб. Въобразявах си, че знам всичко. Времето е пред теб, Лион. Просто все още не си осъзнал с колко време разполагаш.

Хайде, пак същото. Нямаха ли край тези приказки? Все старата песен като през последните му дни у дома, каза си Лион. Разпореждаха се с него и настояваха на своето, защото уж било най-разумното решение. Беше все така, докато един ден Лион не издържа — скочи от масата по време на вечеря и се затвори в стаята си. Сега вече не живееше вкъщи. Баща му така и не разбираше. Всичко бе приключило.

— Татко, ти просто искаш да бъда същият като преди — добър студент, с когото да се хвалиш пред приятелите си.

Баща му поклати глава и Лион усети как го бодва страх — сякаш стария го разкъсваше болка.

— Не е така, — просто искам да живееш щастливо. А като се откажа от следването, няма да постигнеш нищо, защото това не е начинът.

Щастие значи! На Лион му дойде до гуша.

— Животът не опира единствено до щастието, нали? Не мога да се върна към стария си живот, татко. Не мога да си живуркам кротко с тайфа привилегировани отрочета на хора от средната класа, след като има хора, които спят по улиците, след като има расисти, дето налитат да бият пакистанските магазинери, обикалят улиците и реват нацистки лозунги. Не мога да се преструвам, че това са неща, които не се случват.

— Върни се вкъщи — настоя баща му.

Пак старата песен. Явно не чуваше и дума от онова, което му се говореше. Искаше му се нещата да бъдат като едно време, но това нямаше да стане.

Лион сви рамене.

— Аз съм си вкъщи.

— Още си глупав и наивен като малко момче — отсече баща му и Лион с удивление забеляза, че очите на стария се наляха със сълзи, и той се извърна към прозореца, загледан навън към нищото.

Лион не можа да издържи. Не можеше да гледа стария толкова разстроен. Прииска му се да го прегърне и тъкмо щеше да посегне към него, когато двама от французите се появиха на вратата, скръстили ръце, за да покажат ясно, че непознатият не е добре дошъл на това място.

Бащата на Лион усети присъствието им, погледна застаналите на прага и кимна, сякаш разбираше мълчаливото послание.

Сетне прегърна сина си и се отдръпна бързо. На Лион му се прииска да го притисне, да му каже нещо окуражително, да му обясни, че е трябвало да постъпи по този начин, но не знаеше откъде да започне.

Изпрати баща си до вратата, без да отрони и дума. Стиснаха си ръцете като бегли познати, които така и не са успели да поговорят. Лион остана загледан в стария, докато той вдигаше яката на шлифера си също като Хъмфри Богарт и минаваше внимателно и много предпазливо през калта.

Трябваше да затвори и заключи външната врата, но Лион остана загледан след баща си, отправил се по улицата с изоставени къщи, докато не се скри зад ъгъла. Натрупаният гняв се стопи и се превърна в притискаща празна тъга. Младежът не виждаше причина двамата да се виждат отново.

Затвори вратата на бърлогата и се зае с многобройните резета и ключалки.

Редакцията се изпразни и огромният часовник над рецепцията започна да тиктака все по-натрапчиво. Рей бе на бюрото си, тюхкаше се заради разваления касетофон, привел се над него, докато се опитваше да оправи изметнатата шпула.

Натисна копчето за „Старт“. Частта се изкриви. Притисна я с палец. След това дойде ред на „Стоп“. Отново притисна частта с палец — този път значително по-силно... и шпулата изпука и се счупи.

Откърти се с остро противно хрущене и отскочи към другия край на стаята. Рей ахна шокиран и остана загледан в черното чуканче. Това вече бе много зле. Край с Джон Ленън, помисли си. Дори не бе успял да излезе от редакцията. Жалка работа. Заслужаваше си да го изхвърлят като мръсно куче.

Всичките му приятели си бяха тръгнали. Рей копнееше поне един от тях да е наблизо, да му подсказе как да постъпи. Остана загледан безпомощно в неизползваемия касетофон и усети, че това чувство му е познато — чувството на безнадеждна притискаща самота.

Беше единайсетгодишен, застанал пред пълната с деца класна стая. Те бяха имали достатъчно време, за да се сприятелят, да станат част от групички, да се научат как да се хият многозначително, когато се натъкнат на нов съученик, който отчаяно се опитва да не заплаче.

Беше прекалено късно. Винаги се оказваше, че е прекалено късно.

На братята му им беше лесно, Джон бе четири години по-голям, стегнат, атлетичен, не познаваше страха. Малкият му брат Роби бе едва на пет и тъкмо тръгваше на училище. Не познаваше нищо друго, освен това ново и чуждо място.

Затова пък Рей бе в мъчителна възраст. На останалите момчета и момичета им се струваше странен. Косата му все още бе подстригана обидно късо отзад и отстрани, носеше къси сиви памучни панталонки и бяла, от изкуствена материя риза с къс ръкав, връзката и самото от старото училище.

Беше лятото на 1969 година и Рей Кийли се обличаше като Харолд Макмилън.

Въпреки че и съучениците му бяха облечени в задължителната училищна униформа, в сравнение с Рей те бяха като накипените пауни от Карнаби Стрийт.

Дълги къдрици се стелеха по яките на меките вълнени ризи или бяха подстригани толкова късо, че приличаха на плешивци. Възлите на униформените вратовръзки бяха толкова дебели, че изглеждаха достойни за Роджър Мур. Много от момчетата бяха навили задължителните поли точно до под гащичките в задължителния тъмносин цвят. В дъното на класната стая се бяха настанили момчетата в розови ризи.

Розови ризи! Момчета в розови ризи! Мама му стара!

Рей беше в Англия от месец. Никъде досега не се бе чувствал толкова не на място.

— Рей е от Хонконг, където баща му е бил полицаи — представи го учителката. Грабна показалката и я стовари два пъти върху картата на света. — Кой от вас ще каже какво е Хонконг?

Децата от класа ревноха като един и Рей се стресна.

— Една от розовите територии, госпожице!

— Какво представляват розовите територии?

— Розовите територии са наши, госпожице!

Въпреки това Рей усещаше, че нищо не е негово — нито китайският дом, който оставиха, нито военните бази в Кипър и Германия, където живееха преди това, нито странният квартал в покрайнините, където момчетата и момичетата бяха така нагласени, сякаш отиваха на маскен бал.

Гологлаво дете бе прикрепено към Рей, за да се грижи за него, но то го зарязва веднага щом звънецът възвести голямото междучасие.

В далечния край на игрището Рей забеляза големия си брат Джон да рита топка с останалите момчета. Малкият му брат Роби търчеше в кръг заедно с тумба дребосъци и се кикотеше като полудял. Рей не помръдваше, защото не знаеше нито къде да отиде, нито какво да направи, нито къде да си сложи ръцете. И тогава се случи нещо, което промени нещата.

Някой запя.

Беше припевът на „Хей, Джуд“. Повтаряха го отново и отново. Присъединиха се нови гласове. Последва нова песен — началото на „Всичко, от което се нуждаеш, е любов“.

Децата продължаваха да си играят. Футболът и клюките не спряха, съучениците му дори не трепнаха. Децата, които играеха на топчета и дама, не се отказаха от заниманията си. Въпреки това всички пееха, докато се забавляваха.

Имаше и други песни, нови мелодии — „Йе, йе, йе — тя те обича“. Все повече деца запяваха песните, които знаеха по-добре от химна на училището, по-добре от националния химн.

Бяха израснали с тези песни, познаваха албумите на шейсетте и ги пееха непрекъснато. Пееха само „Бийтълс“. Винаги и само „Бийтълс“. Сякаш времето, в което бяха отраснали, започваше и свършваше с Джон, Пол, Джордж и Ринго. След малко всички в училищния двор пееха и Рей Кийли се смеси с останалите, напълно замаян, обгърнат от музиката, от свят, какъвто не познаваше. Това бе свят на споделени чувства и усещания.

Години по-късно се питаше дали не си е въобразил всичко това — онзи първи ден в непознатото училище, отчаяните опити да преглътне сълзите, образа на по-големия си брат, който риташе с новите приятели и сякаш подчертаваше самотата на Рей, а след това училищния двор, пълен с деца, запели песните на „Бийтълс“. Подобно нещо не се случи никога повече.

Знаеше, че е било истина. Бе сигурен, че се е случило. Беше го преживял. Беше усетил магията, която можеше да те освободи.

Понякога Рей изпитваше чувството, че целият му живот е бил посветен на опити да се върне към онзи момент, да възроди целия ден, и нямаше никакво значение, че не познаваше никого, че дрехите му бяха напълно неподходящи, за да попадне отново в онзи училищен двор през 1969 година, когато децата припяваха „на-на-на“, „йе-йе-йе“ и „любов-любов-любов, всичко, от което се нуждаеш, е любов“.

Редакцията не беше празна. Рей трябваше да се сети. Офисът никога не оставаше празен.

От стаята за прослушване дънеше музика и стъклото на вратата вибрираше. Рей доближи лице и видя, че вътре се е настанил Скип Джоунс. Сигурно щеше да остане цялата нощ, за да напише на ръка рецензията за новия нашумял албум за изданието следващата седмица.

Въпреки че от редакцията бяха осигурили нови модерни пишещи машини „Оливети“, Скип Джоунс предпочиташе да пише на ръка. Човек го заварваше в необичайни кътчета на офиса или в стаята за прослушване, протегнал дългите си като на жираф крайници, приведен над опърпана тетрадка. Беше левак и обхващаше капещата писалка така плътно, че отстрани изписването на всяка дума изглеждаше като мъчение, а и буквите излизаха доста разкривени.

И въпреки това Скип Джоунс пишеше с по-голяма лекота и поумело от всички останали в „Пейпър“, редеше точни, първични, скептични оценки, съвършено попадение за времето, в което живееше, и се бе превърнал почти в легенда сред персонала на редакцията.

Рей не искаше да притеснява Скип Джоунс. Работата бе там, че ако имаше човек, който да знае къде може да е Ленън тази вечер, това бе Скип. Младежът спря и се поколеба, опита се да събере кураж. След това пристъпи в стаята за прослушване с колеблива усмивка и остави косата да падне пред лицето му и да го скрие.

В първия момент Скип не го забеляза. Беше погълнат от музиката, вгълбен в редовете, които редеше, заобиколен от щръкнали фасове, с филтър надолу, някои напълно изгорели, други изпушени само наполовина, потънали в пепел.

Рей остана да го наблюдава как работи и се запита какво ли е музиката — соло китари, носово звучене на вокала, което бе напълно в духа на съвремието, но изпълнено от нежен замечтан глас, който не бе в унисон със заобикалящия ги живот.

Рей обожаваше да наблюдава как работи Скип. В тези моменти вярата му се връщаше, той отново имаше чувството, че върши нещо значимо, нещо, което ще остави следа. Всеки миг, прекаран с приведения над задачите Скип, караше Рей да чувства, че музиката е вечна.

Скип се облегна назад на стола, за да запали цигара, и забеляза Рей. Ухили му се и му махна да влезе в стаята, но така и не го погледна в очите. Скип Джоунс може и да бе най-добрият журналист в „Пейпър“, но също така бе най-срамежливият човек на света. Да погледне някого в очите, бе истинско изпитание. Рей се усмихна с благодарност и придърпа другия стол.

— Рей Кийли — заговори Скип. — Шантава работа.

Скип му подаде обложката на албума, за който пишеше. „Марке Мун“ на „Телевижън“. Рей поклати глава — никога не бе чувал тази група. Скип затвори очи и кимна отсечено, за да покаже, че е попаднал на нещо ценно.

— Кажи, мой човек, кой е най-продаваният албум тази година? — попита Скип.

— Не знам — призна Рей. — Май си остава „Хотел «Калифорния»“.

— Шантава работа — усмихна се Скип и внимателно захапа новата цигара за филтъра. — Каубои от Лоръл Каниън — скапана страна, дето първо я оправиха „Бърдс“, а после „Бийч Войс“ сложиха всичко на място. — Той се изкиска, Рей се разсмя заедно с него, въпреки че много обичаше „Игълс“ и подобна реакция бе нещо като предателство. — Много съжалявам, момчета, „Телевижън“ ще ви рита лосанджелиските задници чак до напудрената ви ферма.

Очите на Рей блестяха от възхищение. Според него Скип Джоунс приличаше на пират. Същият този пират бе преживял коработрушение с Кийт Ричардс и огромна торба, пълна с наркотици.

Скип бе неестествено висок, болезнено слаб, смъртно бледен, и ако човек го видеше пъхнал под мишница купчина плочи, облепени със стикери „Рекламна бройка. Не е за продажба“, готов да ги продаде,

щеше на секундата да реши, че това е някой бездомник или пък гений, който не е в състояние да живее като обикновените хора. И в двата случая щеше да е прав.

В редките случаи, когато Скип Джоунс си лягаше, той се настаняваше на най-различни канапета и подове както в северната, така и в западната част на Лондон. Често му се случваше да няма свой собствен дом, но без покрив над главата така и не оставаше. Хората, които го боготворяха, бяха прекалено много.

Денем Скип се завираще в някое свободно кътче някъде из редакцията на „Пейпър“, тъй като нямаше свой офис и не искаше да има. Скип просто си беше свободна душа, необременен от нищо и никой. Той олицетворяваше същността на музиката. Пишеше по смачкани бележници, по листчета хартия, на гърбовете на изявления за пресата, по вътрешната страна на разкъсани пакети цигари, измъчената му лява ръка не спираше да драци с молив най-блестящите думи, посветени на музиката, които човек можеше да си представи.

Скип бе облечен в единствените дрехи, които, изглежда, притежаваше — протрити черни кожени панталони, червено кожено моторджийско яке и някакъв смачкан блузон, който щеше да е най-подходящ, ако ти се наложи да се дуелираш с рапири на зазоряване. Всеки ден бе с тези елегантни дрипи, носеше ги независимо от времето навън. Според Рей Скип приличаше на рокендрол рицар, докато всички останали бяха слабаки и нещастници.

Панталоните на Скип бяха скъсани на чатала и понякога по време на оперативки висулките му оставаха на течение. Закоравели почитателки на рока, които нямаха нищо против да духат на някой от бандата на „Доктор Фийлгуд“ зад кулисите на „Рейнбоу“, се изчервяваха до корените на боядисаните си коси, но Скип не им обръщаше никакво внимание.

Когато се моташе по улиците на Лондон, грубияни с модерни прически и обсипани с диаманти бодита и дънки клош, чиито разкроени крачоли се поклащаха около обкованите с метални пластинки ботуши, не се колебаеха да го наплюят и прогонят. Целият разнороден свят го сочеше с пръст като някой сбърканяк. Затова пък в редакцията на вестника всички гледаха Скип с благоговение. Рей не бе единственият. Лион също го обожаваше. Тъкмо заради него всички искаха да останат в „Пейпър“.

Скип Джоунс бе започнал да пише за „Пейпър“ по времето, когато го бяха разкарали от колежа „Балиол“ и бе най-младият журналист в „Оз“, а хапливите му статии за най-великите мъртви музиканти — Джими Хендрикс, Брайън Джоунс, Джим Морисън, Ник Дрейк, и живите легенди Лу Рийд, Брайън Уилсън, Сид Барет, Иги Поп, Даг Уд бяха помогнали на Кевин Уайт да превърне „Пейпър“ от долнопробен парцал в едно от най-уважаваните музикални издания.

— Харесват ли ти новите банди? — попита Скип. — Май не са ти много по вкуса, а?

Рей се усмихна любезно. Не бе нужно да обяснява на Скип. Той го разбираше.

— На мен ми допадат — продължи журналистът. — Поне някои от тях. Само че онова, което правят, онова, на което посвещават кариерата си, Еди Кохран успя да постигне за по-малко от две минути. Сам виж, мой човек. „Летен блус“ — една минута и петдесет и девет секунди. Да не би да се опитват да се върнат към основното? Еди Кохран бе първият. Нямах право да оплюваш старата гвардия, след като крадеш попаденията им. Я кажи, откъде „Клаш“ са напипали думите за „1977“.

— „Кинкс“ — отвърна Рей. — „Направо ме уби“.

Скип се усмихна свенливо.

— С какво си се заел напоследък? Няма ли вече „Лед Цепелин“?

— Брат ми си падаше по тях. Аз харесвах — не знам — фолк парчетата, които правеха. Нали се сещаш? „Танджерин“, „Бяло лято/Черен планински склон“.

Рей не поясни, че брат му е загинал и плочите събираха прах в заключената от родителите му стая. Не обели и дума пред Скип Джоунс. Тук не споделяха нищо за живота си. Всичките им разговори се въртяха около музиката. Рей предполагаше, че Скип има семейство, само че никога не го споменаваше. Когато не слушаха музика, обсъждаха музиката.

— Пейдж и Плант са страхотни фенове на великата Джони Мичъл — продължи Скип. — Никой не обръща внимание на този факт. Ти обаче, ако харесваш акустичната страна на „Лед Цепелин“, трябва да прослушаш някои от момчетата, дето са кривнали към фолка. Дейви Грѐм, Бърт Янш и Джон Ренбърн, „Пентагъл бойс“. Лио Котке. Джон Фейхи — луд гений, инструменталният Хендрикс. А, да, и Джон

Мартин. Нали го знаеш Джон Мартин? Той е нашият Дилън. Човече, не го пренебрегвай само щото си е пуснал брада.

— Братите не ме притесняват — възрази Рей, докато се стараеше да запомни имената. Трябваше да ги прослуша всичките. Имаше страхотна музика, за която той дори не беше чувал.

— И това не е всичко — поде отново Скип. — Трябва да се прехвърлиш на блуса. Трябва да стигнеш до музиката отвъд нашата музика — ако разбираш какво се опитвам да кажа.

Рей не можеше да го обясни, но разбираше.

— Прослушай „Сън Хаус“. — Хвърли към колегата си свенлив поглед с крайчеца на окото. Рей кимна. На всяка цена щеше да чуе „Сън Хаус“. — Чарли Пътън — редеше имената Скип. — Ейши Пейтън. „Делта Блус“. Всички черпят от един източник. Специалните го разбират. Това е кръвна връзка, в която всичко се смесва черна и бяла музика, поп и фолк. Те посягат към всичко. Музиката извира от едно място. Елвис го е разбирал. Също и Дилън. Също и Ленън.

Рей си пое дъх.

— Трябва да го открия, Скип. Трябва да открия Джон Ленън. Той е в Лондон. Уайт ме накара да го открия и да взема интервю.

По устните на Скип заигра срамежлива хитра усмивка, а той забодя поглед някъде в тавана.

— Ексклузивно, а? Големият ти удар.

— Точно така. Именно. Нали знаеш — трябва да го направя като истински журналист.

Скип кимна.

— Всички са в Лондон тази вечер — обясни той. — Джон Ленън... Даг Уд. Странна работа, мой човек. — Той се усмихна на Рей и го стрелна с поглед. — Тази вечер няма да има и следа от джаз и блус.

Рей се сети, че едно време Скип открил Даг Уд посинял и изоставен в някаква баня в Детройт. Дали пък не е било обратното? Както и да е, гледката сигурно не е била приятна. Нямаше нещо, което Скип да не знае. Той познаваше всички.

— Къде да го търся тази вечер, Скип? — В гласа на Рей пролича нервна настойчивост. Усети, че все още има някакъв шанс. — Ако беше на мое място, къде щеше да отидеш?

Скип се замисли.

— На твое място щях да пробвам в „Спийкизи“ или „Раундхаус“. Рей се колебаеше.

— Мислиш ли, че ще открия Ленън в едно от двете?

Скип се намръщи.

— Джон Ленън ли? Съмнявам се, мой човек. Затова пък можеш да се докопаш до страхотна стока в кенефите.

Рей въздъхна. Не се сдържа. Спомни си, че макар Скип да познаваше всички и да знаеше всичко, упорито се говореше, че имал проблем с общуването. Баналните неща в живота убягваха на Скип. Той живееше на някакво по-висше астрално ниво.

— Това ясно, но той къде ще бъде? За Джон те питам.

Преди Скип да успее да отговори, вратата на стаята за прослушване се отвори със замах. Дребна възмутена жена с очила зяпна и двамата. Рей веднага се сети, че е от редакцията на „Кънтри Метърс“ на същия етаж.

Тя се стрелна към грамофона и гневно изтегли иглата от „Марке Мун“, а плочата изскърца обидено.

— Съобразявайте се с другите — сопна се, поруменяла от яд. — Не сте единствените, на които им се налага да работят до късно. — Прекрачи към вратата и спря.

— И вземете да проветрите!

Когато излезе, Рей и Скип се спогледаха.

След това избухнаха в смях, докато не усетиха, че са напълно омаломощени.

— Да вземем да проветрим! — повтори Скип Джоунс. — Шантава работа.

Мисти го откара до мястото, където обикновено прекарваха вечерите. Тери усети как сърцето му тръпне от радост. Много си падаше по това място. Струваше му се, че е попаднал на края на света.

От стария пазар за цветя на Ковънт Гардън нямаше и следа, всичко бе вдигнато. Мястото заприлича на Тери на поразените от бомби участъци, които бе виждал като дете, разровени, кални, с разрушени сгради и зейнали в пръстта ями. Всяка вечер нещо шаваше сред останките.

— Ето ги — обади се Мисти.

Двамата седнаха върху покрива на колата на баща ѝ, паркирана на запустялото място, загледани как мъже във фракове и жени с официални рокли се появяват от тъмнината и внимателно си проправят път сред развалините. Това бяха зрителите на поредното представление в операта.

Тери и Мисти обичаха да наблюдават елегантните изтънчени хора, тръгнали към Кралската опера на Боу Стрийт — мъжете докарани във фракове и папийонки, съвсем като Дейвид Нивън и Джеймс Бонд, жените повдигнали леко дългите си рокли, обсипани с бижута, всяка от тях нагласена като принцеса Грейс от Монако, смееха се така, сякаш да минат през съсипания Ковънт Гардън бе забавна игра.

Жена в червена рокля, окичена с перли, им помахаша и Тери и Мисти помахаша в отговор.

Почитателите на операта бяха приятелски настроени към младежите, които се стичаха, за да послушат бандите в клуба на приземния етаж на Нийл Стрийт. Тери бе решил, че е така, защото всички са тук поради една и съща причина. До един бяха дошли заради музиката.

— Едно време това е било градина — каза Мисти. Много обичаше да разказва. Той нямаше нищо против. Беше му приятно, когато споделяше с него разни неща. — Ти знаеше ли, Тел? Тук са отглеждали плодове и цветя. Затова са кръстили мястото Ковънт Гардън. Наистина е било градина.

— А сега е сринато от бомба — отвърна се той. — Да вървим да видим дали Даг е дошъл.

— Сигурно е било много красиво — продължи тя.

Тери нададе вик като кунг-фу боец и скочи от покрива на колата. Преди да тупне на земята, порази въображаемия противник със страничен саблен удар и изрита въздуха веднъж, втори път, дори трети път.

— Брус Ли — заяви доволно и приятелката му се усмихна в тъмното.

След това и двамата вдигнаха поглед, когато се разнесе тътен, небето сякаш се продъни и започна да се излива дъжд.

За броени секунди и двамата бяха намокрени до кости. Накъсана светкавица се стрелна над тях. Вече не бе лято. Внезапно разразилата

се буря като че ли предвещаваше нещо значимо, природата бе освободила развилняла се стихия, промяна във вселената.

Тери и Мисти се хванаха за ръце, разсмяха се високо и вдигнаха лица към небето, изпълнени с възторг към живота.

На осем хиляди километра от тях, зад затворените порти на внушителна къща в Мемфис, Тенеси, четирийсет и две годишен мъж поемаше последния си дъх.

5.

Гърмящата музика — невероятно високо пуснатата музика — бе първото, което Тери забеляза. Тя се носеше от приземието на „Уестърн Уърлд“, бликаше през отворената врата, пред която бе застанал едър плешив чернокож в черна униформа. Звукът раздираше нощния въздух, разтърсваше попълненията на мократа до кости неугледна тълпа, която очакваше реда си, за да влезе. В момента течеше изпълнение на живо. И тутакси Тери усети забързаните удари на сърцето си.

Стисна ръката на Мисти и му се стори, че е замаян от близостта си до този исторически момент. Едно време „Уестърн Уърлд“ е бил незаконно заведение за алкохол. По-късно се превърнал в стриптийз клуб. След това бил гей бар, а сега вече им принадлежеше. Беше дошъл и техният ред.

Всички на опашката бяха облечени според средата, в която се движеха, и Тери усети как го обзема спокойствие, както бе заобиколен от доказателствата за бунтарския дух на събралите се — плътни черни токове и скъсани черни чорапогащници на момичетата, впити в топките на момчетата панталони и тежки ботуши, кожени якета и къси щръкнали коси, залепнали от поръсения по тях талк, омазани с вазелин, за да не се слегнат, а да стърчат сякаш току-що ги бе разтърсил електрически шок. Това беше неговото обкръжение. Зад многобройните пиърсинги и грима, наподобяващ рани и синини — очи като на панда, устни, които приличаха на кървавочервени цепки — Тери позна много от лицата и усети как в тялото му плъзва приятна топлина. Бе страхотно да си сред свои.

— Можем да отидем и другаде — предложи Мисти и подръпна ръкава на износеното му сако.

Той я погледна. Човек никога не знаеше какво ще каже в следващия момент.

— Какви ги говориш? — въпреки че стояха пред „Уестърн Уърлд“, пак трябваше да викат, за да се чуят над шумотевицата.

Тя бе ококорена от възбуда.

— Можем да вземем колата и да обикаляме цяла нощ. По изгрев слънце ще бъдем в шотландските планини!

За секунда той остана без думи. Нима тя не разбираше колко е важна тази вечер? Наистина ли не разбираше?

— Ама нали Даг ще дойде тук — напомни й. — Ще ме чака. Ще иска да се види и с двама ни.

Тери си спомни как в бара в Берлин показа на Даг снимката на Мисти. Тя се правеше на зевзек в кабина за моментални снимки, бе седнала в скута на Тери и въпреки това веднага личеше, че е неповторима и изключителна. Даг бе кимнал сдържано, но одобрително.

— Шантаво маце — бе казал и сърцето на Тери бе преляло от задоволство и благодарност.

Точно така, Даг, прав си. Мацето е шантаво.

— Да, знам — кимна тя. — Само че бихме могли да бъдем също като Сал Парадайз и Дийн Мориарти в „По пътя“. — Сигурно си въобразяваше, че това ще го изкуши. Знаеше, че обожава книгата. — Сал и Дийн влизат в Мексико с изгрева, Тери. Ще караме цяла нощ — просто ще пътуваме.

Говореше сериозно. Тери знаеше, че тя говори сериозно. Беше шантава, и още как. И макар всичко това да бе откачена работа — та Даг Уд може би вече бе вътре! — Тери не можеше да й се сърди. Тъкмо затова бе хлътнал толкова яко по нея.

Спомни си как беше в началото, точно преди Нова година, когато останалата част от света бе все още изтощена от Коледа, а бившият й приятел, скапанякът, стоеше като нощна стража пред апартамента на Тери, скъсваше се от рев навън на снега, а те се промъкнаха с кикот покрай него и се развилняха из Лондон така, сякаш градът бе техен — прескачаха огради, катереха се по стени, качваха се по дърветата в парковете посред нощ, минаха през игрището на празен стадион. Тя не приличаше на нито едно от момичетата, които Тери познаваше. Само че в този момент не се изкуши да обърне гръб и да си тръгне от „Уестърн Уърлд“. Пред тях бе остатъкът от живота им, можеха да се качат на колата и да отпрашат нанякъде, когато пожелаят.

— Хайде, Мисти — помоли тихо той. — Даг ни чака.

Тя му се усмихна, защото нямаше нищо против, и той усети как гърдите му преливат от обич.

Минаха най-отпред на опашката и Тери се почувства особено горд, когато разбра, че имената им са в постоянния списък на гостите в това изключително заведение. Забеляза познатите бунтарски надписи по тениски, панталони и училищни сака. „Анархия“. „Унищожение“. „Кройдън — смрадлива работа“.

Създание подобно на призрак се измъкна от опашката. Носеше сако, сякаш ушито от националното знаме. Предните му два зъба липсваха.

— Тери, Тери — изфъфли той. — Той е тук! Сред нас е! Даг Уд е в сградата! Видях го, когато влезе!

Умника бе един от ветераните на миналото лято. Тери го видя за пръв път пред сцената на „Клаш“, цялото му лице бе окървавено, също като на кръвожаден канибал. Партньорката му по танци току-що бе отхапала част от носа му. На Умника не му пукаше, той продължаваше да се хили глупаво, без да се притеснява от зейналата в устата му дупка, сякаш загубата на щръкналия нос бе просто част от веселбата. Някои разправяха, че тъкмо той бил изобретил танците на място, защото пространството в любимите му заведения било крайно недостатъчно. Единствената възможност била да се движиш нагоре и надолу. Никой нямаше представа откъде се е взел — всички го възприемаха такъв, какъвто си беше, сякаш лудостта и самото, ушито от знаме, винаги са били част от него, сякаш той открай време си е бил просто Умника.

Тери подочу, че Умника едно време се е казвал Брайън О’Грейди, че е попаднал в „Уестърн Уърлд“ с помощта на огромно ирландско семейство, установило се в Лондон, след това спечелил стипендия за частно училище (очевидно коефициентът му на интелигентност не се побирав в скалата на отчитащите уреди и Тери бе склонен да вярва, че е точно така), а по-късно, след първия му нервен срыв, попаднал в някаква психиатрия. Всички тези сведения не бе сигурно, че са верни, а и не бяха от значение. Брайън вече го нямаше, на негово място се бе появил Умника. И сега беше тук, всички бяха тук. Бяха се събрали.

— Великият Даг Уд е тук — повтори Умника и стисна износеното сако на Тери, а по възторженото му лице се стичаха капки пот и дъжд. — Единственият на „Удсток“, който си вдигна кафтана. А материалът ти — абе голям боклук е, ако нямаш нищо против, че го казвам.

— Сериозно? — попита Тери. — Наистина ли е дошъл? Самият Даг?

Стори му се прекалено хубаво, за да е истина. Умника кимна развълнуван и Тери го потупа по пъстрото сако, доволен от хубавата новина. След това погледна дланта си. Беше потъмняла от мръсотия.

— Можеш да влезеш с нас — предложи Мисти и Умника веднага направи крачка след тях, без да спира да бърби доволно.

Тери плю върху дланите си и ги потри. Умника носеше сако на червени, бели и сини ивици в нощта, когато за малко не загуби носа си, и дрехата вече бе безобразно мръсна. Тери не каза и дума, защото харесваше Умника, а и той не бе на повече от седемнайсет години. Пък и беше уникат. Само че докато се промъкваша към предната част на опашката, Тери с неудоволствие забеляза, че тълпата се променя.

В началото бе толкова хубаво. Струваше му се, че изживява най-хубавите моменти от живота си. През втората половина от миналата година и първата половина от тази, през цялото знойно лято на 1976 и последвалата скована от студове зима Тери можеше да идва, когато пожелае, в „Уестърн Уърлд“ и лицата в клуба му бяха познати до едно. Имаше чувството, че всички са музиканти, журналисти, фотографи, мениджъри на банди, модни дизайнери — или поне се опитваха да бъдат, докато търсеха начини да избягат от стария си живот и потискащото всекидневие. Всеки от тях си имаше собствена фабрика за джин, каза си Тери. Умника например не спираше да говори за съвършената банда, която си представяше. Всички бяха жадни за нови приключения, копнееха да изживеят живота докрай, бяха готови на всичко.

По онова време бяха малцина. Една вечер Тери гледа изпълнение на „Джам“ в „Уестърн Уърлд“ и единствените други хора сред публиката освен него бяха „Клаш“ и Умника. След това Умника и Тери помогнаха на таткото на Пол, Брус, Рик и Уелър да натовари инструментите в пикапа, за да се върнат в далечния Уокинг. Вечерта бе страхотна. Работата бе там, че по онова време новите банди все още не бяха ангажирани с договори. Тогава започваха. Сега повечето бяха издали плочи, а някои — онези, които нямаха идеологически задръжки — дори се бяха появили в „Най-големите попхитове“.

Според Тери най-хубавото на онези ранни дни бе чувството, че всички си падат по тази работа — каквато и да бе тази работа — и са й

се посветили заедно. Само че сега не можеше да помогне на „Джам“ да натоварят инструментите си. Водеха си носачи, които се занимаваха с тази задача, а той трябваше да опази крехкото си достойнство. Сега вече бяха професионалисти или поне претендираха, че са.

Тери бе наясно, че онези ранни дни са били истински и невинни, независимо че заглавията из вестниците издаваха недоволство и възмущение. Макар всички да бяха облечени като за бой или за чукане, или и двете, съществуваше някаква близост. Само че сега пред вратата на „Уестърн Уърлд“ бяха застанали зловни физиономии, впили неприкрито враждебни погледи в Тери и Мисти, докато двамата напредваха.

— Внимание, внимание, пришълци — изсъска Умника до рамото на Тери, готов да се разплаче. — Нахлули са пришълци.

С крайчеца на окото си Тери забеляза трима младоци, които не бяха с щръкнали коси, а гладко обръснати — страховити, лъскави голи глави, също като екстремисти скинари. Единият бе висок и неестествено кльощав, другият тлъст и отпуснат като върл почитател на бирата, докато третият бе като гардероб. Тъповатите им присвити очи проследиха Тери, докато минаваше, стиснал Мисти за ръката.

— Какво друго си получил за Коледа? — провикна се един от тях и останалите се разхихикаха едновременно.

Тери така и не разбра какво иска да каже, но усети, че думите на непознатия имаха за цел да го обидят. Това бяха „Псетата от Дагънам“.

Високият кльощав се наричаше Младши и бе нещо като лидер на малката група. Под дясното си око имаше татуировка, по-точно казано, три татуировки — три сълзи в цвета на черен разтопен лед, малка, средна и голяма, увеличаващи се по пътя си надолу по бузата му.

„Псетата от Дагънам“ бяха петдесет или шейсет, до един от пустеещите райони на границата между Ийст Енд и Есекс. Те подкрепяха и се кефеха на банда, наречена „Сюър Ратс“, а допреди година подкрепяха и се кефеха на „Уест Хам Юнайтед“.

„Сюър Ратс“ бяха прилични момчета от средната класа, завършили политология, и по време на интервюта се изказваха разумно и обосновано за олигархията и перманентната революция, за Мао и детройтската банда MC5.

Тери ги бе придружавал на турне и ги намираше за очарователни. В жестокия, подмолно брутален свят на музиката им

имаше нещо неустоймо, а актьорът певец Иън Дюри ги бе определил като неуправляеми келеси от фондовите жилища. Те не бяха като Тери, който бе наясно, че никога няма да бъде корав мъжкар, както му се искаше. Нямаше да успее да се превърне в истински представител на момчетата от предградията.

Бе виждал Младши и „Псетата от Дагънам“ по представяния на „Сюър Ратс“, блъскаха се един в друг пред сцената — странни нови прийоми, нещо, което не бе виждал никога досега, нещо като измисления танц на Умника, само че еволюирал по доста грубиянски начин, — биеха се помежду си, биеха и останалите, крещяха вдигнали глави към луната, покрити с мръсотия, до един момчета, които нямат какво да губят. Наоколо започваха да се мотаят все повече като тях. Не даваха пет пари за риториката в училищата по изкуствата за новата музика, нито за теориите, свързани с безразличието и досадата, обзели тийнейджърите, нито за тениските на „Вивиън Уестуд“. Бяха дошли заради бунта. Бяха тук, за да се похият, да куфееят, да размажат заведението, ако им се прииска.

Тери не се обърна към тях, докато те го оглеждаха злобно от опашката. Плашеха го. Ако кажеха и дума за Мисти, тогава честта и кавалерското чувство щяха да го принудят да се изправи пред тях и да се остави да го сритат, защото бе наясно, че няма никакви шансове в схватка с „псетата“. Само че те премълчаха и той почувства невероятно облекчение.

— Просто не им обръщай внимание — рече му Мисти.

— Да не мислиш, че ме е страх от тях? — отвърна Тери шепнешком.

На вратата ги чакаше притесненият Рей.

— Трябва ми касетофонът ти — започна направо и избъбри всичко на бързи обороти. — Моят се скапа. — Косата му падна пред лицето, ала той не си направи труд да я отмести. — У теб ли е твоят? И батерии ми трябва. И една деветдесетминутна касетка.

Тери го изгледа.

— Защо ти е? — полюбопитства.

— Ще интервюирам Джон Ленън.

— В колата е — обади се Мисти, извади ключовете и ги подаде на Тери.

Тери впи очи в ключовете.

— Защо ти е да говориш с Джон Ленън? След седем години ще бъде 1984 година. Да не би да си мислиш, че някой ще помни „Бийтълс“ през 1984.

Опашката започна да навлиза в клуба. Гримът на мераклиите бе потекъл, потните тела се блъскаха. Рей въздъхна.

— Просто ми дай касетофона.

— Влез поне за малко — помоли Тери и пусна ключовете в джоба на самото, — пий една бира. След това ще отидем да го вземем. Ти знаеш ли кой ще бъде тук тази вечер? Нямах представа с кого ще те запозная. Със самия Даг Уд!

Рей никак не се впечатли.

— Не ми е притрябвал Даг Уд.

Тери се натъжи.

— Даг е бил на „Удсток“.

Рей се изсмя.

— Да, нали го разкараха от сцената.

Той погледна Тери и Мисти. Нямахше търпение да се заеме със задачата си, но и не бе против да поотложи малко търсенето. Дори да откриеше Джон Ленън, нямахше представа какво да му каже.

— Добре, една бира — съгласи се Рей и се усмихна, когато забеляза възторга по лицето на Тери. Тримата влязоха вътре, подминаха бияча, пресякоха лекьосаното с петна от бира фоайе и потънаха в тъмното заведение. Тери усети как музиката бумти и отеква в тъпанчетата му, а след това шумът се превърна в песен — на сцената долу се бе качил Били Блицън, за да изпълни най-готиното си парче — „Надрусайте се всички“.

Тери стисна зъби, а очите му се замъглиха от удоволствие. Все едно че слизаше от самолета в някоя екзотична страна. Този различен свят те блъскаше право в лицето — шум, жегата и миризмата на пот, бира „Ред Страйп“ и ганджа. Изведнъж въздухът сякаш намаля. Били Блицън се качи на сцената.

Преди пет години Били беше в банда, която Тери обожаваше — „Лост Бойс“, нюйоркчани, които пееха за боклуците в града, за момичетата, които плачели под душа, за манхатънския Вавилон, но с онзи дързък блясък, характерен за седемдесетте, натъпкан в ботуши с дебели подметки. Били бе станал приятел на Тери, беше може би най-добрият му приятел извън „Пейпър“ — един от онези американци,

свирили в клубовете Си Би Джи Би, „Максес Канзас Сити“ и „Ботъм Лайн“, които се стичаха към Лондон, за да се преселят тук, нанюхали предстоящата златна треска. Можеха да се веселят заедно, каза си щастливо Тери. Даг Уд и Мисти, и Рей, и Били Блицън. Вечерта щеше да е истински разкош.

От мрака в тях се визираха щедро изрисувани лица, покрити с пиърсинг. Други пролъскваха за момент, след това изчезваха. Ето го и Умника, ухилен като луд, отпива глътки „Ред Страйп“ от кутийките, които държеше във всяка ръка. Тук бе и почти известната Грейс Фюри, най-нашумялото в момента момиче. Тя бе червенокоса, с черен чорапогащник, с някакъв корсет от изкуствена материя и шотландска пола, която щеше едва-едва да покрие бикините ѝ, ако бе благоволила да си сложи. Тери усети горещия дъх на Мисти по врата си и се опита да не гледа към мястото, където свършваше полата и започваха краката на момичето. И Грейс можеше да дойде с тях.

Някой се притисна в него. Едва навлязло в пубертета хлапе бе раздрало самото от униформата си и го бе скачило с безопасни. Тъй като светът на възрастните бе прекалено бавен и глупав, за да им ги продава, повечето им дрехи бяха импровизации или домашно ушити. Също като Тери, мнозина от тях бяха със саката на вече починали хора.

Грейс Фюри може и да се беше спретнала от магазините в далечния край на Кингс Роуд, но останалите наоколо си бяха сложили тениски, поръчани от разни каталози, нарочно разкъсани на места, украсени с безопасни игли и надписи от плочи на „Клаш“

— „Бял бунт“, „Придай си тежест“, 1977 — направени с импровизирана щампа, пришити букви или химически молив.

Докато се промъкваша бавно през тълпата, Тери усещаше Мисти зад него, плъзнала ръка около кръста му, а Рей се опитваше да не изостава. Според наблюденията на Тери, Рей бе третият човек с дълга коса, влизал в „Уестърн Уърлд“. Другите двама бяха Джими Пейдж и Робърт Плант — дошли, за да огледат новата сцена тук. Тъй като никой нямаше представа дали тази музика щеше да властва над всичко през следващите десет години, или да потъне в забвение, никой не можеше да прогнозира дали по същото време догодина тези банди ще имат договори и ще са станали богати и известни, или ще се редят на опашките за безработни, или ще бъдат мъртви. Тъкмо това бе най-хубавото, според Тери. Никой нямаше представа какво ще се случи.

Заслизаха надолу и усетиха как полуразклатената стълба скърца застрашително под тежестта им, наложи се да прекратят някакъв младеж в кожено яке „Луис“ и розова татуировка, припаднал в самата ѝ основа, и най-сетне се озоваха в „Уестърн Уърлд“. Тери не можа да съдържа усмивката си.

Били Блицън се бе качил на ниската сцена, не по-голяма от кръгла маса, мятеше пищната си черна коса пред подскачащата тълпа, остави китарата да се залюлее отстрани, докато забиваше въображаемата спринцовка в ръката си.

— У-ху! — пееше Били, а тълпата направо полудя. — Надрусайте се всички!

След това Били стисна отново китарата и се опита да изпълни патешкото ходене а ла Чък Бери на тясната сцена. Очите на Тери радостно заблестяха.

Групата на Били — Р45, бяха сбирщина местни музиканти, подстригали се късо, за да се боядисат след това в сребърно. По това време миналата година в очите на Тери те приличаха на рокери — с лъскави дрешки, надути като Доктор Фийлгуд и вечно нацупени надменно. Ако Били не подпишеше договор, по това време догодина те пак щяха да нахлузят различни панталони и да са с различни прически. Тери знаеше, че Били е щастлив с тях, защото всеки от групата познаваше петте ноти, които трябваше да изпълни, и бе наясно откъде да купи наркотици в „Чок Фарм“, но като музиканти бяха без значение, защото Били Блицън предпочиташе да го дава соло напоследък и се опитваше да се превърне в нещо като Дийн Мартин на новата музика.

— У-ху! Надрусайте се всички!

На иглите все още им предстоеше да си пробият пътя в Лондон, ала за нюйоркчанин като Били това вече бе стара работа, начин на живот, нещо, с което да се изперчи, за което да пее, начин да смачка дребните, лондонски почитатели на амфетамините и тревата. Американците вече бяха наясно какви поразии можеха да сътворят наркотиците и се надуваха с наученото, сякаш бе диплома от колеж. Тери пееше с пълно гърло „Надрусайте се всички“ и не чуваше нито дума. Иглите все още притежаваха очарование, тъй като не бяха достатъчно популярни.

— Ето го и Даг — каза Мисти и започна да подскача на място. Тери я зяпна слисан. Тя подскачаше на място! Досега си мислеше, че го прави единствено заради него.

В следващия момент Тери погледна Даг Уд и се ухили срамежливо. Това бе истина, бе на крачка от мига, за който копнееше още от Берлин. Даг Уд — герой, рок звезда, приятел — бе в „Уестърн Уърлд“ и приличаше на крал в изгнание или нещо не по-малко величествено. Беше в дъното на заведението, колкото бе възможно по-далече от сцената, на единственото място, където тълпата не бе прекалено гъста и човек можеше да се настани на някоя разклатена маса. Лицето на Даг сякаш бе издялано от гранит, провисналата му бяла коса бе пригладена назад, големите му изпъкнали очи оглеждаха разбушувалите се тела, сякаш пред него бе собственото му подземно феодално царство. Копринената му риза бе наполовина смъкната от раменете и мускулите му изпъкваха. Правеше се на тежкар, който отстоява позицията си, реши Тери. Даг бе заобиколен от хора — музикантите му, зализания набит мениджър, чернокоса германка, наречена Криста, която може и да му бе гадже, но можеше да бъде и дилърът му на наркотици, а много вероятно да бе и двете, плюс някои от по-дръзките редовни посетители, събрали достатъчно кураж, за да се приближат до масата. Всички останали, онези, които не гледаха Били Блицън, се опитваха да привличат внимание с показност, само че не успяваха да постигнат желанния ефект. Хлапета, от чиито лица никога не слизаше маската на отегчение и досада, дори когато разлееха бира върху някой от „Бъзкок“ или се изпикаеха до музикант от „Секс Пистълс“, или настъпеха някой от „Странглърс“, бяха зяпнали ококорени Даг Уд — Кръстника, трънчето в петата на поколението на „Удсток“, мъжът, който бе положил началото. Даг Уд забеляза Тери Уорбойс и се разсмя.

— Успя значи, успя и още как! — възкликна Даг, приближи се до него, гласът му бе изненадващо дълбок и дуднещ. Плесна Тери по рамото с такава сила, че младежът усети болка. — Намести ме значи на първа страница. Мой човек, ти си журналист един път.

Тери усети, че лицето започва да го боли, така се бе ухилил.

Знаеше как стават тези работи. Знаеше, че може да се сприятели с някоя рок звезда за известно време, стига да му осигури първа страница в „Пейпър“. Само че Даг бе различен. Не беше някой надут

опортюнист с рошави бакенбарди, допреди шест месеца бълвал разни музикални простотии. Даг бе голяма работа — той бе пълзял по счупени стъкла из тексаски барове за моторджии по времето, когато „Бийтълс“ са се отдавали на трансцендентална медитация, бе храчил кръв и бе пращал света да върви на майната си много преди подобни изцепки да дойдат на мода. Когато се срещнаха в Берлин и си паснаха, Тери повярва в истинския Даг. Отношенията му с Даг бяха като с Били Блицън. Всеки уважаваше таланта на другия.

— Здравсти, бъбрече — обърна се Даг към Мисти, застанала до рамото на Тери. — Как е?

Тери си помисли: Виж ти, бъбрече? Това пък какво трябваше да означава? Защо го каза? Да не би защото е висока или нещо подобно? Отново се замисли — не разбираше.

— Страшна рокличка — измърмори Даг и присви очи.

Мисти се смееше доволно, Тери я представи на Даг, след това се опита да представи и Рей, но приятелят му беше изостанал, полуизвърнат, лепнал усмивка, ръцете му — натъпкани дълбоко в джобовете на дънките „Левис“, косата му падаше над лицето, за да го скрие. Тери се подразни и усети да го бодва разочарование. Рей бе от хората, които успяваха да се свият и да станат незабележими, когато се чувстваха неловко. Вече бе прекалено късно, защото Даг бе хванал Мисти за ръката и я водеше нанякъде покрай мръсните маси, отрупани с музиканти, които — Тери не можа да не обърне внимание — небрежно огледаха Мисти, докато смучеха напитките си направо от кутиите, навиваха цигари с трева и зяпаха наоколо, за да набележат кого да отведат тази вечер в хотелската си стая.

Все едно че тя бе просто поредното момиче, каза си Тери.

Мениджърът на Даг — мазен тип с вид на нюйоркчанин, с късо подстригана бяла коса, когото Тери открай време не понасяше — стана от стола си, за да направи място на Мисти.

— Добре дошъл в Лондон, Даг — започна Тери. Наложил му се да изкрещи, за да е сигурен, че ще го чуят. — Искаш ли нещо за пиене? — Опитваше се да се представи като добър домакин. Всичко, което се случваше, бе ново за него. — Имат „Ред Страйп“ и специално пиво.

— Мой човек — обади се лениво Даг, без да откъсва немигащите си очи от усмихнатото лице на Мисти. — Каквото за теб, това и за мен.

Мениджърът на Даг се изсмя при тези думи, Тери се изчерви в тъмното, а смехът никак не му хареса. Въпреки това остана неподвижен, вдървен като някой малоумник, не знаеше какво да мисли, нямаше представа какво да направи. Вече не се намираше в познати води и се чувстваше объркан. В този момент Даг направи нещо, от което Тери се втрещи. Вдигна крака като в забавен кадър и ги отпусна в скута на Мисти, така че обутите в кожени панталони прасци останаха върху бедрата ѝ. В тази поза приличаше на отегчен от живота светски човек, решил да преподаде някой и друг житейски урок на едно умно момиче. Тери не можеше да си обясни какво, по дяволите, означава всичко това. Дали не беше някакъв сексуален намек? Какво ставаше под носа му? Погледна Рей, но Рей извърна очи.

Били Блицън и Р45 бяха слезли от сцената. Чуваше се някакво досадно реге. Май беше Принц Джими. В „Уестърн Уърлд“ човек чуваше само два вида музика — бандите, които свиреха на живо на сцената, което си оставаше най-готината музика на света, а тъпите плочи с реге, които пускаше диджеят, бяха повече от досадни. Тази музика направо те вкарваше в транс. Мисти продължаваше да говори с Даг. Тери нямаше представа какво да направи. Погледна към пулта на диджея и му се стори, че онзи го зяпа, безразличен, с неразгадаема физиономия, прикрит зад огромни слънчеви очила и сплъстени африкански масури. Мисти открай време твърдеше, че съществува някаква специална връзка между белите хлапета в „Уестърн Уърлд“ и младите ямайци, та затова вечно пускали тъпото реге. Тери знаеше, че причината е друга. Когато клубът бе открит, новата музика все още не бе записана. Диджеят пускаше тъпото реге, защото това бяха единствените плочи, с които разполагаше. Мисти просто не беше наясно.

В следващия момент Били Блицън застана до него, мургавото му италианско лице бе плувнало в пот.

— Онзи тип, агентът от „Уорнърс“, ще дойде по-късно — обясни Били. — Уоруик Хънт. За второто излизане. Това ще бъде пробивът ни.

Тери сложи ръка върху рамото на Били. Харесваше го. Всички в „Уестърн Уърлд“ обичаха Били, все още изпитваха страхопочитание към него, защото бе от бандата „Лост Бойс“, но кой знае как бе изостанал.

Докато музикантите, които го обожаваша открай време, записваха първите си албуми в Ню Йорк или Насау, Били продължаваше да свири по разни заведения за дребни пари.

— Човече, имам нужда от теб тази вечер — обясни Били. — Пусни една рецензия. Дори просто да ме споменеш...

— Дадено — кимна с готовност Тери. — Ще направя рецензия. Няма проблем. Искаш ли да кажеш здрасти на Даг?

Били зяпна Даг и поклати глава, а след това се намръщи с отвращение.

— Вече се запознах с този задник — отвърна. Врътна се и тръгна нанякъде. Тъпото реге продължаваше да дъни. Басите отекваха в главата на Тери като ехо от подземен свят. Мисти говореше с Даг. Той я изслушваше търпеливо и внимателно. Някой докосна ръката на Тери.

— Добре ли си? — попита Рей.

Тери кимна безизразно.

Виж й само изражението, помисли си. Тя изглежда — как точно да го каже? Щастлива. Мама му стара, изглеждаше щастлива. Чувстваше я по-близка от когото и да е на този свят. А ето че в този момент имаше чувството, че изобщо не я познава. Освен това нямаше представа какво да направи.

Дивашко барабанене се понесе откъм сцената. Тери откъсна очи от гаджето си и Даг Уд. Умника се бе настанил пред барабаните, атакуваше ги като подивял и мятеше ръце. Отначало никой не го спря. Вече нямаше фенове. Тъкмо това бе идеята. Барьерите между изпълнители и публика тук не съществуваша. Герои нямаше и всеки бе герой. Само че щом Умника започна да рита и да размята цимбалите, барабанистът от Р45 се спусна на сцената и го стисна за шията. Беше супер, когато барьерите между изпълнители и публика ги нямаше, но никой не би позволил на беззъб перко да съсипе барабани марка „Сонор“, нали така?

Тери побутна Рей.

— Дай да пийнем по нещо.

Грейс Фюри бе застанала в основата на стълбите, пушеше цигара и се радваше на славата след скорошната ѝ поява по телевизията, мръщеше се над китарата си в „Най-големите попхитове“, и подръпваше баса за „Сладурче, направо ме убиваш“. Тя сияеше, както

става с всички, които най-сетне стигнат върха. Усмихна се на Тери и на него му стана приятно.

— Тери Уорбойс — рече тя небрежно подигравателно и докосна ревера на самото втора ръка. — Още ли си див и щастлив?

Той се разсмя и така и не намери какво да каже. Запита се дали тя не се опитва да привлече погледа на Даг Уд, макар всички да знаеха, че вокалистът на бандата ѝ е гадже. Грейс спусна дългите си пръсти по ревера на Тери сякаш галеше еректирал пенис и той притаи дъх. Сега вече всички я желаеха. Не и аз, каза си Тери. Вече си имам гадже.

— Имаш ли нещичко за мен, Тери? — попита Грейс.

— Ще се видим после — отвърна той и се промъкна покрай нея. Много добре знаеше, че тя не говори за секс. Интересуваше се от амфетамин сулфат.

— Не и ако аз те докопам първа — разсмя се тя.

На Тери му се искаше час по-скоро да се върне при Мисти. Само че на последното стъпало някой се изпречи пред него, така че не можеше да мине. Беше Младши. Другите две „псета“ от Дагънам — гардеробът и дебелакът, стояха зад него, стиснали кутийките „Ред Страйп“ като поразяващи оръжия. Сърцето на Тери се сви, когато забеляза, че Младши е навил на руло брой на „Пейпър“ в ръка. Знаеше, че са доста обидчиви.

Забеляза, че хората около тях се отдръпват. Устата му пресъхна. Старият ужас, който го сграбчваше на игрището всеки път, когато пред него се изправеше някой с възможности лесно да го накъса на парчета, се върна.

— Работиш с оня Лион Пек, нали? — поинтересува се Младши.

Нямаше нужда да разпитва какво е направил Лион. Вече знаеше.

Наблюдаваше как Младши облизва показалеца си, за да разлисти бавно „Пейпър“ на страницата с рецензиите за албуми. Около тях имаше доста място и всички ги бяха зяпнали, тръпнещи, възбудени, в очакване на насилието. Сеирджии, помисли си Тери. Знаеше какво ще последва. Лион бе сравнил със земята първия албум на „Сюър Ратс“ с типичния многословен и заядлив размах на „Пейпър“. Беше оплюл бандата и заради музиката им, и заради политиката им, и заради избора на панталони. Макар вестникът да бе на обратно, заглавието на Лион се четеше ясно: „БУНТАРИ БЕЗ ТОПКИ“.

— Той не пише заглавията — обади се Рей над рамото на Тери. Гардеробът изскърца, пристъпи крачка напред и Тери усети как топките му се свиват. Можеше единствено да се дръпне крачка надясно и да остане между Рей и гардероба.

— Никой не говори с теб, хипарче.

— Не го намесвай — осмели се да надигне глас Тери.

— А какво ще кажеш за това? — продължи Младши. — „Не ти трябва кой знае какъв пенис, за да се хванеш да слушаш този л-ла-лай-лайн...“

— Лайнян — помогна му гардеробът, без да откъсва очи от лицето на Тери.

— „... този лайнян дебют. Само че нещастната сбирщина подобия на интелектуалци, влезли в ролята на псевдомузикантчета, успешно разбиха всички представления на «Ратс» от «Ред Кау» до «Нашвил». Тъкмо момчетата, които не биха направили разлика между олигархия и Ози Озбърн.“ — Младши затвори „Пейпър“. — Той ли е написал тази помия?

Тери кимна с нежелание. Нямаше как да отрече, че Лион я е написал.

— Значи да му предадеш — закани се Младши, — че ще му скърша шибания врат. — Изпитото му лице порумения, а на челото му запулсира вена. Започна да усуква „Пейпър“ все по-стегнато, сякаш го душеше. — След това ще му счупим пръстчетата. — „Пейпър“ започваше да се разпада и Тери усети как стомахът му се качва към гърлото. — След това ще му натъпчем пишещата машина толкова дълбоко в задника, че следващия път ще пише рецензията с четката си за зъби.

— Той запокити разкъсания вестник в лицето на Тери. — Ще успееш ли да запомниш всичко?

Тери кимна.

— Май да.

Младши притисна плоското си чело към главата на Тери.

— Браво.

Трите „псета“ ги избутаха встрани и тръгнаха надолу по стълбите. Тери наблюдаваше как уплашени хлапетии с пиърсинг и ботуши с метални носове се лепват към стените, за да пропуснат „псетата“ да минат.

— Ще го убият — реши Тери. — Наистина ще го направят. Те не са като останалите тук. Говореха сериозно. — В този момент усети, че тъгата му е по-силна от страха. — Давай да си вземем по една бира.

— Трябва да вървя — реши Рей. — Крайно време е да открия Ленън. Ще ми дадеш ли касетофона си?

Тери с радост щеше да изпрати Рей оттук. По-рано си бе представял как заедно с Мисти, Рей и Лион ще побъбрят заедно с Даг Уд, ще обсъждат музиката, ще се позабавляват и ще скрепят приятелството между Тери и Даг. Вече му бе ясно, че тая няма да я бъде.

Тери излезе от клуба. Валеше като из ведро. Той вдигна поглед към тъмното небе. Какво му ставаше на това време? Беше средата на август, а трещеше, стрелкаха се светкавици и раздираха небето над тях. Прогизналата тълпа се притисна към покритата с плочки стена на „Уестърн Уърлд“. Никой нямаше чадър.

Ето че се появи и Лион, крачеше по тротоара с наръч от неговите списания и ревеше като старите сбърканяци, дето продават „Ивнинг Стандарт“, а по меката му шапка се стичаше вода.

— Нацистите се завърнаха. Сразете нацистите със списание „Ред Мист“. Само десет пенса, пет пенса за регистрираните безработни. Нацистите се завърнаха. Сразете нацистите със списание „Ред Мист“. Само...

Тери го хвана за ръката и го дръпна зад ъгъла, встрани от бляскавия неонов надпис, на място, където нямаше светлини, само развалини и мрак.

— Там те причакват — предупреди го Тери. — Ще те пребият.

— Заради рецензията ти — обясни Рей. — Става въпрос за „Бунтари без топки“.

Лион стисна списанията под мишница, подръпна периферията на шапката и се замисли. След това се ухили като пакостливо дете.

— „Сюър Ратс“ ме причакват, така ли? — попита той. — Говорите за тези мизерни чекиджии ли? За тази сбирщина скапани студентчета? И какво ще ми направят? Ще водят с мен дебати на живот и смърт ли?

Тери поклати глава.

— Не ти говоря за бандата, а за откачалките, дето са им фенове. „Псетата на Дагънам“. — Веднага забеляза как Лион пребледнява и

посегна да го подкрепи. Тери чудесно знаеше, че е много по-лесно да се правиш на храбрец на хартия, отколкото в истинския живот.

— Онези, за които си казал, че нямат топки — напомни му Тери. Лион настръхна.

— Че те нищо не са разбрали от рецензията ми — настоя той. — Не съм казал, че нямат топки. Казах само, че пишките им са малки.

Усмивката му се бе стопила. Притисна списанията до гърдите си и надникна зад ъгъла.

— Вътре ме чакат, нали? — След това видя нещо, което промени цялата вечер. — Мама му стара! Да офейкваме!

Насъбралото се пред „Уестърн Уърлд“ множество с щръкнали коси бе започнало да се разпръсква. Група мъже приближаваха към клуба, образували верига по улицата. Дори в сумрака на Ковънт Гардън по дългите надиплени наметки, яките груби обувки, ситните крачки и омазаните с лъскав брилянтин коси, зализани назад, веднага личеше кои са.

— Бандата на Тед! — писна някой.

Тери усети как Рей се въртна и хукна нанякъде изненадващо бързо, поне така му се стори, и тъкмо се канеше да затича след него, когато забеляза, че Лион лази на четири крака по земята и вади списанията от локвата, в която се бяха разпилели.

— Остави ги, Лион! — настоя Тери и в гърлото му заклоочи истеричен смях. — Шантаво копеле!

— Това е новото издание! — отвърна Лион, Тери изруга, наведе се и грабна колкото можа от „Ред Мист“. Вдигна поглед и забеляза, че хората на Тед вече тичат. В същия момент видя и онзи, от когото най-много се страхуваше.

По средата се тътреше неестествено огромен мъж, нещо като сумиста на бандата, изглеждаше още по-едър в наметката, която сякаш всеки момент щеше да се пукне по шевовите, сумтеше и пухтеше, потеше се обилно, а лицето му имаше изражението на надрусан тип, готов да убива наред, и Тери неволно си спомни за акулите в „Челюсти“. Знаеше, че се казва Тич.

— Лион, сериозно ти говоря, тръгвай.

И двамата хукнаха, останали без дъх, разтреперани от страх и луда надпревара, Тери стисна коженото яке на приятеля си, влачеше го след себе си, за да не му позволи да изостава. Списанията пак се

разпиляха по улицата, а Лион така и не спря да мрънка, че това било новото издание. Кръвта на Тери блъскаше оглушително и в гърдите му набъбна лудешки смях.

Тич! Мама му стара!

Веднъж Тери стана свидетел как пет ченгета се опитваха да арестуват Тич, защото изхвърли някакъв, дето приличаше на Джони Ротън, през витрината на фирмата за услуги „Дън & Ко“ на Кингс Роуд, и единственият начин да се справят, бе като го пребият до безсъзнание. Пред очите на Тери все още бяха палките, които се стоварваха с всички сили върху огромната, омазана с брилянтин глава. Когато човек видеше Тич да пристига, най-умно беше да си плюе на петите. Имаше вид на човек, който с един замах ще те прекърши, ако те спипа. Тич и бандата на Тед ги погнаха бяха ги забелязали. Тери и Лион бягаха по неравната земя, от Рей нямаше и следа, наоколо цареше мрак, в далечината блестяха светлините на Уест Енд, Лион ругаеше, Тери се задушаваше от истеричен смях и двамата търчаха, за да се измъкнат живи.

Бандата на Тед бяха най-големите им мъчители. Съвсем не приличаха на „псетата“ — тук не ставаше въпрос за нещо лично, затова всичко бе още по-шантаво. На тези не им трябваше извинение, за да те пречукат.

Бандата на Тед приличаха на стари мъже. Не просто като онези през петдесетте, които са разкъсвали седалките, докато са слушали „Рок около часовника“. Дори младите, второто и третото поколение бандюги на Тед изглеждаха преждевременно състарени. Имаха татуировки със сантиментална стойност по ръцете, оформяха си сложни бакенбарди и разнасяха тъпи инструменти под наметките. И така, хлапетиите от „Уестърн Уърлд“ се разбягаха като стадо подплашени антилопи, забелязали група лъвове, Тери се заливаше от смях като луд, защото си даваше сметка, че всичко това е игра, че го взимат на подбив, че не е нищо лично устремил се бе напред с всички сили, защото същата тази игра можеше да те прати в болница.

Тичаха по неравната земя, подхлъзваха се, залитаха в мрака по руините, Тери усещаше как сърцето му блъска сякаш ще се пръсне, усещаше капките пот, стекли се чак до устните му, а дъхът му започваше да пари. В далечината долови писъци и те го накараха да спре да се смее и да се съсредоточи във всяка крачка. Неочаквано

отстрани проехтя вой, когато Лион се плъосна по очи в пълна с вода дупка.

Останал без дъх, в напразен опит да изрече бърза молитва, Тери изправи Лион на крака. Шапката му я нямаше. Дори на бледата лунна светлина косата на колегата му блестеше в металическо оранжево.

— Мама му стара, Лион — изкиска се Тери. — Какво ти е на косата? Ама ти си като... морков.

— Това е „Есенно злато“. — Лион натъпка няколко кални броя на „Ред Мист“ в чантата си. Беше кисел. — Къде ми е шапката.

Тери се огледа, грабна меката шапка и я нахлупи на главата на Лион. Накара го да мълчи, двамата приклекнаха, докато наблюдаваха сенките на бандата да пресичат опустошения район. Минаха близо до тях и се разгърнаха отново, очевидно загубили дирята им. Тери преглътна с усилие, прегърна Лион през раменете и го придърпа към себе си. Преследвачите им приличаха на изроди, на хибриди между маймуни и хора, стъпалата им бяха огромни в грубите яки обувки, телата им — неестествено издължени в едуардианските наметки, краката им — ненормално тънки. Най-отгоре на всичко това блестеше коса като на Елвис през '56-а, вече провиснала от нетипичния за сезона порой.

— Хайде — прошепна Тери.

Пъхнаха се в сграда, на която две от стените липсваха. Тери предположи, че е била нещо като склад. Може би някога, по времето, когато тук все още е било пазар, да са държали цветя. Сега сякаш бе паднала бомба.

— Тич нали не е с тях? — избъбри Лион. Целият трепереше. — Не видях Тич. Май Тич не е с тях.

— С тях е — потвърди Тери. Оправи шапката на Лион, потупа го два пъти по рамото в опит да го успокои. — Как може да не забележиш голямата маймуна? Хайде.

На партера имаше само боклуци, счупени тухли и греди. Качиха се по разклатена стълба на първия етаж и Тери удивен откри, че над тях има само небе, че половината покрив го няма, а подпорните греди са щръкнали като изпочупени почернели зъби.

— Всички искат да ни строшат главите — прошепна Лион и нещо в жалния му глас накара Тери да се усмихне.

— Всички искат да строшат твоята глава — изсъска той. — Аз съм пръв. Следващия път зарежи скапаното си подобие на списание...

В същия момент и двамата застинаха. Нещо се бе размърдало в мрака. Не бяха сами. Притиснаха се до порутените стени. Едно камъче се отрони и изтрополи по голия под. Тери и Лион се спогледаха, Тери дръпна тежко парче дърво и се замисли за Брус Ли в „Драконът влиза“. Във филма Брус влиза в стая с огледала, за да се срещне със съдбата си. В този момент от тъмното се показва Рей, русата му коса бе подгизнала, сплъстена, залепнала по лицето.

— Подът дали ще издържи? Струва ми се нещо нестабилен.

— За Бога, Рей — въздъхна Тери и пусна дървото. Погледите им се срещнаха и двамата се засмяха нервно. — Направо им прималя от облекчение. Сгушиха се под остатъка от покрива и подпряха гърбове на голата стена, от която стърчаха тухли. Тери забеляза, че всички са преуморени. Все още бе рано. Време бе да се развихрят.

— Тич е с тях — обясни Рей. — Видях го.

— И ние го видяхме — отвърна Тери и бръкна в джоба на якето. Извади малко пликче, заслони го от дъжда със свободната си ръка и го подаде на Рей. Ала Рей поклати глава, не искаше, и погледна неодобрително Тери. Това започваше да го дразни. Рей никога не му позволяваше да забрави гафа от първия си ден на работа.

Лион надничаше през счупената рамка на прозореца.

— Още са долу — съобщи той. — Скапани динозаври.

Тери се разсмя.

— Ако на някого му е писано да изчезне от лицето на земята тази вечер, то това си ти.

Отвори пликчето и бръкна с ключа от колата. Когато го извади, връхчето бе покрито с бял прах. Притисна с показалец едната ноздра и поднесе ключа с белия пращец до другата. След това смръкна силно, отметна глава назад и усети вкуса на пращеца, полепнал по гърлото му. Намигна на Рей, очите му се насълзиха и той се закашля доволно.

— Продължавай да се тъпчеш с този сулфат за баня и пръв ще изчезнеш от лицето на земята — натякна Рей и Тери разбра какво искаше да му каже — първия път, когато те видях, не искаше да видиш наркотик до края на живота си.

Тери направи същото и с другата ноздра.

— Помага ми да работя. — Дава ми сили, помисли си той. Ставам безстрашен. — Държи ме буден — обясни. — Музиката звучи по-добре.

— Музиката не би трябвало да има нужда от нещо, което да я прави по-хубава — възрази Рей. — В противен случай нещо не ѝ е наред.

— Я стига — сопна се Тери. — Като че ли скапаните „Бийтълс“ не са се измъквали от скуката и тъпотата от началото, та чак до края на шейсетте по този начин.

— Това е друго — защити ги Рей, макар и сам да нямаше представа кое му е различното. Започна да приглажда мокрите кичури назад.

Тери му се усмихна в тъмното.

— Тази вечер рано ли ще се прибираш?

Рей сви рамене.

— Няма да е тази вечер.

— Що не ми дадеш от това — поиска Лион. — И мен ме чака дълга нощ. — Трябва да продам списанието, след това да преслушам Лени и скапаните „Райфенсталс“ в „Ред Кау“. — Клекна пред Тери и се поколеба.

— Нали не е кока?

Тери се засмя.

— Грамът е по шейсет кинта. Не мога да си позволя кока. А дори и да можех, нямаше да посегна. На бърза ръка ще се превърна във фен на „Флийтуд Мак“. — Той бръкна с ключа в пликчето. — Стоката си я бива. Амфетамин сулфат от Дебелия Анди.

Лион кимна одобрително.

— Пролетарски наркотик. Войниците са го взимали по време на войната. За да останат будни, да летят на бомбардировачите и да се борят против фашизма.

— Дванайсет кинта за грам — обясни Тери. — По-пролетарски от това, здраве му кажи.

Лион шумно смръкна наркотика, също като носорог на водопой. Тери и Рей се разсмяха и поклатиха глави, а след това го предупредиха да не го прави толкова шумно.

— Какво? — попита Лион. Тери отново поднесе пликчето на Рей.

— Хайде — подкани го внимателно и тихо. — Ще ти помогне да останеш буден. Така ще можеш да откриеш Джон Ленън.

— Ще правиш интервю с Ленън ли? — ококори се Лион, а гласът му прозвуча много по-развълнувано и впечатлено, отколкото му се искаше.

Рей кимна, сякаш се съгласяваше с всичко. Тери го наблюдаваше как деликатно смърка спийда и отново си каза, че Рей го прави много по-дълго от тях. Двамата се усмихнаха един на друг в мрака.

Тери пропълзя до прозореца. През проливния дъжд забеляза неоновата реклама на „Уестърн Уърлд“ да блести сред океана тъмнина. Замисли се за Мисти и се запита дали ще го чака да се върне. В следващия момент бързо се дръпна, защото забеляза безформени сенки да се клатушкат и все още да обикалят за изпуснатата плячка.

— Май ще останем тук известно време — подхвърли. Вдигна поглед към небето през пречупените подпорни греди. — Ще ти дам касетофона веднага щом се разкарат.

Рей помълча секунда. Спийдът бе полепнал по гърлото му и той усети как настроението му започва да се вдига.

— Добре, благодаря.

В същия момент развълнуваният Лион навря лице до техните и започна да бърби на бързи обороти:

— На вас това чудо действа ли ви, защото аз не усещам нищичко и започвам да се чудя дали изобщо има ефект.

Рей и Тери се разсмяха, Тери го побутна, а Рей завъртя шапката му наопаки.

— Какво? — попита изумен Лион.

Тери изрита счупени дъски от ъгъла, където бе сухо, и се отпусна по гръб. Рей остана загледан в него за момент, сетне се просна до приятеля си. Лион легна от другата страна, дълго се намества, докато накрая и той се успокои.

Лежаха смълчани известно време, заслушани в дъжда, наблюдаваха го как плющи и усещаха студените му пръски по потните си лица. Не можеха да се скрият напълно, не и след като покривът липсваше, но след преследването от бандата на Тед им се стори толкова приятно, че Тери въздъхна. Помисли си, че е наистина чудесно да се радваш на малко спокойствие и тишина с хора, които познаваш толкова добре, та дори няма нужда да си говорите, докато чакаш

въздействието на сулфата във вените си, за да се насладиш на прилива на еуфория и да се откъснеш от всичко поне за малко.

Защото въпреки трудностите, които съпътстваха младостта им, навън бе лято, те зяпаха небето, и когато Тери Уорбойс впи поглед в нощния покров, не можа да определи къде свършват звездите и къде започват светлините на града.

6.

Песента изтръгна Тери от съня.

Женски глас се носеше над развалините и изпя нота, която би пръснала дори кристал, последвана от още една, и още една — божествените звуци нахлуха в душата му и опознаха всяко кътче от сърцето му.

Какъв беше този език? Италиански? Песен за тъга и копнеж — Тери не знаеше нищо повече. Пееше се как голямата ти любов се превръща в прах и се разсипва между пръстите ти. Имаше нещо в непознатата песен, което отприщи поток от тъга в сърцето. Сякаш вече бе загубил любовта.

— Пучини — обади се легналият до Тери Лион и го стресна. — „Един прекрасен ден.“ Много е хубаво.

Тери усети как Лион се надига от едната му страна, Рей го последва от другата. Докато той остана да лежи и да се взира в буреносния купол над главата си, дъждът се стичаше по лицето му и той слушаше гласа на жената, парализиран от неземния звук, в който откри почти непоносима красота.

Това бе най-великата музика, която някога бе чувал, макар да бе раздирана от гръмотевици и светкавици. Усети, че е пропит от отчаяние, изтръпнал от отчаяние, задето така глупашки се бе отдал на момиче, което, без да се замисля, бе позволило на застаряла рок звезда да си качи краката в скута ѝ.

Може и да бе пълна глупост, че изобщо си е намерил гадже. Ухажваше я, както се изразяваше майка му. Може и да бе истинска лудост да си има един специален човек точно сега, когато започваше новият му живот, когато всички се опитваха да станат специални. Може и да бе истинска лудост да е само с една жена, след като навсякъде около него пърхаха жени, когато всяка жена в Лондон под двайсет и пет напираше да дойде в „Уестърн Уърлд“ и мечтаеше да пише за музика или да стане дизайнер на дрехи, или да прави снимки, или да свири на бас като Грейс Фюри. Гласът на непознатата певица го

разкъсваше, не го оставяше на мира, не му позволяваше да забрави, че иска единствено Мисти, колкото и шантаво да бе това желание.

Всъщност, какво знаеше за нея? Знаеше, че е на деветнайсет, че има вкус на цигари и дъвка, че любимият ѝ фотограф е Мен Рей, че мъжете по улицата я заглеждат не само защото никога не носеше сутиен.

Докато „Един прекрасен ден“ се носеше из черната нощ, Тери осъзна със сигурност, че не е нужно да познаваш някого, за да го обичаш, освен това разбра, че никога преди не се бе чувствал по този начин, нито с момичетата в танцувалните зали в „Мека“ и „Локарно“ или във входа на месарския магазин в старата махала, нито дори с момичето от фабриката за джин, с което излизаше едно време. Казваше се Сали и той много я харесваше, харесваха я и родителите му и си мислеха, че ще се ожени за нея, а той щеше да го направи, ако не бяха мечтите за другия живот, в който да стане журналист.

За разлика от момичето във фабриката Мисти не искаше той да се запознава с родителите ѝ, не говореше за чувствата си, нито дори за бъдещето, нямаше подобни простотии. Не искаше нещата, които той очакваше, че тя ще пожелае. Искане други неща. Тери не знаеше какво точно, може би и тя също не знаеше. Момичетата, които познаваше, говореха за годежни пръстени и сериозна връзка. Мисти говореше за „Жената евнух“ и за задушавашата тирания на мъжете. Направо го побъркваше. Може би той трябваше да бъде като всички останали. Просто да се чука наред с която му попадне. Да си направи кефа, докато може, а не да се държи като някой женен дъртак. И защо не? Можеш да преспиш с всички, с които пожелаеш. Сексът не бе убил още никого.

Само че нещо в музиката на Пучини, която се носеше над руините, накара Тери да осъзнае, че я желае, че иска тъкмо нея, че тя е единствената, към която се стреми. Изправи се и отиде при приятелите си до прозореца.

— Това е ария от „Мадам Бътерфлай“ — обясни Лион. — Има една мацка, японка, дето се влюбва в американец — не знам какъв беше — морски капитан, нещо такова. Той си заминава и се жени за друга. Въпреки това тя продължава да го обича. И тогава казва, че един прекрасен ден любовта ще дойде отново.

Тери и Рей чакаха. Лион бе подпрял скръстените си ръце на рамката на прозореца, отпуснал брадичка между тях. Въздъхна.

— Какво става след това? — попита Тери.

— Той се връща, но вече е прекалено късно.

— Това е прекрасно, Лион — въздъхна Рей и приглади мокрите си кичури назад.

Тери гневно потри очи.

— Ти откъде знаеш тези неща? — полюбопитства той.

— Просто ги знам — измънка Лион, притеснен и доволен, че е тъмно. Не можеше да признае, че баща му обожаваше операта, че е отрасъл с тази музика. Човек не може да признава подобни неща.

Тери не настоя. Знаеше, че това е едно от болезнените места на Лион, всички знания, които бе натрупал. Хората, които се занимаваха с новата музика, идваха откъде ли не — от фабрики, от опашките за безработни, от затвора, от частни училища, от държавни училища, от армията. Дори от Лондонската школа по икономика. Никой не задаваше прекалено много въпроси. Действителността ги очакваше, животът им също бе в очакване да поеме по определен път. Тери се зарадва, че поне един от тях знае за Пучини.

Тримата се взряха в мрака. В далечината различаха фигури в костюми и дълги рокли, които се връщаха от операта, вдигнали чадърите, тръгнали пеша към светлините на Уест Бнд. Дъждът бе отслабнал. Пееше една от жените. Те останаха да слушат, докато групата спря такси и „Един прекрасен ден“ пресекна, за да остави след себе си само ръмженето на дизеловия двигател. Жълтият надпис „Свободно“ угасна и таксито потегли в нощта, лъскавият черен автомобил се сля с мрака. Отдръпнаха се от прозореца и тогава Тери чу гласовете под тях.

— Сигурен ли си, че този сулфат не е бил просто талк? — попита Лион, докато отваряше дъвка, за да я хвърли в зяпналата си уста. — Защото не усещам...

Тери притисна длан върху устата на Лион. Рей вече ги бе чул и се бе свил на топка в един ъгъл. Лион се опита да се бори, измърмори нещо недоволено и застина. Най-сетне и той ги чу. Тери усети лепкавата дъвка върху дланта си.

— Това е тя човешката природа — изрече някой на долния етаж и гласът — замислен, остър, почти съскащ — се понесе през

съсипания под. — Така е, защото вече трийсет години не е имало война. Цялата тази агресия трябва да избие на някъде.

Тримата се свиха в сенките, отново между двете запазени стени, наострили уши, и всяко проскърцване на изгнилите подове им се струваше оглушително. Трийсет години. Думите напомниха на Тери за начина, по който чичовците му говореха. Това бе старият лондонски начин да изтъкнеш нещо като единствено и неповторимо.

— Не ги разбирам тези работи, Тич — отвърна по-дълбок глас и Тери усети как стомахът му се свива. Рей и Лион го наблюдаваха. *Тич*. Мама му стара! — Адски мразя скапанияците и ми се ще да ги пребия от бой...

— Винаги е имало войни — продължи Тич. Тери ги чу как тършуват в тъмното и разхвърлят изоставените мебели. Не се бяха отказали да търсят плячката си. — И англичаните, и французите. И германците, и всички. И „Модс“, и рокерите. И скинарите, и пакистанците. И „Викингите“.

— Тони Къртис и Кърк Дъглас — прекъсна го по-дълбокият глас.

Рей се усмихна. Тери поклати глава. Чу се шум от счупено дърво.

— Мама ти стара и на теб, за к'во говориш?

— За „Викингите“ — обясни по-дълбокият глас. — Хубав филм. С Тони Къртис и Кърк Дъглас.

Отново проехтя шум от счупено дърво. Този път в скърцащия глас прозвуча бяс и желание за насилие.

— Скапаният Кърк Дъглас ли? Шибаният Тони Къртис ли? — Нещо друго се счупи. — Ти да не би да си въобразяваш, че „Викингите“ е някой тъп филм, бе?

— Просто казвам. — В дълбокия глас прозвуча жална нотка — едър мъж, който е принуден да се предаде. — Просто го споменах, Тич.

В краката на Тери се чу шумолене и Тери забеляза плъх, голям колкото котарака на леля Елзи, да завира муцуна в сака на Лион. Потръпна. Лион го ритна, а Тери, вбесен, стисна яката на коженото му яке и го разтърси.

— И аз не ги харесвам — продължи да дудне Тич, този път по-спокойно. — Занимавам се с това по-дълго от останалите. Те не приличат на мъже. Странно. Направо не е за вярване. Много шантава работа. Крадат ни чепиците, слагат си наметки, ама после ги съдират. Каква е тази работа? Или пък ни копират музиката — било рокендрол,

— само че не я правят като хората. Нещо не ѝ е наред. — Чу се хрущенето на друга дървена вещ и в гласа се върна старата стръв за насилие. — Това е то дяволската свобода.

— Ебават ни — отсъди дълбокият глас. — Вериги за врата и шушляци, и тъпите им боядисани коси. — Тери и Рей се обърнаха едновременно към Лион. — Тая няма да я бъде.

Плъхът се измъкна от чантата на Лион, стиснал в уста парче от „Ред Мист“. Затътри се шумно нанякъде в мрака.

— К'во по дяволите е т'ва? — писна Тич.

Почти ги чуваха как се ослушват.

— Искаш ли да се кача горе? — попита дълбокият глас.

— Не, аз ще ида — спря го Тич. — Ти събери останалите.

Чуха тежки стъпки да приближават по стълбите. В този момент Тери усети зрънце амфетамин сулфат, загнездило се между носа и гърлото, да започва да го гъделичка. Опита се да се овладее, ала не се получи нищо — силна кихавица щеше да експлодира всеки момент и той не можеше да я спре. Отвори уста. Ноздрите му се разшириха. Ужасно хъркане се надигна в гърлото... Рей стисна носа му с палец и показалец и излезе единствено тиха въздишка. Стояха, без да помръднат — Тери притиснал устата на Лион, Рей стиснал здраво носа на Тери, сърцата им блъскаха оглушително, докато стъпките приближаваха. Притиснаха се в сенките, залепиха се за стената, докато нямаше накъде повече да се отдръпнат.

Огромно тяло се появи на последното стъпало. Тери усети как престава да диша. Блесна светкавица и освети Тич, гигантското му лице бе намръщено от усилието, оглеждаше помещението, бретонът бе щръкнал на главата му като средновековен шлем. След това се изхили. Огромният плъх беше в краката му и душеше обувка с размерите на лодка.

Тич продължаваше да се кикоти, докато слизаше по стълбите.

— Било едно невинно малко мишле — чуха те гласа му.

Не проговориха, докато не се убедиха, че бандата на Тед са се разкарали.

Когато най-сетне слязоха на долния етаж, загледани в мрака през зейналата врата, Тери остана заслушан в гласовете, които се носеха

към Уест Енд.

— Да изчезваме оттук — обади се той.

— Да — съгласи се Лион и натъпка мокрите броеве на „Ред Мист“ в чантата. — Трябва да ги продам, преди да отида да слушам Лени и „Райфенсталс“.

Тери се усмихна.

— Наистина ли си мислиш, че ще успееш да пробуташ тези списания, преди Лени и „Райфенсталс“ да се качат на сцената? Че кой ще ги купи?

— Аз ще взема едно — обади се Рей и Тери се засрами. Никога не му бе минавало през ум да купи списанието на Лион. Наблюдаваше как Рей брои монетите с все още разтреперани пръсти.

Тери бръкна и също извади шепа монети.

— Я дай и на мен — подхвърли той.

Лион се разсмя от удоволствие, подаде им списанията и прибора парите в джоба си.

— Тази вечер ще излезе невероятно добра! — радваше се, докато наместваше чантата на рамо. — Добре, ще се видим в „Пейпър“.

Стиснали броевете на „Ред Мист“, Тери и Рей наблюдаваха как дребната фигура на колегата им се отправя към светлините на Уест Енд и пристъпва по неравната земя в Ковънт Гардън също като първия човек на луната.

Тери погледна Рей.

— Искаш ли още малко?

— Не, достатъчно ми е.

Рей вече усещаше как еуфорията си отива, заменена от напрежение и раздразнение. Затова мразеше спийд. Винаги трябва да плащаш за бързия кеф и кипналата от удоволствие кръв. А после идваше това скапано чувство. Искаше му се нещо, което да премахне остатъчния ефект на спийда, но да не бъде същото. Не каза нищо, когато Тери бръкна с ключа в пликчето, наведе глава, а след това смръкна като човек, който е пипнал яка настинка. Вече се бе отракал.

— Трябва да вървим — подкани го Рей. — Да вземем касетофона.

— А, да — съгласи се Тери, въпреки че го беше страх да се върне в „Уестърн Уърлд“, защото не бе сигурен какво ще завари. Само че сулфатът прогони колебанията и го изпълни с дързост, която му даваше

надежди, че ще покори целия свят. — Мисти ще ме чака — изтърси накрая той.

Тръгнаха смълчани към клуба, внимаваха да не паднат в пръснатите наоколо дупки и локви. Дъждът не бе престанал, но им беше все едно. По-мокри нямаше да станат.

— Преди да постъпиш в „Пейпър“ — започна Рей, — докато все още беше читател, купувал ли си го някога ден по-рано?

Тери бе разсеян, защото се опитваше да си спомни къде Мисти е паркирала колата. Толкова много неща се бяха случили — Даг Уд, наркотиците, бандата на Тед, преследването, противният плъх — сякаш колата бе оставена тук преди седмици. Различи светлините на клуба в далечината.

— Искаш да кажеш, дали съм идвал до центъра в сряда? — попита той. Като се замисли, си спомни. — Редовно. Всяка седмица. Измъквах се от смяна и се качвах на метрото до Тотнъм Корт Роуд. Пред гарата имаше будка. Винаги го продаваха там. — Спомни си вълнението, което изпитваше всяка сряда, когато мастилото в новият брой на „Пейпър“ бе още мокро. Четеше материалите на Скип Джоунс. Четеше материалите на Рей Кийли. — Ами ти?

— Сряда — рече Рей. — Този ден означаваше толкова много за мен. Със семейството се бяхме върнали в страната съвсем наскоро. Училището не беше върхът. Нямах никакви приятели. А „Пейпър“ ми беше като прозорец към света, който обичах, от който исках да бъда неразделна част. Затова отидох при тях още на петнайсет с материала, който бях написал за „Игълс“. — Тери се разсмя. — Така започна всичко — усмихна се Рей.

— „Пейпър“ — започна на свой ред Тери. — Той ти дава възможност да видиш, че има нещо повече от сивото всекидневие и мизерията. Нещо по-различно от чернилката и разочарованията. Нали разбираш какво се опитвам да кажа?

Рей кимна. Много добре разбираше какво иска да каже.

— Затова събрах смелост и отидох — продължи той. — Нямах представа, че трябва да си запиша час за среща. Говорих с Уайт. Беше направо страхотен — разпита ме каква музика харесвам, какво чета — много се изненада, когато разбра колко много знам. Имаше два албума за рецензия — никой друг не ги искал. Така попаднах в „Пейпър“. Това бе единственото, за което ме бе грижа.

— За мен все още е така — призна Тери. — Различно е, но все още много ме кефи. Когато сутрин вляза в офиса, започвам да се питам какво ли ще се случи този ден. Може би ще поговоря със Скип, и ще се окаже, че той е открил нова банда. Може я Деби Хари, я Джо Стръмър да са се настанили на бюрото ми. Знам, че Лион ще се кара с хората, Уайт ще уточнява заглавната страница, „старите кучета“ ще се надвикват, а хлапетиите навън ще чакат с нетърпение новия брой, някои дори ще дойдат до центъра, за да си го купят един ден по-рано.

— Също като нас.

— Да, също като нас. — Тери замълча и се почеса по главата. — Колата е някъде наоколо — махна с ръка той. — Сигурен съм, че е тук. — Погледна Рей. — Това пък откъде ти хрумна? За „Пейпър“, в сряда?

Рей си пое дълбоко дъх и го изпусна.

— Може скоро да си тръгна — отвърна. — Може да ме изритат.

Тери не можа да повярва.

— Не е възможно. — Кой знае защо, си въобразяваше, че светът ще стане такъв, какъвто му се искаше да бъде, а след това няма да се променя. Не можеше да си представи редакцията на „Пейпър“ без приятеля си. В този момент разбра колко е важно Рей да открие Джон Ленън. — Уайт — изсъска. — Това копеле мръсно.

— Вината не е негова — защити го Рей. — „Пейпър“ не е благотворително дружество.

Стигнаха до колата. Тери отвори багажника.

— И-ха — възкликна Рей, когато видя форда „Капри“. — Мисти има страхотна кола.

— На татенцето е — уточни Тери притеснен, защото през тези времена бе подходящо да се похвалиш, че си безработен или живееш в някой от големите жилищни блокове за бедни, че нито имаш нещо, нито разчиташ на нещо. Ако имаш някакви пари, гледаш да си трайкаш. — Понякога й разрешава да я кара, това е.

— Хубаво возило — повтори Рей. Нито един от тях двамата нямаше кола. Пътуваха или с автобус, или с метро, освен ако от звукозаписната компания или от счетоводството на вестника не им отпуснеха пари. Тери отвори сака си и измъкна касетофона.

— Ако успея да го открия, предполагам, че ще ми бъде лесно да си поговоря с него — реши Рей. — Дали да не се издрайфам преди срещата? Бива, нали?

Тери кимна и хлопна багажника.

— Може, аз повърнах преди срещата с Бауи.

Рей се замисли.

— Просто не е гот да решат, че си някой задръстеняк, нали?

— Именно. — Тери заключи багажника. — На теб, Рей, най-големият ти проблем е, че наистина си задръстеняк.

— Точно така, само един задръстеняк може да се хване с друг задръстеняк.

Двамата се разсмяха, Тери побутна Рей, ала след това стана сериозен.

— Не могат да те изхвърлят.

Рей запристъпва от крак на крак и притисна касетофона към гърдите си.

— Защо да не го направят? — зачуди се той. Опита се да се скрие зад косата си, но в момента тя бе прекалено мокра. — Всяко нещо си има край. Така е. Рано или късно на всичко му идва краят. — Това — всичко това — все някога трябва да приключи. Говорим за вестник, посветен на музиката, не за държавна служба. Рано или късно всичко свършва.

Тери го погледна и си каза, че Рей не говори единствено за работата.

— Да, може и да е така — рече примирително. Чу шума на трафика, далечния ритъм на банда, която свиреше на живо, града, който ги зовеше да се върнат към съдбата си. Плесна Рей за последно, този път без да се усмихва — даде му кураж, каза му да не спира да търси, но всичко това бе единствено в името на приятелството им. — Само че още не е свършило.

Лион усети всичките си сетива изострени до крайност, чувстваше се жив, жизнен, долавяше всички подробности, докато пътуваше на втория етаж на автобуса. Подуши евтин афършейв, дъхът на някой от пътниците лъхаше на бира, повръщано и пържени картопки, полети с оцет, в ноздрите му нахлу задушливият мирис на цигарен дим. Той също запали цигара и дръпна жадно.

Под него профучаваха заведения с червени, бели и сини рекламни флагчета, изпокъсани и мърляви, след като са били изложени

месеци наред на волята на стихииите. Запита се дали някога ще ги свалят. Присви очи, за да не му влезе в дим в очите, примигна и се зае да измисля рецензията си.

Ненавиждаше Лени и „Райфенсталс“ — не понасяше слабостта им към свастиките, всички претенции и надувки, достойни за гимназисти, и арогантните простотии, които си бяха едно нищо. Знаеше, че може да напише невероятна рецензия. Което означаваше невероятно критична и много скапваща рецензия, а това бе целта на цялото упражнение.

Господи, помисли си, ако *чак толкова изпитваш нужда от упадъчния тевтонски нихилизъм, тогава слушай „Крафтверк“ или евентуално „Велвет Ъндърграунд“* отпреди времето, когато на Нико му се наложи да вдигне гълъбите и да се изнесе в Ню Йорк. Поне лудата крава не беше някоя измислена работа. Точно така, спомени Нико в рецензията, каза си той, зарови копелетата гадни с неблагоприятни сравнения. *Опит да се пресъздаде Ваймарската република^[1], след като си от кралството.* Точно така, и това ще използва. Защо да не запише тези идеи. Уайт страшно ще се изкефи — веднага ще види, че е изгряваща звезда.

Лион не беше нетърпелив да види бандата — нито пък да остане в обкръжението на почитателите им с маломерни мозъци, натъпкали се в ботуши на „Мистър Бирайт“, — затова пък гореше от нетърпение да ги сравни със земята.

Планът му бе да нахвърли рецензията наум, докато е в автобуса, да види представянето им просто като част от местния колорит, след това да се върне в „Пейпър“ в малките часове, да натрака рецензията, преди останалите да започнат да идват на работа рано сутринта. Тогава видя нещо от втория етаж на автобуса и всичките му планове отлетяха. Лион притисна лице към стъклото и макар то да се замъгли от дъха му, младежът различи светлините на клуба, разпръснали мъглата и дъжда.

„Голдмайн“. Златната мина. Името искреше в натрапчив жълт неон, който приличаше по-скоро на яйчен крем, отколкото на благороден метал. Това бе дискотека на Лестър Скуеър и пред нея се бе наредила опашка мераклии чак до съседния ъгъл, все хлапетии от предградията, натруфени и напудрени, за да се покажат в центъра.

Лион заяпа удивен дрехите им.

Момчетата се бяха спретнали във възтесни панталони, които сплескваша слабините им като менгеме, а около глезените се разширяваха като лодки, ризите им бяха или най-обикновени с къси ръкави, от разтеглив материал, прилепнал към гърдите им, така че подчертаваше зърната им, или пък с набрани дълги ръкави и огромни яки — всички разкопчани на гладките им гърди, на които висеше Сейнт Кристофър, светецът на всички скапанияци в клош панталони, докато момичетата се бяха нагласили с прически като лелки, краищата на косите им стърчаха, всяка от тях си въобразяваше, че е една от ангелите на Чарли, наплескани с пудра и сенки, за да изглеждат добре на дискотечна светлина. Това бе истински парад на клош панталони, лак за коса и прически.

Лион не сдържа смеха си.

Ето на това му се казва безсмислен свят, рече си той. Нихилизъм? Празнота? Отхвърляне на всички ценности? Лени и „Райфенсталс“ трябва да погледнат тази картинка. На това му се казва тъпота, която отрича истинския свят, а не някакво подобие на рокендрол.

Въпреки че им се присмя подигравателно, в тези момчета и момичета, застанали пред „Голдмайн“ да чакат реда си, имаше нещо, което го развълнува по същия начин, както когато заставаха пред „Уестърн Уърлд“ и се опитваше да продава „Ред Мист“. В цялата сива Великобритания с избелелите рекламни флагчета в зацапано червено, бяло и синьо младите бяха единственото свежо цветно петно.

Лион започна да пуска списания през прозореца на автобуса. Те се понесоха по улицата сред почитателите на диското, също като пропагандни листовки, които някой спуска над окупирана страна. Лион усети радостна тръпка, когато си представи как тези културно изостанали младежи четат мислите му за бунта в Луишам, за новия сингъл на Робинсън и за Националното движение за освобождение на Ангола. Ала в този момент се случи нещо ужасно. Диско манияците не обърнаха абсолютно никакво внимание на понеслите се сред тях списания „Ред Мист“. Лафеха си и се кикотеха, и пребъркваха джобовите на впитите си дрешки, за да платят входа за „Голдмайн“. Стъпкаха „Ред Мист“.

Лион изтрополи надолу по стълбите на автобуса и скочи сред трафика. След миг попадна между диско почитателите и започна да

прибира броевете на списанието си, като не спираше да ругае наум неблагодарните копелдаци. Тъкмо се изправяше, когато чу някаква суматоха сред тълпата. Надигнаха се недоволни гласове, сподавени заплахи, някакво момиче изпищя. Всеки момент щеше да се стигне до насилие. В този момент ги видя.

Минаваха „Псетата на Дагънам“, отправили се към „Уестърн Уърлд“. Бяха двацетима, може би дори повече, частна армия с бръснати глави, пиърсинг по лицата, направен доста нескъпо, оплескани в тъмна спечена кръв. Проправиха си грубо път през почитателите на диското, разхвърляха ги настрани, когато не бяха достатъчно бързи, за да се отместят сами, и се обръщаха към всеки, осмелил се да протестира, за да го попитат дали иска да го смачкат.

— Искаш ли да те смачкам? А? Да те смачкам ли искаш?

Лион не искаше никой да го мачка. Знаеше, че ако го видят, е мъртъв.

Втурна се в преддверието на „Голдмайн“, без да обръща внимание на протестите на момичето на вратата, шмугна се покрай огромния черен бияч, прекалено бавен, за да го спре, и се втурна надолу по широкото стълбище, постлано с червен плюшен килим. Спря на най-долното стъпало и зяпна претъпкания дансинг, сякаш бе изследовател, неочаквано натъкнал се на загубено племе. Никога не бе виждал подобно нещо.

Това бе различен вид музика в различен вид заведение.

Бяха готови да тръгнат и нямаше да чакат повече Тери.

И тогава той се върна, но вече бе прекалено късно.

Даг и останалите му лакеи и придружители се тъпчеха в три коли, спрели пред „Уестърн Уърлд“ със запалени двигатели. Мисти бе застанала до отворената врата на първия автомобил, докато Даг, навел се, за да се настани на седалката до шофьора, ѝ обясняваше нещо, вдигнал длани нагоре, сякаш се молеше или продаваше нещо. Добре, че тя прояви елементарно благоприличие и изглеждаше неуверена.

— Мисти? — повика я Тери и тя го погледна над покрива на колата.

Тогава един от братята в бандата го прекъсна — беше якият тлъст барабанист с гадните татуировки по гърба, — внимателно го

хвана за ръката и го поведе към последния автомобил.

— Не се притеснявай, мой човек, и за теб има място.

— Не се притеснявам — отвърна Тери, сви рамене и се отдръпна, в същия момент Мисти застана пред него. Той поклати глава. — Какво става?

— Даг ни покани в хотела си. — Произнесе „Даг“ така, сякаш имаше връзка с него, не с Тери. — Ще повисим малко там.

— Много ще бъде гот, мой човек — обади се тлъстият барабанист, озовал се отново до тях, и стовари едрата си лапа върху ръката на Тери. Тери го отблъсна, този път по-грубо. След това погледна Мисти с очи, които казваха или поне се опитваха да кажат — „аз съм си такъв“. Лицето, което толкова много обичаше, се усмихна, но на него се появи изражение, което досега не бе забелязвал. Тя криеше нещо. Веднага позна.

— Ще се видим направо там, нали? — предложи небрежно Мисти. Това не бе въпрос.

И тогава, преди да осъзнае какво става, тя се качи на седалката до шофьора в първата кола и се настани в скута на Даг. Тери чу смях, игрив писък, преди вратата да се хлопне и автомобилът да се понесе напред. Остана със свит стомах, а разбушувалите се в гърдите му чувства заплашваха да го разкъсат жив. Барабанистът се бе насочил към втората кола.

В този момент го повика женски глас.

— Тери?

Задната врата на последния автомобил беше отворена. Той забеляза красиво усмихнато лице, но така и не можа да си спомни откъде я познава. Ами да — това бе Криста. От Берлин. Гаджето на Даг или дилърката му на наркотици, или каквато там беше. Черна коса, бели зъби и кожа, която изглеждаше така, сякаш никога не бе излагана на дневна светлина.

— Можеш да дойдеш при мен, ако искаш — предложи тя.

Втората кола с барабаниста, басиста, който му беше брат, и гаджетата им за вечерта вече беше потеглила. Това бе чудесно, защото Тери едва сдържаше убийствената си ярост, насочена към барабаниста, който беше в комбина с Даг, и двамата се опитваха да го разделят с момичето му. Също като някой сводник, помисли си и си представи как

Брус Ли покосява враговете си наред. Рита, удря и съсипва всичко. Скапани копелдаци, изруга. Всички до един сте скапани копелдаци.

Само че никой не бе опрял пищов до главата на Мисти, нали? Не, онова, което щеше да се навре до главата на Мисти тази вечер, изобщо нямаше да е пищов.

Така че той се настани на задната седалка на последната кола. Жената — Криста — му отправи приятната си празна усмивка, с която го бе дарила и в Берлин, автоматична усмивка, също като на стюардеса, прелестна усмивка, поизхабена от прекалено честа употреба, всичката ѝ естествена красота отдавна бе отлетяла, защото я бе пробутвала прекалено много пъти.

Мениджърът на Даг, същински Уорхол, рус, чукнал петдесетака, се беше настанил на седалката отпред, до шофьора с островърха шапка. Без да се обръща назад, мениджърът каза нещо на немски и Криста се засмя. На Тери този смях никак не му хареса — дъртакът знаеше нещо, за което той нямаше и представа, знаеше език, който на него му беше непознат, а шегата бе за негова сметка, да не говорим, че момичето му се изнесе нанякъде. Това бе най-гадното.

В този момент Тери усети опитни пръсти по горната част на бедрото си.

Колата потегли.

[1] Ваймарска република — период в немската история от 1919–1933. Името идва от Ваймар, където се е състояло национално събрание, свикано да изготви нова конституция, след като немската монархия е свалена след провала на Първата световна война. — Б.пр. ↑

7.

Не че имаше подходящо място, на което действието на наркотика да отмине, но метрото бе най-противното.

Спийдът бе раздрусал нервите на Рей и сега той се опитваше да се пребори с клаустрофобията, от която го избиваше пот, като вкарваше и изкарваше касетката от касетофона на Тери.

Точно сега не бе моментът да се клатушка в метрото на линия „Пикадили“.

Отново и отново проверяваше дали копчето за запис работи, дали се включва червената светлина, за да е сигурен, че ще запише думите на Ленън, когато настъпеше моментът. Ако изобщо настъпеше. Опитва се да потисне набъбващия в гърдите му ужас, защото бе наясно, че това е друг страничен ефект на наркотика. Спийдът винаги му действаше по този начин — първо страшно го кефеше, а след това направо го изхвърляше през прозореца.

Докато тримата наблюдаваха светлините и разигралата се в пороя драма, амфетамин сулфатът му се стори като разтопена радост, потекла във вените му. Само че минутите отлитаха и еуфорията отшумяваше, за да остане само натрапчиво безпокойство. Доплака му се. Всичко му се стори прецакано и сиво. Дори той самият. Най-вече той.

Метрото тътнеше на запад, натъпкано с гръмогласни служители, всички с евтини костюми и пригладени коси, дрехите им бяха поели мириса на кръчмата, в която се бяха запили, а от шума, миризмата и близостта им главата на Рей пулсираше като че я бяха ритали.

Служителите си бяха направили сметката да се отправят към гарите, за да хванат последното метро към къщи. На Рей все още му предстоеше работа. Къде ти е планът, Рей? Нямаше никакъв план. Облиза устни, пресъхнали също като пустинята Гоби, и в този момент разбра, че няма начин да интервюира Джон Ленън в такова кофти състояние. Да го интервюира ли? Че той дори не можеше да го открие.

Беше се качил на метрото със смътната идея да се завлече във фоайето на хотел „Бланк“ и да чака, докато Джон се появи. Хотел

„Бланк“, закътан точно зад Марбъл Арч, бе очевидният избор — американските музиканти, които идваха в Лондон, почти винаги отсядаха в „Бланк“. Хиляди коубойски ботуши бяха минавали покрай палмите на партера, стотици банди се бяха наслаждавали на декадентската атмосфера, десетки журналисти от „Ню Мюзикъл Експрес“, „Саундс“, „Мелъди Мейкър“ и „Пейпър“ бяха идвали тук, стиснали бележници, с надеждата да им подхвърлят безценен лаф и да смръкнат безплатно кокаин. Рей бе едва на седемнайсет и вече познаваше фоайето на „Бланк“ по-добре, отколкото класната си стая в училището, където все още се водеше, че ходи. Да, мисълта да отиде в „Бланк“ го изкефи. Успокои го. Почувства се почти уютно.

Само че дълбоко в сърцето си Рей вече знаеше, че ходенето в „Бланк“ е безсмислено. Само защото Нилс Лофгрен, „Флийтуд Мак“ и „Игълс“ са отсядали в „Бланк“, когато са идвали в Лондон, това не означаваше, че ще открие Ленън. Тъкмо по тази причина Ленън щеше да отиде някъде другаде. Джон си беше чешит. Трябва да бъде като Джон, помисли си Рей. Трябва да следвам свой собствен път. Това е урок, който трябва да науча...

Метрото затрака и спря между спирките, служителите се разкиснаха, когато глас на азиатка прозвуча по високоговорителите, за да се извини за закъснението. Когато метрото спре между спирките, и по същото време отшуми ефектът на наркотика, става лошо. Имаш чувството, че пропадаш в дупка.

В отговор на гласа на азиатката някои от служителите запяха хита на Питър Селърс: „Докторе, загазих. Мили Боже!“, докато Рей се опитваше отчаяно да потисне надигащата се паника. Лявата му ръка започна да изтръпва и сърцето му заблъска така, сякаш щеше да се пръсне. Дали не беше инфаркт? Смъртта бе толкова близо, винаги дебнеше някъде наблизо. Никой не го разбираше — нито Тери, нито Лион, нито останалите в „Пейпър“. Всичко, което обичаш, умира и изгнива. Абсолютно всичко. Може би дори щеше да се случи съвсем скоро. Рей си помисли, че може да умре още тази вечер, и паниката му застрашително се надигна към истерия. Не можеше да си позволи да се изпусне. Не и тук долу, не между спирките. Само не тук.

Трябваше му нещо, което да разсее остатъчния ефект на спийда. Трябваше му някакъв друг наркотик. Ако слезеше жив от метрото, първото, което щеше да направи, бе да си намери нещо годно за

пушене, нещо меко и леко. Порови в джобовете си и напипа дребни монети и ментов бонбон. Нямаше да му стигне. Отново заопипва касетофона, все още превъзбуден от въздействието на спийда. Това му беше лошото на спийда, помисли си. Направо губиш самообладание.

— Проба, проба — прошепна тихичко, придърпа касетофона като лице на любовник, служителите забелязаха какво прави и подигравателно започнаха да го имитират с лафове като: „Имаме ли връзка?“ и „Хюстън, чувате ли?“ и „Усмихни се, Скоти“ и „Пълно унищожение“. Рей забеляза, че малката червена светлина реагира на гласа му и се опита да се съсредоточи в нея, усетил, че диша като изтощено куче.

И в този момент, докато наблюдаваше червената светлинка и се опитваше да не забелязва служителите, се сети какво иска да направи, преди да говори с Джон.

Искаше да се прибере. Искаше да се стегне. Искаше да смекчи ефекта с онова, което бе скрил в старата си кутия за обяд, която едно време носеше в училище.

Най-много му се искаше да види брат си, за да се увери, че е добре.

Отвън бе по-лесно да се подиграва и подсмива.

Когато попадна в „Голдмайн“, Лион вече бе на тяхна територия и затова поспря, погледна се и се сети притеснен, че разнася чанта, пълна със списания, и е нахлупил странна шапка. Докато се промъкваше към претъпкания бар, усети познатото старо неудобство, което още от дете го завладяваше винаги когато застанеше пред огледало: чувстваш се потиснат, защото разбираш, че си различен от останалите, и ти се струва, че няма да можеш да помръднеш никога повече. Добре, че тази вечер наркотикът го разсейваше.

Всичко тук бе странно, ново и много различно.

Танците. Движенията, които Лион бе свикнал да вижда, изобщо не можеха да минат за танци. Признаваше само движението като на бутало — нагоре и надолу, все така до безкрай, за да изпуснеш парата. Само че тук в „Голдмайн“ си имаха сложни стъпки и някакви тайни непонятни движения — тук наистина можеха да танцуват, също като Джийн Кели и Сид Чарис. Танците на тези хлапета изглеждаха

естествени като дишането. Тогава Лион си помисли: защо не мога и аз да се движа по същия начин?

Ами дрехите? В „Уестърн Уърлд“ се обличаха така, сякаш бяха успели да се докопат до някакви дрипи след ядрен удар. Затова пък в „Голдмайн“ се обличаха като за сватба. В „Уестърн Уърлд“ дрехите бяха в най-различни нюанси на черното. Тук, в „Голдмайн“, всичко по тях бе впито, бяло, косите им бяха накъдрени, нагласени, всички изглеждаха така, сякаш току-що са се изкъпали. Ами светлините!

В „Уестърн Уърлд“ почти винаги цареше пълна тъмнина, като се изключат голите крушки над бара на горния етаж и сцената на долния. „Голдмайн“ бе като живак с разноцветните извънземни лазери, въртящи се диско топки и пулсиращи стробоскопи. Лион срамежливо си поръча коктейл с водка и го изпи на един дъх, а вкусът на портокал полепна по езика му, усети как „Смирноф“ навлиза в кръвта му и остана загледан като хипнотизиран в потоците пъстроцветни светлини над препълнения дансинг. Опитваше да се разбере в каква последователност синьото заблестява след червеното и бе убеден, че ще разбере, стига да се вглежда достатъчно внимателно. Тук имаше толкова много цветове. Нямаше представа, че съществуват толкова много.

Ами музиката. Тук не свиреха на живо. Нямаше хлапета в кожени якета, които да се пънат на сцената и да пускат лафове като: „Това изпълнение е за пенсиите. Едно! Две! Три! Четири!“ Тук имаше само плочи, диджеят се бе заврял в кабинката си, но атмосферата по нищо не приличаше на студената смахната неприязън, която цареше в „Уестърн Уърлд“, докато пускаха записи между изпълненията на групите. Докато тук диджеят владееше положението. Каква музика само!

Кой знае защо Лион очакваше „Голдмайн“ да се окаже царството на романтиката и показността — а излезе много по-нарцистично, много по-езотерично — непрекъснатите призови да се танцува придаваха някаква неповторимост. Лион не бе чувал такава музика досега. Стори му се с по-хард, по-яко, по-истинско звучене, а диджеят гордо обявяваше имена, попадения и редки издания на записи. Тук бяха също толкова елитни, колкото и хлапетата в „Уестърн Уърлд“.

Мястото не беше за него. Нямаше място тук. Какъв беше смисълът от списанието в чантата му? Защо беше жив? Мечтаеше да

срази фашизма, да задуши несправедливостта, да промени света. Затова пък в „Голдмайн“ мечтаеха единствено да оставят света зад себе си. Въпреки това си поръча втори коктейл, защото никак не му се тръгваше.

Тук имаше нещо, което го задържаше — на дансинга не се пънеха надути копелдаци, непрекъснато променящите се цветове на епилептичните коледни светлини и най-вече преливащият се от парче в парче ритъм, безмозъчната радост, която създаваше музиката, преминаването на записите един в друг, също като река от музика — всичко това му се струваше хипнотично, вълшебно и невероятно успокояващо.

Лион започна да се поклаща на бара, наблюдаваше дансинга и му се прииска да притежава достатъчно смелост, за да се присъедини към тях. Много му се искаше да събере малко дързост, за да се качи при наконтените хлапетии с тесни дрешки. Искаше му се да е достатъчно непукист, за да потанцува.

И тогава я видя.

Беше в средата на дансинга.

Най-красивото момиче на света.

Бе заобиколена от приятели, всички до един танцуваха на ново парче, сякаш то бе причината да дойдат. Вдигаха ръце над главите си и пискаха, а стъпките им минаха на по-висока скорост. Някой изсвири и Лион подскочи.

Отначало плочата, на която танцуваха, му се стори същата като всяка друга, която пускаха в „Голдмайн“. Поклащанията, изнасянето на телата, ритъмът бе пронизан от ситен порой, изпълнен на пиано, последван от самотен взрив на духов инструмент, докато накрая, сякаш след цяла вечност, се чува гласовете.

— „Жалко! — пееха бек вокалите, пронизани от съвършен женски глас. — Огън се разгаря в цялото ми тяло!“ — Накрая певицата изрече нещо, което Лион не успя да разбере, последвано от хор на момичетата. — „Жалко! — повтаряха те отново и отново, а певицата обясняваше, че майка ѝ не я разбира, хорът стенеше като поболели се от любов ангели: — В прегръдките ти, където копнея да бъда... копнея...“

Лион не бе чувал подобно изпълнение.

Никога през живота си не бе чувал подобна песен.

Тя караше човек да пожелае някого, макар да знаеше, че не може да го има, а това желание се превръщаше в най-важното нещо на този свят. Беше много по-важно от... от всичко друго. Та това бе истинската причина, поради която бяхме живи. Лион усети, че му се вие свят.

Прииска му се да разбута множеството, да открие най-красивите момичета в света и да им каже, че разбира, че всичко му е ясно, че и той изпитва същото. Само че езикът му бе като вързан, а краката му сякаш бяха потънали в цимент. Знаеше, че никога няма да събере смелост, за да заговори някое момиче просто така. А вероятността да започне да танцува, бе като да левитира.

— О, да, миличка — обади се диджеят преди още свършената плоча да свърши. — Това беше Ивлин Кинг — Шампанското с песента „Жалко“... а преди да се развилнеем с „Хийтуейв“, трябва да ви съобща една новина...

Скупчилите се на дансинга извърнаха глави към диджея. Лион не можеше да откъсне поглед от най-красивото момиче на света.

— Дами и господа, момчета и момичета — продължи диджеят, несигурен, със строг и същевременно притеснен глас. — Кралят е мъртъв. — Множеството на дансинга не реагира. — Точно така... току-що научихме, че тази вечер е починал Елвис Пресли. — Диджеят постави нова плоча.

— Реших, че ще искате да знаете — обясняваше той. — Това е краят на съобщението.

Всички изреваха гръмогласно. Лион ги погледна удивен. Та те се радваха.

Не всички. Най-красивото момиче на света и приятелите ѝ изглеждаха учудени, размениха си няколко думи, сякаш не бяха напълно сигурни кой е този Елвис Пресли, сякаш името им бе познато отнякъде, но така и не успяваха да си спомнят откъде.

Затова пък повечето от танцуващите решиха, че трябва да направят по нещо в чест на новината. Много от тях викаха възторжено, сякаш техният отбор бе отбелязал точка, сякаш един вид музика бе взел надмощие над друг. Всички започнаха да танцуват отново.

Лион вече бе събрал кураж благодарение на спийда, бе натрупал и възмущение, което както винаги го завладяваше лесно, затова се насочи към дансинга, качи се в кабинката при диджея, грабна микрофона — диджеят се отдръпна назад и вдигна примирено ръце, за

да остави откачалника със странната шапка да прави каквото знае — и пресече дансинга, докато се опитваше да намери подходящите думи. Знаеше, че моментът е много важен.

— Не... чакайте... слушайте — започна Лион, а диджеят бе така любезен да намали „Буги ноци“. — Проба, проба. Ехо? Елвис... нали така? Да проявим малко почит към Елвис Пресли. Елвис е... беше... началото. — Гласът му се надигаше и започваше да се лее сам. — Елвис събори повече прегради от който и да е изпълнител в историята на музиката. Расови, сексуални, музикални. Опитвам се да кажа, че личното се превръща в политика, нали така? Елвис — онова, което Елвис Пресли постигна... е, че той се осмели да погледне на света по нов начин...

— Точно така, готин — подкрепи го диджеят и се наведе към микрофона. Усмихна се на Лион и кимна окуражително. — Давай.

— Благодаря — отвърна Лион. — Черна и бяла музика — всичко бе като апартейд пред Елвис. — Започваше да се разгорещява, защото навлизаше в познати води. — Музиката беше като огромната шибана Южна Африка. Радиопрограми за белите. Радиопрограми за черните. Музиката, всички видове музика, се пазеше в гето. Елвис разчупи оковите. — Лион ги погледна безпомощно. Всички го наблюдаваха. Да не би да бе прекалил? Може би имаше по-добър начин да се изрази. — Опитвам се да ви кажа — уточни той и в гласа му прозвуча молба. — Не викайте с такъв възторг при новината за смъртта му. Моля ви, не го правете. — Подръпна нервно края на шапката си. — Забравете за чийзбургерите и Лас Вегас, и белите гащеризони, за голите филми, правени на Хавай, или за войнишкото облекло. Все едно какво. Това не е най-важното. Нека да погледнем на нещата такива, каквито са, и да обърнем внимание на онова, което той промени. Той беше велик човек. С много недостатъци, истина е. Понякога дори сантиментален и наивен, точно така е. Само че Елвис Пресли... мама му стара, та той ни даде свобода.

За миг настъпи пълна тишина. Множеството наблюдаваше Лион, а Лион не откъсваше очи от тях и никой не знаеше какво да прави. Тогава диджеят грабна микрофона си и Лион усети лек полъх, когато плесна плоча 45 оборота също както някой би лепнал със замах пържола на скарата.

— Точно така, готин, малко уважение към Краля — намеси се диджеят — и уважение за... — гласът му се превърна в зноен баритон — „Комодорс“.

Лион реши, че идва моментът да го изхвърлят от заведението. В „Голдмайн“ имаше биячи, които бяха много по-големи гадняри, отколкото в което и да е друго заведение, където бе ходил. Те приличаха на хора, за които насилието е професия, по-точно призвание, въпреки това усети как го обзема спокойствие.

Лион не беше страхливец, не и когато ставаше въпрос за физическо насилие. Не изпитваше страх нито от биячите, нито от „Псетата на Дагънам“, нито от танците. Съвсем друга работа бе разговор с момичето, което истински му харесваше, с най-красивото момиче на света. Един бърз безличен побой не го плашеше толкова, колкото възможността това невероятно прелестно създание да го погледне със съжаление.

Само че биячите на „Голдмайн“, застанали дискретно в сенките, го наблюдаваха с полупритворени очи, скръстили ръце, без да помръдват. Единият — як мъж към четирийсетте с посребрели бакенбарди — дори му кимна. Значи е фен на Елвис, реши той.

Диджеят само се усмихна на Лион и го потупа по гърба, сякаш участваха в някакъв номер, а след това увеличи звука. Танцуващите вече се бяха потопили в ритъма на музиката.

Лион срамежливо остави диджея, почувствал се неловко и много притеснен сред тези свършени танцьори, до един с изящни отработени движения в ритъма на „Комодорс“. Бе потиснат заради смъртта на Елвис и имаше чувството, че думите са колкото ненужни, толкова и недостатъчни.

Нито един от тези тук нямаше представа за какво говоря, помисли си той, а след това се препъна на последното стъпало от пулта на диджея и полетя напред също като човек, който се опитва да изпълни някоя откачена нова стъпка.

Тъкмо се надигаше и се оглеждаше за шапката си, когато усети, че някой се е изправил над него. Та това бе най-красивото момиче на света.

Журналистът трябва да се чувства като у дома си навсякъде, помисли си Лион, когато тя го хвана за ръката. Трябва да му е добре, независимо къде се намира. Не забравяй това, Лион.

— Харесва ми косата ти — рече тя с типичния за предградията акцент. — Есенно злато.

Тери обожаваше високите скорости, те му помагаха да мисли по-ясно.

Под действието на наркотика той успяваше да остане съсредоточен, да се справи с поставената му задача, да забрави за всичко, което нямаше значение.

Затова, по време на краткото пътуване през Уест Енд, той успя да изключи и да не обръща внимание на ръката на Криста, отпуснала се върху горната част на бедрото му, да не се вслушва в тъпото бръщолевене на мениджъра на Даг, разплул се на предната седалка, а пък тълпите навън сякаш престанаха да съществуват. Спийдът му помогна да насочи цялото си внимание към Мисти и да обмисли какво да прави с нея, когато пристигнат. Точно така.

Автомобилът спря пред хотел „Бланк“ и Тери усети как пръстите на Криста стават по-настойчиви. Погледна я за пръв път и тя му отправи изпитаната си прелъстителна усмивка, и странното бе, че лицето ѝ наистина му харесваше, беше си паднал по нея още от първия път, когато я видя в Берлин.

Беше привлечен от червените широки устни, от бледата кожа, от неестествено белите ѝ зъби. Истина е, че се обличаше по-тежкарски, отколкото той бе свикнал — малко като бизнесдама. Но пък ѝ отиваше. Работата бе там, че той вече си имаше момиче и сега трябваше да я открие.

Криста промълви името му, но той вече бе отворил вратата, за да изскочи от колата и да се втурне към хотела, познат му от интервютата с разни дългокоси творци от Лос Анджелис по времето, когато бе все още новак в „Пейпър“, преди да има възможност да избира онези, за които да пише. Все още се отбиваше в хотела от време на време, наскоро интервюира едни нюйоркски музиканти, този път с къси коси. Американските групи в хотел „Бланк“ бяха сред нещата, които така и не се променяха. Първото, на което попадна погледът му, бе как униформеният портиер изхвърля Умника.

— Изключително важно е да разговарям незабавно с господин Даг Уд — обясняваше той. — Тери! Кажи му!

Тери вече бе на стълбите, където двамата братя мързеливо се измъкваха от автомобила заедно с момичетата от „Уестърн Уърлд“. В клуба те приличаха на дивачки със скъсаните чорапогащи, с наплесканата с вазелин коса, с подчертаните с натрапчива черна линия очи. На ярката светлина във фоайето на хотела имаха вид на изпаднали вампири или на деца, на които им е минало времето да се маскират за Все светии. Само че Тери бе наясно, че няма по-непретенциозни хора от музикантите, тръгнали на турне.

Барабанистът, по-тъпият брат, с издути бицепси, подчертани от елече без ръкави, протегна месестата си ръка и повика Тери като отдавна изгубен приятел. На Тери му се прииска онзи да спре да се занимава с него, защото това започваше да го дразни. Мина покрай барабаниста и пое нагоре по стълбите, прескачаше през стъпало, заобиколи брата басист, когото харесваше, особено след като прекара с него известно време в Берлин и си мислеше, че са приятели. Вече бе разбрал, че с тези хора не можеш да завържеш истинско приятелство.

На края на стълбите вратата бе отворена и в помещението се вихреше купон. Един сервитьор се опитваше да се пребори за подпис за поръчаните напитки. Подаде химикалката на Тери, когато младежът приближи, и той драсна разсеяно върху сметката, върна химикалката на сервитьора и влезе в стаята, без да се бави и секунда повече.

Бе пълно с хора. Някои познаваше. Това бе останалата част от бандата на Даг. Имаше лица от „Уестърн Уърлд“. Бяха дошли и други музиканти, вероятно също отседнали в „Бланк“. Тук беше и човекът, на когото Тери пробута ситните сини хапчета в тоалетните в „Раундхаус“. Най-сетне погледът му попадна на познато лице. Били Блицън се беше разложил на канапето, дребен, докаран, косата му се пилееше навсякъде, безупречното му сако бе разкопчано, той смучеше огромна цигара с трева.

— Ти нямаше ли представяне тази вечер? — попита го Тери. — Мислех, че Уоруик Хънт ще дойде за втората част. Не трябваше ли тази вечер да се състои големият ти пробив, за който да пиша рецензия?

Били го погледна обидено.

— Време — дал Господ. Ти кой си бе? Да не се имаш за майка ми?

— Освен това си мислех, че дори не харесваш Даг Уд — натякна Тери, докато се оглеждаше. От нея нямаше и следа. Къде се беше завряла, мама й стара? — Нали каза, че бил задник? — Тери започна да се криви, докато имитираше американския му говор. — Задник, а?

Били засмука отново цигарата и не благоволи да дава повече обяснения. Едно научих за нийоркчани, каза си Тери. Ще ги откриеш там, където са наркотиците. В този момент погледът му попадна на Мисти.

Беше в другия край на стаята, излизаше от банята, последвана от Даг Уд. След това се облегна на стената и Даг застана пред нея и подпря длани от двете страни на главата й, сякаш за да не й остави път за бягство. Тери се стрелна напред през претъпканата стая.

— Здравсти, мой човек — обърна се Даг към него и свали ръце, сякаш не се бе случило кой знае какво. — Къде се замота?

Тери зяпна Даг, а след това Мисти. Осъзна, че няма представа какво да каже. Нито какво да направи. Нямаше представа какво става. Знаеше само, че тая работа никак не му харесва, че самоувереността му се стопява заедно с отзвучаващото действие на сулфата.

— Да не би това да е моят „Джак Даниълс“ и коката ми? — попита Даг мазно, като дипломат от външно министерство. — Крайно време беше.

Широка доволна усмивка плъзна по лицето му и той се спаси нанякъде, а Тери остана сам с момичето си, съвсем сам в хотелската стая и зачака тя да каже нещо.

— Какво? — попита Мисти.

Кокореше се невинно и неразбиращо.

Тери бе поразен.

— Какво ли? — попита той. — Как така какво?

— Кажи какво има? — В гласа й се промъква раздразнение.

— Защо се измъкна така? — атакува я той, по-скоро ядосан, отколкото наранен. — Какво става? Мама му стара, Мисти!

Момичето заоглежда ноктите си.

— Не съм се измъквала. — Въздъхна сякаш разговаряше с досадния си баща. — Я споко. Моля те, Тери.

— Споко ли? — избухна той. — Споко, значи. Как така споко? Ама на теб какво ти става тази вечер?

Ръцете ѝ издраскаха въздуха, не се захванаха за нищо, докато тя се опитваше да намери думи. Сякаш присъствието и държанието му я побъркваха. Той започваше да се плаши. Работата изглеждаше дори по-зле, отколкото предполагаше.

— Нищо — отвърна тя. — Или може би всичко.

— Настоявам да ми кажеш какво става тук. — Отчаяно се опитваше да запази самообладание. Трябваше да върне нещата там, където бяха преди няколко часа. Трябваше да се постарее да не се държи като онези мъже, за които феминистката Джърмейн Гриър предупреждаваше. — Просто искам да разбера...

Отчаяно се опитваше да изрази онова, което искаше да разбере. Какво се бе случило с момичето, което го посрещна на летището? Нима всичко между тях бе приключило? Тя имаше ли намерение да се изчука с Даг Уд? Точно така, искаше да знае отговорите на всички тези въпроси. Само че част от него предпочиташе да не знае.

Запита се как ще се справи с промените в живота си. Допреди по-малко от година живееше в свят, където щяха да те смачкат само ако се заяпаш в чуждо гадже. Само ако я погледнеш! А ето че сега се намираще на място, където от теб се очакваше да куфееш, да го даваш споко и да не ти дreme, когато някой се опитва да наебе гаджето ти.

— Не можеш да откраднеш жена — заговори Мисти, прочела мислите му, и той трепна изненадан. — Нима още не си го разбрал? Нищо ли не си научил още? Не можеш да откраднеш жена. Жената не е портмоне. Знаеш ли какъв е проблемът, Тери?

Започваше да му писва от нея.

— Сигурен съм, че ти ще ми кажеш.

— Добре, тогава — ти не искаш силна и независима жена. Ти искаш съседското момиче.

Той едва се сдържа да не отстъпи крачка назад.

— Че какво му е на съседското момиче?

Мисти се изсмя.

— Тя е отегчителна дебела крава.

Той се замисли за бившето си гадже, за момичето от фабриката за джин. Казваше се Сали. Беше я изоставил заедно със стария си живот. Тази вечер тя му липсваше. Знаеше, че Сали няма да си падне по Даг Уд. Сали обичаше Елтън Джон. Особено „Сбогом, Йелоу Брик Роуд“.

— Нищо му няма на съседското момиче — натърти той.

Мисти поклати глава и отново сведе поглед към ноктите си.

— Ти не искаш аз да правя кариера — продължи тя. — Просто не можеш да го преглътнеш.

Беше негов ред да се изсмее.

— На това ли му казваш кариера? Някаква застаряла рок звезда да ти се метне отгоре? Това ли е представата ти за кариера?

Тя едва се сдържа да не изръмжи.

— Не ти ли минава през ума, че Даг може би се интересува от работата ми? Може би иска да види портфолиото ми.

— Убеден съм, че много държи да види портфолиото ти, миличка. — След тези думи гласът му омекна. — Стига, Мисти. Видях какви ги вършеше в Берлин. Даг чука наред всички, които нямат пишка. Да не би да си въобразяваш, че си по-специална от останалите?

Тя го погледна слисана.

— Ти как мислиш?

Тери не знаеше какво да каже. Разбира се, че за него тя бе специална. Нямахте друга като нея на този свят. Нима това не бе очевидно?

— Защо досега не си ме запознала с родителите си?

Всичко излизаше на бял свят.

— Това пък какво общо има? — попита тя. — Ти си просто един старомоден тип, Тери. Икаш да си стоя у дома и — не знам — да пека домашен хляб, да плета чорапи и кой знае още какво. Икаш да се скрия от света.

Той искаше да я накара да разбере.

— Не, не искам — единственото ми желание е да те закрилям. Просто не мога да допусна да ти се случи нещо лошо.

Мисти се опитваше да прояви здрав разум.

— Виж, Тери, той е жива легенда. Ние просто... говорехме си. Честно. Просто прекарахме малко време заедно. Също както и вие двамата в Берлин. Каква е разликата? Че съм жена ли? Защо трябва това да ни спира? На теб може да ти се струва, че е 1955 година, но в действителност е 1977. Просто си говорехме — настоя тя и Тери се почувства ужасно, задето я бе натъжил. — А ако не сега — то кога?

— Аз го познавам — отвърна простиичко Тери, — а ти нямаш представа какъв е.

— Искам да го опозная — сопна се Мисти и двамата се погледнаха с нещо като омраза. Сякаш тежък товар притисна плещите му. Никога досега не се бяха гледали по този начин. — А ти се опитваш да ме приковеш към инвалидна количка, докато мозъкът ми се стопи — обвини го тя. — Признай, че е така!

Инвалидна количка ли? Да ѝ се стопи мозъкът ли? Нямаше никаква представа какви ги плещи. Стоеше слисан пред нея, не знаеше какво да каже, не успяваше да се защити, сякаш бе виновен за престъпленията, които едва сега разбираше, че бе извършил съвсем случайно. Ето че в този момент Даг се появи отново, стиснал уискито и коката в една ръка, а с другата прегърна Тери през раменете.

— Я гледай — изхили се той и огледа чашата с тънкия сребърен пласт най-отгоре. — На това му казват лед. Кажи, мой човек, на теб остана ли ти нещичко?

Тери погледна предпазливо Даг. Все още не беше наясно какво става. Май беше единственият, решил, че нещо не е наред. Да не би да превърташе? Да не би нещата да си бяха такива в новия свят и да се налагаше да ги приеме? Прииска му се да има повече опит. Прииска му се да бе преживял повече. Прииска му се да е по-стар. Може пък всичко да бе напълно невинно. Откъде можеше да знае? Почувства се като пълен профан.

Мисти се държеше така, сякаш да се мъкне с Даг бе нещо средно между безобидно забавление и интервю за работа, нещо забавно, но същевременно жизненоважно за кариерата ѝ. Явно и за Даг не се бе случило нищо необичайно — сякаш да си отпуснеш краката в кожени панталони в скута на чуждо гадже, след това да го помъкнеш посред нощ и да го заведеш в тоалетната на някаква хотелска стая, като предложиш собственото си гадже в замяна — нима наистина това се бе случило, нима това не бе нещо напълно приемливо?

Криста приближи до тях и плъзна ръка около кръста на Даг. Усмихна се и каза „Здрасти“ на Мисти, момичето отговори на поздрава, а плътните като гущери устни на Даг лепнаха мокра целувка право в ухото на Криста. Връхчето на месестия му език се заигра с меката част на ухото ѝ. Усмивката ѝ дори не трепна. Ама нали, докато бяха в колата, ръката ѝ... — тя му се пусна, нали? Да не би просто да се държеше приятелски?

Тери ги зяпаше порумениял, след това бръкна за пликчето със спийд, също като глупак, който не знае къде да си завре ръцете. Може би просто преувеличаваше. Споко! Това е важното. Трябваше да запази спокойствие. Щяха да смъркнат по малко и всичко щеше да се оправи, щеше да е дори по-готско от Берлин, защото сега Мисти бе с него.

Само че пликчето се оказа почти празно. Бяха останали няколко пращинки, нямаше достатъчно дори за едно смъркане. Сигурно си бяха взели повече, отколкото предполагаше, докато, бяха под звездите и се криеха от бандата на Тед. Тери вдигна гузно пликчето.

— Нищо — обади се Криста, а акцентът ѝ му се стори по-скоро американски, отколкото германски. — В апартамента имам добра стока.

Големите сини очи на Даг заискриха.

— От чистата ли?

Криста кимна и Даг целуна пръстите ѝ, прелъстител виночерпец, който препоръчва „Шазан-Монтраше“, готов да залее Тери и Мисти с уверения, че ги очаква незабравимо преживяване.

Младежите се засмяха нервно, също като деца на Коледа, на които току-що са казали, че Дядо Коледа се е заклешил в комина. Двамата се усмихнаха един на друг, сякаш нещо в отношенията им се бе оправило, връзката им бе станала отново съвършена и безпроблемна, а пък обстановката бе толкова приятна и спокойна, че когато Даг настоя Тери да отиде с Криста, за да вземат стоката, той просто нямаше как да откаже. Защото всички бяха приятели.

Така че Тери остави Мисти и Даг и излезе заедно с Криста, за да се качат в асансьора до последния етаж на хотела. Тя пхна ключа и му отправи ослепителната си усмивка.

— Готово — подхвърли.

Подобен апартамент Тери не бе виждал в нито един хотел. Приличаше по-скоро на дома на някой богаташ. Той обиколи просторното помещение като в мъгла, клатеше глава — какво ли щеше да си помисли майка му? Холът беше просторен, с огромно пиано, спалня с балдахин и спираловидна стълба, която водеше някъде нагоре. Тънки като паяжина пердета се издуваха при всеки полъх на вятъра и Тери излезе на терасата, пое дълбоко хладния летен въздух. Навън ръмеше и му се стори, че пред него се простира най-хубавата част от града.

Видя светлините на Уест Енд, Марбъл Арч блестеше в бяло и златно, фаровете и стоповете на колите по Парк Лейн пълзяха покрай големите хотели и автосалоните чак до клуб „Плейбой“, където облечени като зайчета красавици раздаваха карти, въртяха рулетките, застанали с гръб към френските прозорци, а от улицата се виждаха само пухкавите им опашки. Тери се усмихна и плъзна поглед встрани от шума, светлините и блясъка, към притихналата шир наоколо. Хайд Парк. Пое дълбоко въздух и му се стори, че се е изкачил на върха на планина.

Когато се обърна, Криста се бе настанила на канапето, гола от кръста надолу, оставила само обувките на високи токове, кръстосала крака. Сигурно бе свалила обувките, за да събуе панталоните, а след това ги бе сложила отново. Немалко усилие, помисли си Тери.

Отваряше внимателно сгънат хартиен пакет, не по-голям от албум за марки. Остана да я наблюдава как използва острието на ножа, за да насипе млечнобелия прах върху стъклената масичка.

— Едно бързо — обясни тя. — Нали имаш време за едно бързо?

С опитна ръка поднесе дълга купчинка към съвършената си ноздра, а след това и към другата. Подаде къса сребърна сламка на Тери.

— Не е нужно да бързаш, libeling — рече му ласкаво. — Спокойно.

Той я наблюдаваше как се надига от канапето и пристъпва към него, усети как притиска сребърната сламка към дланта му, почувства устните ѝ върху своите, пръстите ѝ се заровиха в косата му и той отвърна на целувката, ръцете му стиснаха дупето ѝ, без да изпуска сламката. Усети желанието му да набъбва, а след това се предаде.

За момент си помисли, защо не? Защо просто не я обладае, а след това да се върне на партито? Какво толкова? Но рязко се спря, отдръпна се, сякаш бе удавник, който се бореше за живота си, и пристъпи към вратата, макар че ерекцията му и гласът ѝ го теглеха назад.

— Не става, трябва да вървя — отвърна той, без да е сигурен дали говори на Криста или на себе си.

Тя отново повтори името му, ала не се опита да го спре, не настоя, а той се качи в асансьора и нервно и настойчиво започна да натиска копчето за първия етаж, ала когато се озова там, завари

тишина, защото партито бе свършило или пък се бяха преместили някъде, и на вратата, пред която се бе разписал за доставка по стайте, висеше надпис „Моля не ни безпокойте“. Беше решил, че това е стаята на Даг — защо не? Само че бе по-вероятно апартаментът да е на Даг, нали така? Огледа коридора, но вратите бяха затворени и на всяка бе закачен надпис никой да не безпокои обитателите. В гърдите му забълбука гняв. Къде се беше дянала? Къде беше момичето му?

Заблъска по вратата на стаята, в която бяха, започна да вика името на Мисти, без да обръща внимание на американеца, който се провикна отвътре да ходи да си го начука. Най-сетне братът барабанист отвори вратата със замах, въздъхна тежко както бе чисто гол, целият нашарен с татуировки като японски гангстер, и с досада прати Тери да си ходи вкъщи.

— Няма я тук, разбра ли?

Над рамото му Тери зърна една от изпадналите вампирки от „Уестърн Уърлд“, коленичила на пода, сякаш чакаше да дойде времето за молитва.

— Нищо не съм разбрал — отвърна Тери. — Няма нищо за разбиране.

— Много лошо, малкият — промърмори барабанистът и трясна вратата в лицето му.

Тери пое по коридора, без да спира да вика името на Мисти, докато стигна до препятствие — поднос, останал от доставка по стайте. Задумка с юмрук по врата след врата, докато китката и малкият му пръст започнаха да пулсират от болка, а гласовете зад затворените врати редяха недоволно заплахи. В края на коридора Тери съзря изражението си в огледало на стената и застина на място. Приличаше на маймуна, пребледнял от спийда, с насълзени очи, защото бе изгубил момичето си. Нямахше нищо общо със зрял мъж. Абсолютно нищо общо. Не искаше да става така. Всичко му се изплъзваше.

От най-близката количка дръпна бутилка шампанско и я запокити с все сила по огледалото. Имаше чувството, че наоколо продължават да се чупят стъкла, когато двама от охраната дотичаха по стълбите. Тери стоеше като хипнотизиран, докато огледалото се разпадаше на блестящи звънтящи парченца по пода, които пееха своя мелодия. В следващия момент те го сграбчиха.

След това го поведоха.

— Мисти! — изкрещя той и се опита да забие пети в мокета. — Мисти!

Мисти обаче я нямаше, от стаите надничаха непознати, ала нито един от тях не рискува да махне предпазната верига.

Охраната на хотела повлече Тери надолу по стълбите, прекараха го през фойето, а закъснелите туристи го зяпаха, сякаш бе някой ненормалник, и той усети как желанието да се съпротивлява го напуска. Чу как двамата от охраната избухнаха в смях.

Озова се пред огромните стъклени врати, сам в нощта, проснат на тротоара, а охраната го заряза да изкрещи името ѝ за последен път и да се взира в прозорците с надеждата да я зърне. Прозорците нагоре тънеха в мрак, само на няколко места плуваха сенки. Можеха да са на кого ли не.

Изправи се бавно, в пълното съзнание, че не е Брус Ли, че е слабак, че я е загубил още при първото препятствие, че в момента друг чука момичето, което обича. Някъде в далечината камбаните възвестиха полунощ.

Изправи се на крака, усети дъжда по лицето си, а загубата ѝ му дотежа като непосилен товар. Никога досега не се бе чувствал по този начин. Никога не бе принизяван чак толкова от друго човешко същество. Цялото нещастие, ревност и ярост, всички черни чувства се сляха в образа на деветнайсетгодишно момиче.

Изкрещя името ѝ за последен път, макар да знаеше, че е напълно безсмислено, и викът прозвуча натежал от болка. Това бе любовната песен на Тери Уорбойс.

Докато стоеше и докосваше болезнените места по тялото си, те се появиха иззад ъгъла и кръвта замръзна във вените му.

Бандата на Тед.

Бяха цялата глутница ужасяващи силуети — с щръкнали коси, лъскави от брилянтин, телата им се издължаваха неестествено от наметките, краката им изглеждаха тънки заради впитите панталони, натъпкани във войнишки кубинки. Водеше ги чудовището Тич, Франкенщайн на бандата, крайниците му бяха толкова едри, че всяка крачка изискваше огромно усилие.

Май се беше събрала цялата банда — три поколения, от пъпчивите бледи тийнейджъри, чак до белязаните четирийсетгодишни

типове, натрупали четвъртвековен опит, чак до дядовците, старците на глутницата, жестоките стари лъвовe с окапали зъби и оредели перчеми.

Тери остана на място, готов да посрещне съдбата си, неспособен да помръдне, дори да трепне, защото знаеше, че каквото и да предприеме, ще бъде безнадеждно. Примири се, че ще го млатят до безсъзнание, и вече не го беше грижа в чие легло се е приютила Мисти.

Тогава се случи нещо невероятно.

Бандата на Тед го подмина, просто го заобиколиха, сякаш бяха хищни риби, загубили апетита си. Тич мина толкова близо, че Тери усети аромата на тютюн, черно пиво и афършейв „Брут“.

Никой не го докосна.

Дори не го погледнаха.

Просто го оставиха на произвола на съдбата.

Докато бандата на Тед го подминаваше, единствените звуци, които Тери долови, бяха гръмовните удари на собственото му сърце, тихото проскърцване на кубинките им и приглушените вопли, докато войните скърбяха за мъртвия си крал.

ВТОРА ЧАСТ
1977 — АНГЕЛИТЕ СА ТОЛКОВА МАЛКО

8.

Тери бе застанал по средата на Оксфорд Стрийт, а фордът „Англия“ се носеше към него.

Фаровете му блестяха, шофьорът натискаше клаксона. Тери си свали мохерното сако и го размаха като тореадор, готов да се разплаче. Хемингуей, каза си той. „Смърт следобед“. Ще й липсвам, когато си отида от този свят.

Вече виждаше лицето на шофьора, разкривено от гняв и страх, до него седеше момиче, жена с дълга коса, подгъната в краищата. Типичните хипари, каквито човек засичаше поне по десет милиона пъти на ден. Беше прикрила лице с ръце. Изглежда пицеше.

— Хайде де — подкани ги Тери и размаха сакото, докато колата се носеше към него. Усети, че спира да диша.

Автомобилът изви, за да го избегне, джантите се отриха в бордюра и фордът профуча като зелена виелица, последван от метално стържене. Страничното огледало закачи сакото на Тери и го изтръгна от ръцете му. То падна пред „Равелс“ и когато Тери пристъпи, за да го вдигне, чу как шофьорът реди обиди. Въпреки това фордът „Англия“ не спря. Сигурно бяха решили, че е някой откачен.

Тери грабна сакото си от земята и загледа обувките на витрината на „Равелс“. Всички му се сториха в някакъв особен цвят, за който не бе чувал досега — нещо като смачкано пурпурно. Наричаха го патладжанено. „Патладжанената ни колекция е вече на ваше разположение“. Тери поклати глава. Имаше чувството, че не разбира нищо. Като че ли около него се случваха безброй неща, за които нямаше никаква представа. Замисли се — какво ще стане с мен? Кой ще ме обича? Удари витрината с всички сили. След това замахна отново.

Сигурно стъклото бе по-яко от обикновените, защото ръката му изтръпна, а то дори не трепна. Бе застанал като някой ненормалник и оглеждаше изранените си и пулсиращи от болка кокалчета. Тогава чу мотора на автобуса.

Беше огромен, на два етажа, номер 73 и фучеше по Оксфорд Стрийт от обратната страна на улицата. Тоя май е кривнал от правия път, каза си Тери, вдигна мохерното сако и го изтупа от мръсотията. След това го стисна с две ръце, застана в средата на Оксфорд Стрийт и зачака приближаването на машината.

Автобусът не намали, не наду клаксон и с нищо не показва, че се кани да отбие встрани. Или шофьорът не бе видял Тери, или просто не му пукаше дали ще го сгази. Бе напълно очевидно, че животът на Тери не означава нищо за шофьора. Младежът се облиза. Автобусът приближаваше. Идваше все по-близо. Господи, беше огромен. А Тери не искаше да умре.

Метна се встрани и се плъосна по корем и лакти, изпъшка от болка тъкмо когато автобусът профуча и кривна към едната страна на улицата, след това към другата, чу се скърцане на гуми и джанти. Сетне се наклони на двете си огромни колела, после на другите две и остана така цяла вечност, преди да се килне, и огромното червено чудовище се строполи сякаш на бавни обороти на земята сред свистене на въздух и звън на счупено стъкло, но така и не спря, все още се влачеше на едната си страна по Оксфорд Стрийт, а металът стържеше по асфалта и разпръскваше искри.

Тери бе на колене, не му достигаше дъх, докато хлипаше ужасен. „О, Господи, дано да не са ранени. Моля те, Господи, ще направя каквото искам.“ Надигна се бавно и пристъпи към изпочупения двуетажен автобус. И тогава ги видя.

Младши се появи първи, отворителната му обръсната глава се измъкна от кабината на шофьора, сякаш бе някакъв люк, а татуировката на трите капки изглеждаше като черна рана. След него се показва следващото „псе“ — сигурно са били двама на волана, — а подире им от автобуса се заизсипваха „псета“ също като плъхове от подпален хамбар, измъкваха се през задния аварийен отвор, скачаха навън и ритяха страничните прозорци с кубинките си. Щом чуха полицейските сирени в далечината, се разбягаха, някои се понесоха с куцукане по Уордър Стрийт, Дийн Стрийт и Поланд Стрийт към притихналото тъмно Сохо.

Тери хукна на изток, далече от полицията и „Псетата на Дагънам“ и не спря чак до Британския музей, където се прислони целият потен, дробовете му пламтяха от усилието, стисна перилата на

огромната, бяла колонада, заблестяла на лунната светлина също като образ от някоя изгубена цивилизация.

Докато Тери стоеше потопен в тайнството на вековете, се запита, както му предстоеше да се пита още много пъти през идващите години — как, по дяволите, се краде автобус?

Влакът трополеше на север, отвеждаше го у дома и Рей усети как се смачква. Винаги се чувстваше така, когато се прибираще. Притисна буза към прозореца, докато минаваха към кулите близнаци на „Уембли“, осветени от луната. Беше си почти у дома.

Рей винаги си мислеше, че „у дома“ е някаква мечта за Англия, за която баща му винаги се сещаше, когато денят в Хонконг беше скапан. В такъв скапан ден отваряш гардероба и откриваш, че от влагата по чистата ти риза се е появил мухъл или че тълпите из Коулун са превърнали квартала в истинска лудница, че някакъв дъртофелник със сако и сабо се клатушка по тротоара и се чеше между краката.

Рей и братята му обичаха Хонконг. Обожаваха всяка секунда, прекарана там, и плакаха, когато корабът пое към дома. За трите малки синеоки момчета имаше безброй приключения сред тайните островчета, непознатите склонове и претъпканите с народ задни улички, където можеш да се натъпчеш с *дай пай донг* от някоя улична сергия. А майка им, която не познаваше нищо, освен Лондон и околните местности, обожаваше пазарите, храмовете, екзотиката на всяка улица, светлините в центъра, които се виждаха от върха, въодушевлението, което създаваше всеки самолет, който профучаваше над небостъргачите, за да кацне на летище „Кай Так“, приятната гледка от ферибота и приятелското отношение на хората от Кантон.

Съвсем различно бе отношението на бащата на Рей. Той ненавиждаше престъпността, смрадта, тълпите. Не можеше да търпи чуждестранните муцуни и презрението им към англичаните в полицейска униформа. Баща му мечтаеше за Англия, за дома си. Искаше да бъде заобиколен от бели лица, зелени градини, чисти коли и спретнати деца, да не му е прекалено горещо или прекалено студено. Искаше умерения климат на родния край. Затова ги върна тук.

Домът неизменно го чакаше. По цяла нощ влаковете разнасяха мляко, вестници и последните пияни жители на безкрайните

покрайнини. Човек винаги можеше да се прибере, независимо колко късно бе станало, независимо колко си пиан, можеше да се прибереш, дори да се качиш на някой от онези влакове, които спират на всяка керемиди.

Рей знаеше, че някога са наричали това място Метроланд — търговски термин, име, останало от първата половина на века, когато районите северозападно от Лондон, в Мидълсекс, Хартфордшър и Бъкингамшър, са били разпродадени на простолюдието като някаква провинциална мечта. Бащата на Рей бе купил частичка от тази мечта. Останалите просто трябваше да се примирят с живота тук.

Влакът спря на мрачна гара, заобиколена от неподдържани поля, полупразен паркинг и скупчени като кутийки къщи. Рей бе единственият пътник, който слезе.

Мина по улиците покрай къщите близнаци, в които хората спяха сладко и сънуваха, спря пред портата на една от тях, която по нищо не се различаваше от останалите. Не светеше. Чудесно. Поне нямаше да се налага да се вижда с баща си.

Още преди да отвори вратата, долови мъжки глас откъм хола. Дали не беше телевизорът? Не, минаваше полунощ, така че програмата бе приключила преди часове.

— Решителността на британския народ е непобедима — дуднеше гласът. — Нито неочаквани сътресения, нито крайности, нито дълги, студени, провокиращи и изтощителни удари ще ни отклонят от пътя.

Беше плоча. Една от плочите на баща му. Запис на Уинстън Чърчил. Любимецът на баща му.

Рей влезе напрегнат в коридора. Вратата на хола бе оставена откrehната. Младежът надникна и погледът му попадна на позната сцена. Баща му дремеше в любимия си фотьойл, поставен срещу телевизора, празната чаша се бе плъзнала до пантофите. Миришеше на цигари и домашна бира. Плочата продължаваше да се върти.

— Нито една страна не е положила по-големи усилия, за да не бъде въввлечена в тази война — продължаваше да нарежда Чърчил. — Въпреки това смея да заявя, че сме готови да предадем на съд онези, които я подпалиха, а сега говорят така страстно за мир. Така беше и едно време. Често ме питат — как ще спечелим тази война?

Бащата на Рей открай време слушаше тези дивотии. Още докато живееха в апартамента в Хонконг, преди да загубят Джон и всичко да

се преобърне, Рей си спомняше, че през уикендите трябваше да пази тишина, докато си играе, за да може баща му да слуша речите на Чърчил с блеснали от възторг очи. След смъртта на Джон нещата тръгнаха на зло. Сега старият се наливаше с домашно приготвена бира, докато ги слушаше. Рей пое по коридора, богоподобният глас отекваше в цялата къща и младежът се запита как семейството ще успее някога да бъде щастливо.

— Спомням си, че ме попитаха същото миналия път — продължаваше Чърчил. — Питат ме често, а аз не мога да дам точен и категоричен отговор.

Рей тръгна по тесните стълби, те заскърцаха, докато пристъпваше по износения килим. Промъкна се покрай спалнята на родителите си, долови дишането на майка си, чу я как мърмори нещо насън, въпреки хапчетата, които лекарят ѝ бе предписал, и които лапаше като бонбони; след това мина покрай стаята на Джон, недокосната от деня, в който той загина, и най-сетне стигна до помещението в края на коридора, където спяха двамата с Роби.

Вмъкна се вътре, затвори безшумно вратата и в същия момент го сграбчи страх, защото забеляза неподвижното тяло на брат си. Рей коленичи до леглото, постави длан пред устата на Роби и се усмихна облекчено, когато усети дъха му по кожата си. В следващия момент Роби неочаквано се изправи и ахна шокиран.

— Млъквай, тъпчо — изсъска Рей. — Аз съм.

Роби потри очи.

— Реших, че си призрак. Тъпчо.

— Призраци не съществуват. Вече съм ти казвал. И не ми казвай тъпчо. Заспивай.

Само че Роби се бе събудил.

— Тъпчо, тъпчо, тъпчо — изсъска той, защото не смееше да повиши глас. След това се прозя. — Защо ме събуди?

— Просто те проверявах.

Рей отстъпи в своята половина на стаята, защото помещението бе разделено също като Източен и Западен Берлин. Стените на Рей бяха украсени с много вкус с няколко внимателно подбрани снимки на „Бийтълс“ — постер на „Жълтата подводница“, флагче от турнето „Магия и тайнство“ и четири големи лъскави снимки, които бяха в обложката на „Лет ит би“, на които момчетата бяха с бради и

изглеждаха много мъдри. Дори Ринго. Постерите вече бяха с подгънати краища, защото Рей бе твърде стар за подобни неща. Истинският Джон Ленън го чакаше. Кой знае къде беше.

Стените на Роби бяха облепени с всички боклуци, до които бе успял да се докопа, главно постери от разни тъпи списания, които незнайно как бе убедил майка им да му купи. Имаше банди, за които той едва ли бе чувал. Повечето снимки бяха на „Джам“. Роби мина през стаята и клекна до брат си, докато той ровеше из колекцията с плочи, за да открие кутията за обяд.

— Нали не си ми пипал плочите? — попита Рей.

— Как ли пък не, Хосе.

— Няма ли да престанеш с това? Никой вече не казва „Как ли пък не, Хосе“.

— Ти какво си правил тази вечер? — полюбопитства Роби. Рей усети чистия дъх на брат си и аромата на „Колгейт“. — Запозна ли се вече с Пол Уелър?

— Нали ти казах. Няма да ме пращат да интервюирам Пол Уелър. Тери ще ходи. — Продължи да рови плочите. — Бях в редакцията. След това ходих в един клуб с приятелите. — Рей погледна малкия си брат. — Ето ме сега тук с теб.

— На някои всичко им е наред — отбеляза Роби. Понякога говореше като някоя дъртофелница. А бе просто дете. Майка им все още му миеше лицето.

— А ти какво прави тази вечер, Роб?

Малкият сви рамене.

— Гледах телевизия. Писах си домашното. Броих си срамните косми.

— Ами? И колко станаха?

— Тринайсет. Един падна. Сигурно си сменям оперението. — След това почти изписка от вълнение: — Ако се запознаеш с Пол Уелър...

— Няма, не разбра ли.

— Ама ако все пак се запознаеш с него, вземи един автограф за мен, моля те.

Рей се усмихна на брат си, въпреки че бе тъмно, и го погали по рамото.

— Може да помоля Тери да ти вземе автограф. Какво ще кажеш?

Роби се заклати очарован и прегърна колене те си.

— Чакай само да кажа на Кевин Уолъс, че брат ми познава Пол Уелър!

Рей измъкна няколко албума, най-горният бе „Изгнание на Мейн Стрийт“, пхна ръка в дупката и напипа старата училищна кутия. Измъкна я, отвори я и извади къса, неравномерно навита цигара. Това бе тревата за спешни случаи. Роби се ококори.

— Знам какво е — прошепна той. — Наркотик е, нали?

— Ти си истински гений, а?

— Татко ще те убие.

— Тогава ще бъда мъртъв.

И двамата замълчаха и се замислиха за стаята надолу по коридора, в която им бе забранено да влизат, и за брата, когото им бе забранено да споменават в тази къща. Нямаха право да го споменават. Рей се замисли за недокоснатите стени, посветени на бляскавите години на „Лед Цепелин“, на Мохамед Али и Чарли Джордж, за силата и обичта на брат си, за провинциалния път някъде близо до границата със Северна Ирландия. Рей чу, че Роби започва да подсмърча, и го прегърна през раменете.

— Всичко е наред, Роб.

— Просто той ми липсва, това е.

— Джон липсва на всички ни. Ела.

Рей се приближи до прозореца и внимателно го отвори. Нахлу хладен въздух и ароматът на свежа трева след дъжд, на лято. Чу как Роби подсмърча до него и бърше очи. Малкият му брат се опитваше да бъде смел.

Рей подаде глава навън, запали цигарата, дръпна дълбоко и задържа. Момчето се разкиска, когато Рей най-сетне изпусна дима.

— Татко ще те направи на пелте — предупреди го малкият.

Само че Рей вече се чувстваше по-добре. Радваше се, че вижда брат си, че пуши трева. Опънатите му нерви се успокоиха, дишането му се нормализира и безпокойството отлетя. Трябваше да открие Джон Ленън — какво толкова, едва ли бе чак толкова трудно? Разполагаше с часове до утрото. Дръпна отново, присви очи и видя по-ясно сенките в тревата, лехите с цветя и бомбеното убежище.

— Дай да пробвам и аз — прошепна Роби. — Дай, де. Как може да си толкова стиснат? Няма да те издам.

Рей поклати глава.

— Как ли пък не, Хосе.

— Дай, де — подскачаше Роби. — Дай да си дръпна. Само една бира.

Роби имаше дразнещия навик да цитира реклами. Рей дръпна цигарата настрана.

— Много си малък още.

— Почти на тринайсет съм.

Рей се изсмя.

— Именно.

— Всичко е наред — опита се да го успокои Роби. Помаха с ръка, за да притегли дима към себе си. — Мога да се надрусам само като стоя до теб. — Той затвори очи. — Усещам го... Надрусан съм... Направо изперквам...

Рей усети топлината от цигарата да наближава устните му, угаси остатъка на перваза и метна угарката в градината на леля Гърт и чичо Бърт, които не им бяха роднини. След това прибра кутията, пъхна я под леглото и се отправи към вратата.

— Пак ли излизаш? — попита Роби.

— Имам интервю с Джон Ленън.

Роби направо се ококори.

— Оня дето беше в „Бийтълс“ ли? Пол Уелър много харесва „Бийтълс“. Само че те не са толкова добри, колкото „Ху“ — всеки тъпак го знае.

— Върви да спиш, хайде — подкани го Рей. — Довечера ще се върна.

— Обещавах ли?

— Аха.

— Добре.

Рей изчака момчето да се пъхне под чаршафа и се измъкна от стаята. Майка му бе застанала на площадката, косата ѝ бе навита на ролки, стискаше розовата полиестерна роба на врата си.

— Уплаших се да не е крадец — прошепна тя.

Цял живот шепнем, помисли си Рей. Всичко е заради него. Заради стария.

— Аз съм, мамо. Извинявай, че те стреснах. — Тя винаги очакваше да се случи някое нещастие. Целуна я по челото, кожата ѝ бе

съсухрена и бяла като стар вестник, макар още да не бе навършила петдесет, и чак сега забеляза, че трепери. Нервите ми, все повтаряше тя, сякаш това бе обяснението. Нервите ѝ си бяха наред, преди Джон да загине, а после скапаният лекар започна да я тъпче с хапове, и татко се захвана да приготвя домашна бира.

— Нали не се каниш пак да излизаш? — попита тя, сякаш синът ѝ бе тръгнал да изкачва Еверест, а не да вземе влака, за да се върне в града. — Знаеш ли кое време е?

Тя сведе поглед към златния си „Таймекс“, но така и не успя да види стрелките без очилата за четене. Отдръпна часовника на една ръка разстояние, присви очи, но пак не се получи.

— Посред нощ е.

— Трябва да работя, мамо. — Прегърна я и притисна до себе си крехкото ѝ тяло. Беше само кожа и кости, както тя се изразяваше. — Моля те, върви да си лягаш. Не се притеснявай за мен. Добре съм. Аз винаги съм добре.

Заслиза надолу по стълбите, а майка му продължи да се суети и да се притеснява заради късния час и всички опасности, които дебнеха по света. Чърчил също не спираше да се дере.

Рей беше на последното стъпало, когато вратата на хола се отвори със замах и баща му застана пред него.

— Ние изпълнихме дълга си — изрева Чърчил.

— Къде, по дяволите, си тръгнал? — попита старият. Беше се разфучал без причина. Както обикновено. — За теб тази къща не е нищо повече от...

— Проклет хотел — измърмори Рей. Веднага съжали за грешката си.

Баща му поаленя.

— Много ти знае устата. Да не би да си въобразяваш, че си прекалено голям и не мога да ти нашаря задника?

Майка му беше кротка и фина жена. Затова пък баща му винаги бе на крачка от насилието, още преди най-големият му син да загине. Зад воалените пердета на малката им къща баща му все още се държеше като изметта от Южен Лондон, където бе раснал. Старият плашеше Рей. Особено когато по дъха му усещаше, че е пил от домашно приготвената бира.

— Отивам на работа — отвърна Рей. — Имам интервю с Джон Ленън.

Гласът на майка му долетя от стълбите.

— Северната линия вече не върви. Казах му. Трябва да вземе или централната, или няма какво друго.

Старият я прониза с поглед. Вечното му неодобрение и презрение се забелязваха веднага, каза си Рей. Държеше се така, сякаш ненавиждаше хората, с които споделяше живота си. След това извърна отново поглед към Рей.

— Джон Ленън ли? Този откачен тип. Този педал. — Опитваше се да докара Рей до ръба, просто за удоволствие. — Онзи дългокос битник с лудата китайска кучка, а?

Рей се опита да се шмугне покрай него, но старият бе препречил пътя му. Младежът винаги усещаше слабост в присъствието на баща си. Не искаше да предизвиква кавга. Само че баща му бе винаги в настроение за скандал.

— Сега трябва да започнем отново — продължаваше Чърчил. — Предстои ни нова дълга борба, чакат ни жестоки жертви и не бива да се оставяме да бъдем отклонени.

— Наркоманът ли? — не спираше старият.

Рей избухна.

— Не се притеснявай, татко. Не можеш да научиш Джон Ленън на нищо ново за онези моменти, когато не си съвсем с ума си.

След тези думи старият стисна Рей за реверите на дънковото яке и го завъртя, за да го блъсне с всички сили в стената, ала закачи масичката, на която бе поставен телефонът и някои скъпи сувенири, дребните подаръци. Пластмасовият бик и кратунките, които леля Гърт и чичо Бърт бяха донесли от Бенидорм, издрънчаха, а старият завря лице в лицето на сина си и се разкрещя.

— Това пък какво трябва да означава? Какво означават тези приказки?

— Нищо! — ревна в отговор Рей, докато майка му стоеше по средата на стълбите, стенеше, че нервите ѝ не издържат повече, а Роби се бе отпуснал до нея и хленчеше, а след това зарови лице в розовия ѝ халат.

— Казвай какво означават тези приказки! — викна отново бащата на Рей.

— Означава, че всяка вечер се наливаш до безсъзнание с домашно приготвената си бира — изкрещя в отговор Рей и усети дланта на баща му да изплющява по бузата и да попада в края на устата с такава сила, че долната устна се разцепи на долните два зъба, а след това всички ревнаха, с изключение на стария, който блъсна Рей настрани и изсумтя презрително.

— Няма да се бия с теб, татко — заяви Рей и се сви в себе си, преди да се отпусне на стената. По пъстрите тапети останаха капчици кръв.

— Разбира се, че няма, мама ти стара — каза вече по-кротко старият и се върна в хола, настани се на любимия си стол и си сипа нова чаша. Плочата все още се въртеше.

— Никога не съм ви уверявал, че победата ще бъде лесна, евтина или бърза — предупреждаваше Чърчил. — Напротив, както знаете, никога не съм ви обещаващ нищо, освен най-големи трудности, огромни разочарования и многобройни грешки. Въпреки това съм сигурен, че накрая всичко ще си дойде на мястото в нашия островен дом. Така ще бъде и в целия свят.

Роби продължаваше да скимти от най-горното стъпало. Беше се отдръпнал веднага щом старият посегна на брат му. Майка му притисна лицето на Рей между кокалестите си длани, завъртя го първо на едната, после на другата страна и от тези движения раната го заболя още повече, но той я увери през сълзи, че всичко, е наред.

— Ти си слабак — обади се баща му. Това беше най-неприятната обида, която можеше да измисли. — Ти си безгръбначно.

— За онези, които издържат и не отстъпят, ще има почетна корона, която историята ще им връчи задето са дали пример на цялото човечество — говореше Чърчил.

Рей се отдръпна от прегръдката на майка си и се олюля към вратата. Обичта и загрижеността на майка му го унижаваха не по-малко от насилието на баща му. Плочата бе свършила и започна да върти на празен ход.

— С теб трябваше да се случи — продължи баща му, без да помръдне от любимия си стол, без дори да го погледне, впил поглед в празната камина, която вече не използваша, защото имаха парно, а краят на плочата пукаше и съскаше. — Той струваше колкото десет

като теб. С твоята дълга коса и наркотици. Да не би да си въобразяваш, че не знам? Всичко знам, моето момче. Трябваше с теб да се случи!

Досега не го бе казвал. Само че думите му не нараниха Рей толкова, колкото си мислеше, че ще го наранят. Знаеше, че баща му открай време го мисли.

— Тръгвам — съобщи Рей, без да се обръща към когото и да е.

Отвори вратата. Майка му бе все още на стълбите и опипваше нервно деколтето на розовия халат, малкият му брат надничаше през перилата като пребледнял затворник.

Докато вървеше към гарата през потъналите в сън безжизнени улици, устата му пулсираше от удара, долната устна бе сцепена и подута благодарение на стария, а Рей се питаше дали баща му щеше да е по-добър човек, ако животът му бе по-лесен, ако мечтите му се бяха сбъднали. Мислите за баща му напомниха на Рей за Джон Уинстън Ленън, роден на 9 октомври 1940 година, по време на едно от въздушните нападения на „Луфтвафе“ над Ливърпул, и за безотговорния корабен сервитьор Фреди Ленън, който скоро зарязал бебето Джон и майка му. Докато си мислеше за стария, Рей се замисли и как неговият герой Джон бе израсъл без баща. „Да знаеш само какъв късметлия си!“

Лицето го болеше, а от опит знаеше, че ще го боли още дълго. Истинските удари съвсем не са безобидна работа както във филмите. Бе направо невероятно какви поразии може да направи баща ти с един-единствен удар.

В следващия момент стомахът му се надигна към устата и Рей се облегна на стълба на уличната лампа, докато се успокои. Винаги ставаше така, когато някой му посегнеше. От насилието му прилошаваше. От насилието му се гадеше, сякаш бе пипнал нещо и се разболяваше. Рей много добре знаеше какво да очаква.

Баща му го бе научил.

Никой не разбра защо той отказваше да се подстриже. Не се и опитваха да разберат. Дори Тери. Дори Лион. Те просто не разбираха защо насилието в новата музика го ужасяваше.

Рей си казваше, че се е нагледал на всичко това у дома.

Тери вървеше на изток по огромната артерия, която свързваше увеселителната част на града с финансовата, купона с парите, а обувките му „Док Мартенс“ го отвеждаха по Ню Оксфорд Стрийт, по Хай Холбърн, по Холбърн — всичко бе затворено, нищо не работеше, освен тук-там по някой „Дънкин Донътс“ и някъде на юг — пазарът за месо, където баща му се трудеше цялата нощ.

Мислеше за нея на всяка крачка.

Трябваше да предвиди, че ще стане така. Трябваше да предвиди края още в началото. Онзи тип, който плачеше в дъжда пред апартамента на Тери, беше женен мъж, казваше се Киселия Пийт. Що за момиче би завързало връзка с женен тип, който реве в дъжда? Що за момиче би легнало с тип, който се казва Киселия Пийт?

Момиче като Мисти — помисли си Тери. Диво момиче. Щом видях изкуствените белезници, облечени с розова норка, трябваше да хукна в обратната посока. Още първия път, когато я чух да реди чути от кой знае кого умнотии за „осъзнаване на собствената си сексуалност“, трябваше да се чупя. Трябваше да се сетя и да бягам презглава, когато тя заяви, че лекарят ѝ е казал да престане с хапчетата, преди яйчниците ѝ да експлодират, или нещо подобно. Трябваше да измисля някакво извинение веднага щом видях „Жената евнух“.

Момичетата, които бе познавал досега, не се забъркваха с женени мъже, особено с мъже, които се казваха Киселия Пийт. Момичетата, които познаваше, четяха „Космополитън“, ако изобщо си правеха труд да прочетат нещо, ала никога не се интересуваха от разни феминистки писания. Тези момичета посягаха към противозачатъчните, щом поотраснеха, и ги спираха в мига, в който се омъжеха — сватбата винаги беше в бяло, винаги се провеждаше в църква — освен ако не пестяха, за да изплащат първата си ипотека, и не се налагаше да изчакат известно време с бебето. Не им се налагаше да прекъснат хапчетата, защото ги пиеха прекалено дълго.

Момичетата, които познаваше, можеха и да ти позволят да поопипаш циците им, ако бяха пийнали и обстановката бе романтична, но със сигурност не ставаше въпрос за „изследване на собствената им сексуалност“. А пък без годежен пръстен на третия пръст на лявата ръка те дори нямаше да ти позволят да „изследваш сексуалността им“. Редовният секс бе за сериозните гаджета. А свирките бяха като футболните залагания в Литълуд, и когато се случеше, ти трябваше

веднага да скъсаш с момичето и да разкажеш на всичките си приятели. Това беше досадна работа, защото момичето ти липсваше, но пък чудото на свирката бе прекалено страхотно, за да си позволиш да го пазиш единствено и само за себе си.

Огромна част от живота на Тери бе посветена на опити да натъпче ръка в сутиена на някое момиче, докато се натискаха на задната седалка на форд ескорта на татко й. Не беше като с Мисти.

Тя си имаше собствена кола. И тъй като беше дивачка, никога не си слагаше сутиен.

Спомни си първия път, когато говори с нея.

Тъкмо беше постъпил в „Пейпър“ и жаркото лято на 1976 година бе към края си, ала не си бяха казали и дума чак до края на годината. Случи се така, че той висеше под коледната елха на „Хийтроу“ и четеше Керуак, когато Мисти влезе в залата. Трябваше да работят заедно.

Беше облечена в една от любимите си рокли, съвсем в стила на „Алиса в Страната на чудесата“, комбинирана с мъжко сако, а дори зад огледалните авиаторски очила личеше, че е плакала. Бе плакала много. Бе изплакала сърцето си.

— Добре ли си? — попита той, затвори книгата на Керуак и се изправи.

— Нищо ми няма — отвърна тя.

Тръшна се на твърдия стол и заплака отново, а той се отпусна до нея. Мисти вдигна малко огромните слънчеви очила и попи очите си с почти разпаднало се парче тоалетна хартия. Тери нямаше представа какво да каже, нито какво да направи, затова стана отново и купи две чаши горещ чай. Подаде й едната.

— Никога не се чукай с женен мъж — предупреди го тя, като пое чашата. — Наства страхотна суматоха, ако се появиш у тях.

Тери се опита да осмисли чувството.

— Не знаех дали го пиеш със или без захар — рече той. — Затова ти сложих само една лъжичка.

Мисти отпи от кафявата течност и трепна, тъй като бе доста гореща.

— Много си сладък — заяви тя. Избърса носа си с опакото на ръката, подсмръкна шумно и се оживи. — Имаш ли представа дали полетът ще пристигне навреме?

Когато Тери постъпи в „Пейпър“, Мисти му се беше сторила дръпната, високомерна и надута.

Засичаше я из офиса, фотоапаратът винаги висеше на врата ѝ, тя се смееше с някой от старите кучета или разговаряше с фоторедактора, докато оглеждаха предварителните снимки на „Дженерейшън Х“ и „Пати Смит“ или „Бъзкокс“. Казваше „Здрасти“ на Рей, ако се сблъскаха по коридорите, но погледът ѝ преминаваше през Лион и Тери, като че не съществуваха, и не припарваше до офиса им. Веднъж Лион хвана Тери да я зяпа.

— Не си в категорията ѝ — подхвърли му, а Тери се изчерви и го замери с кошчето за боклук.

После научи от Рей, че тя е асистентка на пълен работен ден на някакъв фотограф и любовница на непълен работен ден на същия фотограф, който работеше на свободна практика към „Пейпър“, нещо като легенда от шейсетте, наречен Киселия Пийт, снимал „Крийм“ в Албърт Хол, „Стоунс“ в Хайд Парк и Хендрикс на остров Уайт, непосредствено преди края му.

Киселия Пийт беше женен мъж и понякога, когато идваше, за да се срещне с фоторедактора, водеше съпругата си — в тези случаи Мисти се покриваше някъде, — вечно усмихната хипарка, от онези страхотни красавици с вид на празноглавки. — Когато Тери се запозна с Киселия Пийт и стисна отпуснатата му пожълтяла от тютюна ръка, той му се стори безгрижен веселяк, страшно опитен тип, който явно се бе надрусал яко.

Тери се чувстваше дребен и невзрачен до Киселия Пийт. Този мъж беше видял толкова много, знаеше толкова много, бе направил толкова много велики снимки и бе на възраст, когато кралицата сигурно вече се канеше да му изпрати поздравителна телеграма — четирийсет и една, четирийсет и две може би? — той все още се виждаше — не, *чукаше*, както би се изразил Киселия Пийт — с най-красивото момиче, — *гадже* или дори *дама*, както би я нарекъл Киселия Пийт, в цялата редакция. Единственото, което правеше този тип по-поносим, бе мисълта, че звездните му дни са безвъзвратно отминали.

Киселия Пийт не си падаше по новата музика, не стопляше какви са тези „агресивни настроения“ по заведения като „Уестърн Уърлд“, така че скоро започна да се застоява самотен в „Раундхаус“, сгъшен в огромния си балтон без копчета, а на Мисти все по-често ѝ възлагаха поръчки. Към края на годината единият от фотографите трябваше да е с Тери — командировката бе за турнето на Били Блицън, със задача да отразят два концерта — в Нюкасъл и Глазгоу, за двойните централни страници.

— Керуак — отбеляза тя, докато отпиваше от чая и разлистваше книгата. — Той пише само за момчета, нали? — Очите ѝ все още бяха мокри, ала вече се усмихваше. — Обзалагам се, че всички писатели, които ти допадат, пишат все за момчета.

Тери изглеждаше като герой от някой анимационен филм, на който му изскачат въпросителни над главата.

— Какво ще рече „пише само за момчета“?

— Не се ли сецаш? Пише само за момчета. Хайде, разкажи ми де.

Той нямаше никаква представа за какво говори тя.

— Какво да ти разкажа?

Мисти се разсмя щастливо.

— За любимите си книги, глупчо.

И той ѝ разказа. Разказа ѝ за онези, които си спомняше.

— Спомням си, че мама ми четеше „Мечката Рупърт“ часове наред. Ами и в училище има книги, които страшно те кефят. „Островът на съкровищата“, „Робинзон Крузо“, „Отвлечен“. После идват „Да убиеш присмехулник“, „Моето семейство и други животни“, „Пътешествия с леля ми“. Много си падах по „Моето семейство и други животни“, искаше ми се да живея на Корфу... После порастваш и започваш да си правиш списък на книгите — помня Иън Флеминг от единайсетгодишен, изгълтах всички книги за Бонд. „От мириса на дим и пот в три сутринта в казиното ти се гади“. Това бе първото изречение на първата книга за агент 007.

Тя се усмихна, свали огледалните очила и кимна. Очите ѝ бяха в нюанс на зеленото, какъвто той не бе виждал досега. Дали не беше заради сълзите?

— След това идва онзи странен период — продължи да обяснява Тери, — когато си в началото на пубертета и четеш всичко, за което

разправят, че било пълен боклук: — Харолд Робинс, „Летище“, „Долината на куклите“, най-големите бестселъри — „Дзен изкуството да се поддържа мотоциклет“, и откриваш Хемингуей и Ф. Скот Фицджералд, и Дж. Д. Селинджър, и „Параграф 22“, и „Лолита“, и Норман Мейлър. После пък забелязваш великите журналисти — Том Улф и Хънтър С. Томпсън, и...

Повикаха ги за полета. Тери усети разочарование. Много му бе приятно да разговаря с нея.

— Е — подхвърли тя и притисна към гърдите му бордната си карта. — Добре, че поне харесваш „Мечката Рупърт“.

— Ще я закова тази с фотоапаратите още преди да слезем от автобуса — заяви мениджърът на Били Блицън. — Как се казва? Листи? Тисти? Да знаете, момчета, ще й ковна сладкото малко задниче на скапания килим.

Цялата банда избухна в смях, освен Били. Тъкмо проверяваха озвучаването, а Мисти не бе с тях, бе останала в „Холидей Ин“, за да позвъни в Лондон. Били отпусна китарата и поведе Тери към единия край на сцената.

— Тя да не би да е с теб, мой човек? — попита певецът. — Тази Мисти гадже ли ти е?

Истински сладур. Добър човек. Бе любимият музикант на Тери. И заради всичко, което бе направил с „Лост Бойс“, и защото бе страхотен на сцената. Ала най-вече защото бе единственият, който си направи труд да зададе на Тери този простичък въпрос. Какво да отговори?

— Не, Били — отвърна и се опита да се усмихне. — Мисти не е с мен.

Били въздъхна.

— Значи няма проблем.

Въпреки че бандата слушаше касетки със записи на „Аеросмит“ и „Кис“, Били Блицън и Р45 се обличаха като за „Максес Канзас Сити“ и нюйоркския пънк клуб Си Би Джи Би — тънки вратовръзки, възтесни панталони, сака втора употреба и обемни прически, каквито сигурно са имали „Бърдс“ през 1966 година.

Затова пък мениджърът им бе от старата школа, адвокат от Ел Ей с каубойски ботуши, завършил бизнес факултета в „Харвард“ и свикнал на яки дози кокаин. Беше с момчетата от години и знаеше как стават нещата.

Сега той надигна глас в празната студентска зала, защото популярността на Били ставаше все по-малка, на Р45 им се присмиваха и ги освиркваха.

— Ще ѝ ковна задника на скапания килим!

Тази вечер ги чакаше страхотно шоу — дългокосите студенти щяха да са си подложили с истинска бира, а Били щеше да имитира как се боцка в ръката, докато зрителите в залата реват: „Надрусайте се всички“.

Седнаха на бара в „Холидей Ин“. Бяха и бандата, и мениджърът, и Тери, и Мисти, и неколцина местни, успели да се лепнат за тях, за да предлагат наркотици, секс или ласкателства.

Тери не разговаряше с Мисти. Когато бяха заедно с групите, бе различно. И двамата си имаха работа. Когато най-сетне вдигна ръце и се примири, че тя не е за него, вече нямаше наркотици, барманът бъркаше коктейли с водка, а Мисти се бе забила в един ъгъл с каубоя от Ел Ей.

Тери така и не разбра какво се е случило на бара, след като отиде да си легне. Не искаше и да знае. Само че Мисти почука на вратата му малко след полунощ. Не че беше уплашена, но молеше за убежище, и това бе началото на връзката между Тери Уорбойс и любимата му с котешко лице.

Тази първа нощ бе най-хубавата, поне за него. Никога нямаше да забрави как изглеждаше, когато призори се събуди и я видя на канапето по чорапи, стиснала черна цигара, марка „Собрание“. Тогава го направиха отново, направо пощуряха, защото имаше нещо в съчетанието между къси чорапки и черна цигара, което направо го побъркваше.

С първите лъчи на настъпващия ден той я завари надвесена над него, този път гола, късите чорапки ги нямаше, стиснала белезници, облечени в розова кожа.

— Готов ли си да ми се подчиняваш? — попита тя.

Тери я погледна с подпухнали очи.

— Не знам — отвърна той. — Коя марка са?

След това нещата тръгнаха сами.

Ако имаше намерение да се връща в апартамента, трябваше да поеме на север, да открие някой автобус, който вървеше нощем. Само че тази вечер не му беше до скапания апартамент и до матрака на бабуни. Не и докато спийдът все още жужеше във вените му, не и докато Мисти бе в нечия хотелска стая, за да „проучва сексуалността си“. Всичко, случило се в живота му, отритваше съня.

Вярвах ѝ, помисли си той. Вярвах и на нея, и на него. Слушах плочите му, когато никой не ги купуваше, когато никой не се интересуваеше — обичах Даг Уд още по времето преди да стане велик. Тери вярваше в него дори когато Боб Харис се присмиваше: „Подигравка с рока“. Вярваше му, а бе предаден.

Вярваше и на нея, повтори си. На нея ѝ вярваше най-много. Беше забелязал нещо в лицето ѝ, което го бе накарало да се откаже от всички други жени на света. Колко може да изтърпее човек?

Крачеше напред, вдигна яката на сакото, за да се предпази от нощния хлад, и едва когато зави наляво край Ландън Уол, осъзна накъде върви.

Огромните бели сгради и статуите на ездачи останаха зад него, той се отправи напред по Сити Роуд и усети бедността на социалните жилища, скапаните дупки, измислени от някой тъп архитект преди десетина-петнайсет години, които се простираха в тъмното чак до „Ейнджъл“.

Мракът бе разпръснат от една-единствена огромна сграда. Тя бе по средата на Сити Роуд, със запалени светлини, нощният въздух бе напоен с продукта, който произвеждаше. Това бе фабриката за джин.

Защо дойде тук? Беше положил толкова усилия, за да се махне от това място. Идваше, защото животът му се оказа по-сложен, отколкото си го бе представял.

Едно обикновено момиче те отегчава, а пък дивачката те прави нещастен. Едната те кара да се чувстваш като в затвор, докато край другата си като нищожество. Едната иска да се омъжи за теб, да ти роди деца, да те върже въщи завинаги. Другата пък иска да се чука с непознати.

Искаше отново да се върне към стария си живот. Искаше отново да усети колко обикновен и неусложнен е, да се порадва на простичките удоволствия. Искаше момиче, което да го обича и да е до него, ако и цената, която се налага да плати, да са оковите на брака.

Беше решил, че новият му живот го е освободил, въпреки това всеки ден се появяваха нови правила, с които да свиква. *Не го давай прекалено тежко. Не се прави на мъжкар. Хич да не ти пука.*

Застанал в сянката на старата си фабрика, Тери събра всички сили и стовари юмрук върху една улична лампа. След това заподскача на място, за да отшуми болката.

Трябваше да престане.

9.

Клубът беше различен.

— Само за членове — озъби се портиерът на Рей.

Беше от яките мъжаги, дето говорят кокни, ръцете му под късите ръкави на полиестерната риза бяха нашарени с татуировки от флота, оредиялата му коса бе пригладена назад.

Приличаше малко на боксьора от тежка категория Хенри Купър, реши Рей. Не можеше да си представи подобен тип да се усмихне като Кевин Кийгън в реклама за „Брут“. Пред него бе застанала пълната противоположност на Хенри. Беше готов да ти затыкне устата в момента, в който я отвориш.

Рей се озърна през рамо към мърлявия бамбуков бар. Шумни, ухилени хора се движеха сред цигарен дим, мъжете бяха в костюми, жените — в дънки клош. Отнякъде се носеше песен на Мат Монро.

— Идвах веднъж с Пади Клеър — обясни Рей. — Пади, дето списва попстраницата на „Дейли Диспач“.

Портиерът го изгледа с досада.

— Слушай, дребен, пет пари не давам дали си идвал със скапаната принцеса Маргарет и още по-скапаната ѝ свита. Тук е само за членове. Ясно ли ти е?

Рей кимна, но не помръдна от мястото си. Докосна притеснен китката си. Не носеше часовник. До тази вечер така и не му трябваше. Просто не виждаше какъв е смисълът да носи. За Рей часовникът бе нещо типично за света на баща му — също като вратовръзките и лъснатите обувки, или дори като речите на Уинстън Чърчил. Часовникът означаваше работа. А какво знаеше Рей за работата? Не свързваше „Пейпър“ със служебни ангажименти. Представи си как старият си сверява омегата по ударите на Биг Бен, проехтели от малкия транзистор. Само че нощта напредваше и той най-сетне разбра каква е причината хората да носят часовници. Колко ли време оставаше, преди Джон да се качи на самолета за Токио? С колко време разполагаше?

Рей отново докосна китката си и надникна през рамото на портиера. Не ходеше по такива заведения — та тук нямаше нито един

под четирийсет, нито пък човек с евтин или лекъосан костюм, ала нямаше представа къде другаде може да отиде. Единственото, което знаеше, бе, че „Емпайър Рум“ никога не затваря.

Един следобед Рей се удави в алкохол тук. Първата му задача в „Пейпър“ бе да отрази пресконференция на Арт Гарфункел и тогава се бе настанил до potent мъж с изпомачкан костюм от три части. Така се запозна с Пади Клеър, автора на страницата „Готска музика“ в „Дейли Диспач“.

Той понамирисваше — странно съчетание от бира „Гинес“, пържена храна и потта на Флийт Стрийт, — но пък се държа много дружелюбно с Рей, петнайсетгодишното момче в дънково яке, риза и панталони от училищна униформа, и любезно помоли новоизлюпения репортер да му разкаже нещо за скорошните постижения на певеца.

— Кажи ми какво прави този къдрав пътьо, след като Саймън и Гарфункел се разделиха? — бяха думите на Пади.

Рей си бе поел дълбоко дъх и му бе разказал. Знаеше всичко, до най-малките подробности. Беше запомнил всичко за кариерата на творец като Арт Гарфункел, без дори да полага особено старание. Разказа на Пади за двата соло албума, за двата страхотни сингъла — невероятната „Всичко, което знам“ и недотам убедителната „Виждам само теб“, — плюс някои доста интересни попадения в работата му като актьор — „Параграф 22“ и „Плътско желание“.

— Освен това е страхотен на високите тонове — продължи Рей, все по-разгорещен. — Завършил е математика и разправят, че щял да пише музиката за някакъв анимационен филм със зайци... как се казваше?

Пади Клеър се замисли.

— „Бъгс Бъни“ май? — подхвърли той.

Рей поклати глава.

— „Долу при реката“.

Пади Клеър оголи доволно жълтите си зъби.

— Длъжник съм ти, хлапе — подхвърли и изглеждаше искрено благодарен. Стискаше бележник в ръка. На първата страница бе надраскал „Арт Гарфункел“ и Рей забеляза, че нито дума от онова, което му каза, не бе сметната за достатъчно ценна, за да бъде записана. Или може би Пади имаше фотографска памет. Тогава се появи Арт Гарфункел, висок, слаб мъж с вид на книжен плъх, заобиколен от

обичайната свита представители на звукозаписната компания и мениджъри, Пади Клеър вдигна на секундата надъвкания край на химикалката си и слюнката по обезформената синя пластмаса заблестя.

— Арт — започна той. — Истина ли е, че двамата с Пол се мразите?

По лицето на Арт Гарфункел се изписа болка. Хората от свитата се намръщиха недоволно.

— Има ли някакъв шанс да се съберете отново? — настоя журналистът. — Някой от вас двамата — Пади оголи жълтите си зъби и въпросът прозвуча така, сякаш ставаше дума за анален секс с домашно животно — откри ли достоен партньор за любовта си? Наистина ли ще правиш римейк на „Бъгс Бъни“?

Тук ставаше въпрос за различен вид журналистика.

Пади отправи блестяща усмивка към момчето, седнало до него, и след като напрегнатата пресконференция бе прекъсната, старата пушка заведе Рей за „по едно бързо в някакво никакво заведение тук наблизо“.

„Емпайър Рум“ се водеше частен клуб, което се стори доста тежкарско на Рей, макар че в действителност се озова в западнало неподдържано мазе с бар, до което се стигаше през осеян с кофи за боклук двор малко встрани от Бруър Стрийт в източния край на Сохо. Смачканите пердета бяха винаги спуснати, растения в саксии гаснеха без лъч светлина, пластмасовите рекламни пепелници на „Перно“ бяха препълнени с фасове. Наоколо бяха насядали разни кисели дъртофелници, които, изглежда, нямаха по-добро място, на което да отидат.

Пади обясни, че имало стотици такива заведения, пръснати из Сохо, които успешно заобикаляли разрешителните, като ограничавали достъпа единствено за членове. Рей полюбопитства кои са членовете. Всички, които изчадието портиер благоволяше да пусне, бе обяснил Пади. Двамата останаха шест часа.

Когато най-сетне се надигнаха, не беше за вярване, че нощта в Сохо едва започваше. Пади бе все още трезвен, ала се потеше по-обилно отпреди. Реши да се върне на Флийт Стрийт, за да си подготви материала, докато Рей се заклатушка по Бруър Стрийт и започна да драйфа от единия край на Олд Комптън Стрийт чак до другия. После продължи и по Уордър Стрийт чак до Чаринг Крос Роуд.

— Още ли си тук? — попита заядливо антиподът на Хенри. — Да не би вече да си станал член?

Рей поклати глава.

— Не съм, още не съм — отвърна любезно той.

Очите на портиера заблестяха.

— Хайде, келешче, разкарай се, преди да съм ти съдрал задника от бой.

Рей се затътри нагоре по мръсната стълба и се взря през дъждеца към светлините на Сохо. Колко ли беше часът? По кое време започват да излитат самолетите от „Хийтроу“? И в същия момент чу някой да го вика по име.

Пади Клеър се хилеше в другия край на стълбата и махаше на Рей да отиде при него. Кривоносият бияч на вратата все още гледаше злобно, но Пади му даде знак, че всичко е наред. Младежът се усмихна срамежливо и заслиза надолу. Пади Клеър го прегърна през раменете, а якият на вратата насочи дебелия си пръст в лицето му.

— Никакви изцепки, никакви наркотици — предупреди го той. — В противен случай ще получиш едно текме по задните части.

— Защо се държи толкова гадно? — обърна се Рей към Пади, когато влязоха в опушеното заведение.

— Албърт ли? Ами, „Емпайър Румс“ не е точно клуб. По-скоро е място, където се организират частни коктейли. Нещо като феодално владение. Точно така, тук цари шибан феодализъм. Никой — ама абсолютно никой от редовните — не го нарича „Емпайър Румс“. Казват му „Заведението на Албърт“. А Албърт не допуска такива като теб тук. — Жълтите зъби на Пади заблестяха в сумрака на заведението. — Нали се сещаш — онези с цветята.

Рей пое дълбоко наситения с цигарен дим въздух. Потри голата си китка. Май нямаше работа тук.

— Търся Ленън — обясни и отметна коса назад. Добре, че поне започваше да изсъхва. — Нали се сещаш? Ленън от „Бийтълс“. — Въпреки че Пади списваше „Готска музика“, Рей така и не бе наясно какво знае и какво не знае за съвременната музикална сцена. Понякога имаше чувството, че интересът на журналиста към попмузиката приключва с Били Фюри, Джет Харис и „Шадоус“, а друг път му се струваше, че Пади изобщо не се интересува от музика. — В Лондон е за една вечер.

Пади кимна умислен. Вдигна чаша, но тя се оказа празна. Това силно го изненада.

— Пътува за Токио заедно с Йоко — уточни Рей. — Главният иска да го интервюирам. Много е важно.

Пади остана загледан в Рей, след това го перна по гърба.

— Не се притеснявай, синко. Аз ще те взема на работа в „Готска музика“, когато си готов да започнеш играта с големите момчета.

Рей усети как го сграбчва отчаяние.

— Благодаря ти. — Усмихна се унило и огледа сумрачното заведение, докосвайки отново голата си китка. Пади го отведе на маса с препълнен рекламен пепелник на „Перно“. Махна на бармана и някой стовари със замах две чаши с прозрачна течност пред тях. Рей отпи и реши, че това е най-противното нещо, което някога е вкусвал.

— Все едно пия отварата, дете мама ми я вареше при зъбобол — обясни младежът. — Карамфилово масло.

— Супер е, нали? — попита Пади. — Няма нищо по-хубаво от джин с тоник.

Рей отпи нова глътка, намръщи се, но не искаше да го вземат за неблагодарник.

— А пък Джон — продължи Пади — бил, доколкото разбрах, в „Спийкизи“.

Рей ахна и чашата застина пред устата му.

— Пратил съм няколко момчета там — изсумтя през смях Пади. — Никога не се знае какви ще ги натворят тия двамата. Бог да ги благослови. Може да решат да си останат в леглото. Или да уволнят мениджъра, защото поредният хит пада в класациите. Може да похапват шоколадова торта, за да спрат войната — ама какви са тези простотии?

Рей го гледаше слисан. Пади бе рожба на старата Флийт Стрийт. Понякога човек имаше чувството, че той си няма и понятие какво става. Друг път излизаше, че няма нещо, което той да не знае. Изправи се и се олюля и чак сега забеляза, че касетофонът на Тери е все още у него.

— Благодаря ти.

Пади доби самодоволен вид. Рей усети, че му е доставило удоволствие да помогне. Под смачкания костюм туптеше сърцето на добър човек.

— Едно време ти казах, че съм ти длъжник. Точно така, главният ми редактор е страхотно развълнуван — обожават Джон и Йоко, те са любимите му сбърканияци. Ама адски си пада по тях!

Рей допи на един дъх остатъка от напитката, защото не искаше да обиди гостоприемния Пади. Огледа се за часовник. Само че в „Заведението на Албърт“ часовници нямаше.

— Колко е часът, между другото? — попита Рей.

Пади погледна младежа с тъга и жал, а подпухналите му очи се наляха със сълзи.

— Много е късно — отвърна, а пръстите на Рей докоснаха голата му китка.

Какво толкова имаше в това лице?

Сякаш целият ѝ живот прозираше в него. Някой ден щеше да се превърне в красива възрастна дама, а на времето сигурно е била красиво бебе. Имаше нещо неземно в излъчването ѝ — нещо ангелско. Лицето бе неестествено симетрично, лицето на най-красивото момиче на света, сякаш Господ бе подредил с особено внимание всяко нещо на мястото му. Беше самото съвършенство. Като че Господ бе направил втори, по-успешен опит след Сибил Шепърд. Вълнистата руса коса, очите, които умееха да надничат в душата ти. А устните бяха създадени само за целувки.

Всичко бе толкова хармонично, мислеше си Лион.

— Баща ми много обичаше Елвис — опита се да надвика тя „Кул енд дъ Генг“. — Спомням си, че като дете го гледах — във филмите, дето ги даваха в неделя следобед. А той беше или на Хавай, или в армията. — Тя се усмихна и сърцето на Лион изпърха. — Мислех, че е филмова звезда — също като Стив Маккуин или Клинт Истуд. Нали разбираш. Нямах представа, че е певец. — След това красивите ѝ очи се наляха с тъга, сякаш неделните следобеди, когато бе гледала Елвис с баща си, бяха отминали завинаги. — На това му се казва певец.

Лион кимна ентусиазирано, наведе се към нея, за да я чува по-добре, и устните му се озоваха на сантиметри от лицето ѝ.

— Имаме странно отношение към музиката, която родителите ни обичат — подхвърли той, а тя се замисли, усмихна се любезно и Лион

се прокле. Защо му трябваше да казва разни умни неща? Сега тя ще реши, че е някой префърцунен чекиджия.

— Точно така — съгласи се тя. — Майка ми например много обича Франки Вон, затова и аз малко си падам по Франки Вон.

После Лион направи немислимото — разтанцува се и светът се потопи в ритъм. Докато танцуваше, забрави за представянето на Лени и „Райфенсталс“, забрави за „Ред Мист“ — всичките списания бяха зарязани на маса, лепкава от разлят алкохол, и почти забрави за „Псетата на Дагънам“, които го преследваха. Никога нямаше да успеят да го открият тук. В „Голдмайн“ беше на сигурно място.

И така, Лион забрави всичко освен музиката и танца, и най-красивото момиче на света.

Лион танцуваше — което означаваше, че се поклаща скромно и замислено с нахлупена шапка, вирнал показалеца на дясната си ръка, сякаш искаше да привлече вниманието, за да каже нещо важно, ала на никого не му пукаше! Това му беше най-готиното на „Голдмайн“. На никого не му дремеше дали си супер, дали правиш каквото трябва, или просто се отнасяш към танца като към дишането! Точно това му харесваше тук — харесваше му и още как!

Заведението се превърна в отделен свят. Така беше. Имаше и танцьори, и яки типове, и надут типове, всеки си имаше свои стъпки. Въпреки това оставяха малко място и за Лион. Усещаше, че има място и за смотаняци като него, които не умеят да танцуват. Просто ти трябваше малко самоувереност, за да направиш първата стъпка на дансинга. За Лион това бе като да прекрачи ръба на отвесна скала. След като го сториш, няма връщане назад.

Танцуването — нещо, което на Лион открай време му се струваше физически невъзможно, също като летенето — сякаш се превърна в нормално човешко усилие в „Голдмайн“. Танцуваше обзет от безпокойството и обърканата неувереност, когато спийдът преставаше да действа, танцуваше, за да се отърве от неблагоприятния остатъчен ефект на наркотика, танцуваше, вече преминал от другата страна.

Лион танцуваше в ритъма на плочи, които не бе слушал никога — музиката бе чудесна! Тътенът на фънка му се струваше лек и нежен като воал, гласовете звучаха възторжени като ангелски хор — та това бяха певци, които наистина имаха впечатляващи гласове, тренирани в

църковни хорове, по улични ъгли — и попадна в плен на магията на момичето пред него. Тя го удивляваше. Тя го караше да се чувства като парализиран. Само един поглед към това лице го караше да се вцепени, а езикът му не можеше да помръдне от притеснение. Тя улесни нещата.

Докато си почиваха между танците, отидоха на бара, за да си поръчат по един коктейл с водка (за него) и „Бакарди“ с кола (за нея), тя бе толкова непринудена, държеше се толкова естествено, че нито езикът, нито краката му можеха да останат неподвижни завинаги.

— „Есенното злато“ подчертава костната структура на човека — обясняваше момичето и се оказа, че ги разбира тези работи, че с това си изкарва прехраната — подстригваше, оформяше прически, боядисваше коси в салон, наречен „Коса и стил“. Внимателно повдигна крайчето на шапката му, за да прецени „Есенното злато“. Лион отстъпи назад.

— Стига, де — сгълча го тя и се усмихна по своя специален начин. Лион не можеше да разбере дали флиртува с него, или просто се държи приятелски. — Не бъди толкова срамежлив.

— Добре — примири се Лион и се усмихна като глупак.

И тогава — колко естествено беше всичко при нея — Лион последва най-красивото момиче на света отново към естествената ѝ среда. Двамата се върнаха на дансинга.

Времето отлетя незабележимо. Светлините се отразяваха в кристалната топка, която бавно се въртеше на тавана, разпращаха разноцветни светкавици по лицето ѝ, което бе сигурен, че ще помни чак до смъртния си одър.

Тя танцуваше с леки поклащания — пристъпваше ситно-ситно на високите си токове, почти не се движеше, но кой знае защо на Лион му се струваше, че танцува великолепно, — косата ѝ се стелеше около лицето, по някое време тя я отмяташе назад с усмивка, усмивка, отправена крадешком, сякаш току-що си бе спомнила къде се намира, сякаш ѝ се бе случило нещо приятно и забавно. Беше съвършена. Много по-съвършена от Сибил Шепърд, реши Лион.

Имаше и още нещо — тя се бе сляла с музиката. Лион танцуваше за пръв път в живота си и винаги когато чуеше отново тези невероятни песни — разкази за съсипан свят или за свят, превърнат от любовта в съвършенство, — щеше да си спомня изключителното ѝ лице.

— Ако не мога да те имам... не искам никой друг, любима... Ако не мога да те имам... о-хо!

— Я кажи — обади се най-красивото момиче на света. — Ти да не би да си настинал?

Лион не искаше да я лъже.

— Не — отвърна. — Не съм. Взех наркотик.

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре. Лион изпита ужас, че момичето ще му обърне гръб. За пръв път тази вечер го разтърси истински страх. Беше ужасен, че няма да я види никога повече.

— Не бива да вземаш наркотици — сгълча го тя. — Не си на себе си, когато си под въздействието на наркотиците.

Лион никога не бе мислил по този начин. В този момент осъзна, че на всяка цена трябва да разбере едно нещо.

— Как се казваш? — попита, макар да му се искаше да я помоли за разрешение да я обича завинаги.

Тя му каза името си.

Тери имаше чувството, че е турист в собствения си живот.

Фабриката не се бе променила. Металното стържене и тътенът, които извираха от дълбините, създаваха у него впечатлението, че бе попаднал на кораб, плаващ в нощта, а мирисът на овес се смеси с уханието на боровинки.

Запита се какво ще стане с нещата ѝ. В миналото раздялата бе лесна работа. Момичетата, които познаваше, живееха при родителите си. Когато връзката приключеше, нямаше нищо за уреждане. Всеки поемаше по своя път, а месеци по-късно, когато се видеха случайно, тя носеше годежен пръстен от друг. Засичаха се из паркове, мерваше ги в нечий автомобил, а след това всичко отминаваше. Нещата бяха много сложни, когато двамата живееха заедно. Имаше куп работи за уточняване.

Тя бе донесла сакове, пълни с фотоапарати, филми, лещи, кашони с материали. Имаше плочи на Ник Дрейк и Тим Бъкли, и Пати Смит. По масичката се търкаляха книгите ѝ за американския фотограф и фотожурналист Уиджи и фотографите Жак-Анри Лартиг и Доротея Ланг. Гардеробът бе пълен с рокли, изрязани бикини, яки ботуши. Разни стъкларии, купени от „Хабитат“, проблесваха тук-там. Беше

докарала всичко това в апартамента на Тери, натъпкано в багажника, нахвърляно на задната седалка на форда „Капри“ на баща ѝ. Тери избърса очи и огледа фабриката. Сигурно щеше да си изнесе нещата по същия начин, по който ги бе донесла. Не искаше да е там, когато това станеше. Не искаше да вижда.

Спомни си кога се пренесе. Вечерта беше започнала както всяка друга вечер в края на 1976. Годината си отиваше, за да отстъпи място на 1977 — с пътуване заради турнето на една банда. Случи се няколко седмици след концерта на Били Блицън, няколко седмици след като тя почука посред нощ на вратата му, за да потърси убежище. Той се опитваше да спре да мисли за нея. И двамата се бяха върнали към живота си в Лондон. Тя си имаше жененото гадже, а той отново се зае с флиртовете по за една нощ и приятелите. Имаше си достатъчно забавления. Тери никога не си стоеше вкъщи. Защо да си стои вкъщи?

— Грабвай си парцалките — каза той на Рей една вечер. — Ще те заведе да чуеш една нова музика и знам, че много ще ти хареса.

На приземния етаж на небостъргача, където имаше пращен малък магазин, в който предлагаша евтини сувенири на малцината туристи, които пресичаха реката, за да видят катедралата „Саутарк“, Тери и Рей видяха Лион да се пазари със собственика азиатец и да сочи избеляла от слънцето тениска на витрината.

— Не можеш да продаваш такива боклуци — това си е жив расизъм — убеждаваше го Лион. — Разбираш ли какво ти говоря?

Причината за разправията трябваше да прилича на реклама на банда. „Адолф Хитлер — европейско турне: 1939–1945“, пишеше на тениската под самодоволния лик на Хитлер. Следваха страните, все едно бяха местата, обиколени по време на турнето. „Полша, Франция, Холандия, Италия, Унгария, Чехословакия, Румъния, Русия“.

— Това то чиста проста мода — протестираше собственикът. — Това носи.

— Нищо подобно не се носи!

— Ти действа зле на бизнес — възмущаваше се азиатецът. — Ти момче носи неприятности. Ти вън от магазин.

— Хайде, тръгвай, момче, дето носи неприятности — хвана го за ръката Тери. — Ще те заведе да послушаш музика, която ще ти хареса.

Качиха се на метрото до „Одеон“ на Хамърсмит, където името на Тери бе записано и имаше право да доведе придружител. Той поговори

с рекламния мениджър от „Мъркюри“ и успя да вкара и двамата. Вечерта беше страхотна — на сцената излязоха Том Пети и „Хартбрейкърс“, една от новите банди, която допадна и на тримата. Бяха достатъчно бързи и яростни за вкуса на Тери, подвижни и дългокоси, както ги харесваше Рей, и носеха нещо от звученето на Дилън, за да остане и Лион доволен. Те размахваха юмруци във въздуха и пееха „Американско момиче“ и „Провал“, и „Роден блус“ и „Всичко, което е рокендрол“, и макар Тери да каза, че истинските „Хартбрейкърс“ са бандата на Джони Тъндърс, в тези изпълнители имаше нещо красиво — сякаш бяха чули подобно звучене по пиратска радиостанция някога в детството си, ала музиката им бе нова. Докато се прибираха с такси към апартамента на Тери, тримата не спряха да спорят.

— Прекалено традиционно ми се струва, татенца — говореше Лион, докато другите двама му се присмиваха, защото не бе спрял да реве „Американско момиче“ с по-силен глас от приятелите си.

— Нали мразиш хипитата? — обърна се Рей към Тери, докато се влачеха по вмирисания коридор към евтината гарсонiera. — Мразиш всички хипита!

— Харесвам много хипита — възрази Тери. — А Том Пети не е хипи.

— Посочи ми поне едно хипи, което харесваш — не го оставяше на мира Рей, докато пускаше отоплението в стаята на Тери. Щяха да останат тук цялата нощ, да обсъждат музика, да слушат музика, да пият водка, докато свърши, да пушат, докато угасне и последната цигара. Може би щяха да дремнат час-два преди да съмне, а след това да се качат на автобуса, за да отидат в „Пейпър“.

— Джон Себастиън — отвърна Тери. — Обожавам Джон Себастиън.

— Бандата „Лавинг Спунфул“ — подхвърли Рей. — Прилича малко на Джон Ленън.

— Един от най-великите създатели на песни на всички времена — кимна Тери. — „Не исках да го правя“, „Лято в града“, „Котките от Нашвил“, „По-малкото момиче“. — Отвори бутилка „Смирноф“ и наля в три мръсни чаени чаши. — Невероятен творец. „Вярваш ли в магията“. „Дъжд по покрива“. Много си падам по този тип! По-добър е дори от Дилън.

— По-добър, друг път — заяви Лион, изрита ботите „Док Мартенс“ и се просна върху матрака на Тери.

— „Нежно гадже“, „Никога не се обръщай назад“ — продължи Тери. — Той е от американците, които са се влюбили в „Бийтълс“, но не са изменили на собствената си музика. Блус, кънтри — всичко има, вплели са го в творчеството си. А на „Удсток“ е спал с тринайсет жени.

Лион се надигна силно впечатлен.

— Кой, бе? Джон Себастиън ли? Тринайсет за три дни?

Тери кимна.

— Правил е секс с тринайсет жени на „Удсток“ и въпреки това е намерил време да излезе на сцената. — Той започна да рови развълнуван из колекцията си от плочи. — А после, когато „Лавинг Спунфул“ се разпаднали, Джон Себастиън пак продължава да пише велики песни, работи като музикант, а който иска, може да го наеме да му напише песен. Онази страхотна песен на „Евърли Брадърс“ — „Какво можем да разкажем“, е негова. Пее се как си вечно на път, как седиш на леглото в някакъв мотел и говориш за нещата, които си видял и направил. „Евърли Брадърс“ направиха страхотен вариант, но версията на Джон Себастиън, това е...

Тери извади поомачкан стар албум, наречен „Хлапето Тарзана“. Лъскавата обложка бе надраскана и поизтрита, а когато Тери постави иглата на песента, която искаше, Рей разбра, че той наистина обожава тази плоча. Всички имаха такива плочи. Тримата седяха заслушани в скромната песен, китарите въздишаха с гласа на Джон Себастиън, а Рей си помисли, че това е най-хубавата песен, посветена на приятелството, която е чувал.

*Отново си говоря сам
и се питам дали толкова пътуване е на добро...
Има ли нещо друго, което бихме вършили, ако
умеехме?*

В този момент някой почука на вратата.

Беше мъжът от края на коридора, мениджър на две банди, които все още нямаха договори. Зад него бе застанала Мисти, задъхана, засмяна, прегърнала очукан куфар. Помогнаха ѝ да си внесе нещата,

дори съседът им се притече на помощ, защото Мисти бе от момичетата, заради които мъжете бяха готови на какво ли не, а Тери се постара да не издава изненадата си, че тя е решила така неочаквано да се пренесе при него, без дори да си направи труда да поговорят. Когато нещата ѝ бяха вече вътре, всички седнаха притеснени, Рей и Лион допиха чашите си и се измъкнаха.

По-късно, след като тя поплака малко и двамата се любиха, а тя заспа изтощена, той видя белезите по тялото ѝ, тъмни петна по ръцете и краката ѝ, вече по-избледнели, въпреки това личеше, че са синини.

Беше видял подобни синини в Нюкасъл, през първата им вечер заедно и дори я бе попитал за тях, и повярва, когато тя му обясни, че лесно ѝ излизат синини, при най-лекия удар. Толкова искаше да ѝ повярва. Беше му трудно да си представи нещо друго. Сега обаче виждаше, че това не са синини от случайно удряне, колкото и нежна да е кожата ти.

По това време никой не знаеше, че двамата са заедно. С изключение на Рей и Лион, никой не знаеше. Нямахме и да разберат, ако на следващия ден Тери не бе влязъл в кабинета на художествения редактор и не бе стоварил толкова тежък юмрук в лицето на Киселия Пийт, че му счупи челюстта, а и два пръста на дясната си ръка. Тогава всички разбраха.

Минути по-късно той се озова в кабинета на Кевин Уайт, примаял от болка в наранената си ръка. Главният редактор почти плачеше от разочарование и гняв и попита Тери как да не го уволни.

— Не мога да понасям, когато мъже бият жени — отвърна Тери. Двамата останаха загледани един в друг. — Независимо от причината — добави.

— Изчезни от погледа ми — изсъска Уайт и в първия момент Тери реши, че е уволнен. След това разбра, че редакторът го праща в офиса му. От този момент знаеше, че ще бъде длъжник на Кевин Уайт за цял живот.

Сега никой не знаеше, че са се разделили. Но скоро щяха да разберат. Щяха да се посмеят хубаво и щяха да имат пълното право, мислеше си Тери. Какво друго очакваше? Как иначе да приключи, след като началото бе такава каша.

Тери мина през желязната порта на фабриката за джин и охранителната светлина блесна, ослепи го за момент и той вдигна ръка

да заслони очи, когато видя, че сянката, която хвърля, прилича на синина под лунните лъчи.

Рей бе шокиран да заvari тълпа фотографи пред „Спийкизи“. Кой знае защо си бе въобразил, че е единственият, който търси Ленън. А се оказа, че пред заведението са се събрали поне два̀сет души, блъскаха се, за да заемат по-добро място от двете страни на въжетата, оградили червеният килим към входа, смееха се, оплакваха се, проточили вратове към рокендрол музикантите, които влизаха и излизаха от „Спийк“.

Бяха необичайно старомодна тълпа. Дългокоси момичета, обути във впити кожени панталони, и докарани мъже с широки ревери на саката, които ситнеха до тях в тесни леопардови панталони. Истински двойници на Род Стюарт и Брит Екланд. Сякаш никой от тях не бе чувал за новата музика, каза си Рей, сякаш „Уестърн Уърлд“ не съществуваше. Наблюдаваше ги как пристъпват по червения килим пред „Спийкизи“, обзети от някаква неестествена смес от гордост и неловкост, защото макар да се пъчеха пред скупчилите се фотографи, никой не си правеше труд да ги снима.

Затова пък Рей усети тръпката, която човек не можеше да пропусне, когато бе около известните. Чувството му бе познато от онзи случай, когато през януари от „Пейпър“ го изпратиха в малкото градче Ейлсбъри да отрази как арестуват Кийт Ричардс заради наркотици и най-неочаквано Мик Джагър влезе в малка галерия. Сега усети същия мегаватов прилив на електричество, който се носеше на приливи и отливи в нощта. Групата фотографи, застаряващите образи от шоубизнеса, упътили се към „Спийк“, самият Рей — всички го усещаха. Това бе близостта с велика личност.

— Той вътре ли е? Какво прави? С кого е?

Атмосферата бе като на карнавал, всички бяха в приповдигнато настроение, макар да се усещаше известно напрежение. За всички събрали се нощта бе специална и неповторима. Никога нямаше да я забравят. Въпреки това не бе невъзможно човек да пропусне нещо. Рей се огледа, не знаеше накъде да тръгне, усети, че погледът му се премрежва от джина с тоник. Един от фотографите запя някаква

популярна песен. Не беше ли веселата „Какво да правим с пияния моряк“?

*Какво да включим в следващия брой?
Какво да включим в следващия брой?
Какво да включим в следващия брой?
Рано сутринта.*

Рей стъпи на червения килим. Това бе единственият начин. Макар да не бе свързан със стария Род Стюарт, с опитните журналисти от Флийт Стрийт също нямаше нищо общо. А пък Джон беше вътре в заведението. Рей усети как се разтреперва.

Мина по червения килим и младата жена на входа го погледна така, сякаш танцуваше на гроба на баба й. От двете й страни бяха застанали двама скинари в черни гащеризони. Намръщиха се, когато видяха Рей, сякаш им бе задал въпрос, който изискваше мислене.

*Мързеливци чакат подаяния,
профсъюзни шефове чакат подкупи.
Кой печели от играта на броя
рано сутринта?*

— Здравейте — усмихна се срамежливо Рей. — Аз съм Рей Кийли от „Пейпър“.

— Не се допускат журналисти.

— Ще си платя — предложи Рей и извади шепа монети. Обикновено бе достатъчно да спомене „Пейпър“, но невинаги се получаваше. Понякога в „Марке“ се налагаше да плаща като всички останали. Колко ли щеше да му струва тук?

Жената разкриви устни в някакво подобие на усмивка.

— Няма да стане — отсече тя.

Неовладяна международна криза,

*малоумен преподавател печели три награди.
Виж как читателите се надигат
рано сутринта.*

Рей се отдръпна с пламнало лице и няколко монети се разпиляха на червения килим, докато отстъпваше назад. Спря да ги вдигне и изпусна касетофона на Тери. Той тупна на земята. Страхуваше се, че фотографите ще започнат да му се присмиват, ала за тях той не съществуваше.

За тях не съществуваше никой, освен трийсет и шест годишния мъж в клуба. Рей се дръпна в края на групата — едва сега забеляза, че някои са се покачили на стълби — и огледа вдлъбнатината, появила се на касетофона на Тери.

*Ту лъжа, ту измама.
Дали читателите ще повярват?
Ние няма да се откажем
рано сутринта!*

И тогава се случи неочакваното. Заблестяха светкавици, надигнаха се гласове, притиснаха го развълнувани тела. Биячите отблъскваха навалищата и бяха избутани назад, за малко да ги повалят.

— Джон! Джон! Насам, Джон!

— Погледни насам, Джон! Погледни насам!

Рей се ококори, пулсът му запрепуска, защото го видя, просто го зърна през обезумялата тълпа — Джон Ленън от плът и кръв. Та това бе Джон! Косата му бе по-къса, отколкото Рей предполагаше, почти къса, освен това бе по-слаб, може би истински слаб за пръв път през живота си. Рей усети как полита напред, нечий лакът го перна през лицето и той също заблъска с ръце и лакти. Нямаше да пропусне този шанс.

Успяваше да го види през отблясъците на светкавиците и размаханите ръце, наистина беше той, с кръгли очила, дънково яке и дънки — също като мен, помисли си Рей, — а до него ситнеше дребна жена с ореол от черна коса. Със сигурност беше Джон Ленън. Рей

Кийли забрави да диша, беше се покачил на първото стъпало на някаква стълба и вече виждаше ясно. Стъклата на очилата му проблясваха като сфери заради светкавиците.

— Какво ще кажеш за смъртта на Елвис, Джон? Нещо да кажеш? Елвис е мъртъв?

През блясъка на светкавиците и непрекъснато надигащите се рамене на фотографите, Рей забеляза нещо, наистина видя, но го мерна само за миг, а след това то изчезна, очилата отново заблестяха заради светкавиците, а Джон и Йоко се пхнаха в ролс-ройса, който чакаше с мъркащ двигател до тротоара. Само че Рей успя да го забележи в очите му, но не бе сигурен дали не греши. Беше... мъка.

Преди Елвис, бе казал Ленън, когато бе млад, нямаше нищо.

Сега героя на Джон го нямаше, а Рей дори не бе разбрал за Елвис. Рей бе сигурен, че Джон също не е знаел. Героя на Рей Кийли също го нямаше. Ролсът подкара бързо, а двама от по-напористите фотографи го подгониха, насочили фотоапаратите към прозорците, както правеха, когато превозваха известни затворници, помисли си отвратен Рей, някой, когото отвеждаха на съд. Останалите фотографии вече се бяха отказали, смееха се, оплакваха се, всички бяха весели, след като се бяха докопали до плячката си, дори жената и биячите се усмихваха, сякаш бяха получили няколко секунди, за които щяха да говорят цял живот. Единствено Рей имаше чувството, че се е провалил.

Застана разтреперан на червения килим, ала никой не му обърна внимание. Беше го открил и го беше загубил. Нима си въобразяваше, че ще успее да се приближи повече от опитните репортери? Всичко бе свършило.

— Рей? Ти си, нали?

От „Спийкизи“ излезе жена. Слаба, красива, с дълга черна коса. Беше с впити розови дънки, кожено яке и високи токчета. Шантаво, но шикозно облекло. Беше десетина години по-голяма от Рей. Може би в края на двайсетте. Усмихваше му се.

— Не ме помниш, нали?

Той кимна.

— Напротив, помня ви.

Наистина я помнеше. Беше омъжена за мениджъра на една от най-великите банди на света. Беше мила. Беше фенка на „Ролинг

Стоунс“, спомни си Рей. Една от онези жени, твърдо убедени, че най-важният е Брайън Джоунс.

Бандата на съпруга ѝ бе извървяла доста път. Започнали като рок банда, която пеела по кръчмите с много хъс ритъм енд блус, отначало в „Нашвил“, в клуб 100 и „Дингуолс“, а после няколко хитови сингъла ги изстреляли към звездите.

Рей бе писал материал за тях след триумфалното им турне в Америка, където бяха пели по баскетболни игрища и стадиони пред колежанчета, които не спирали да пицят: „Охо! Рокендрол!“ и вдигали високо запалки над главите си, сякаш се опитвали да съхранят духа на „Удсток“, пренесъл се в седемдесетте.

Личеше, че жената е богата, а Рей знаеше, че наистина има пари, защото новата музика бе на шумяла прекалено късно, за да съсипе бандата на съпруга ѝ. В края на партито след приключването на турнето дребният заядлив мениджър бе казал на Рей, че вижда развитието на бъдещата кариера на бандата като поредица от концерти из коледжките в Щатите. Англия е мъртва, заяви тогава той. Тя е за Джони Ротън.

Рей се запозна с жена му на същото парти, на покрива на хотел с изглед към Централ Парк. Същата вечер имаше кокаин до насита, коктейли с текила и беше страшен кеф, а тя му се бе сторила приятелски настроена и много отегчена. Поговориха за музика, но не споменаха бандата на съпруга ѝ. Обсъждаха „Стоунс“. Сега, както бяха застанали пред „Спийкизи“, тя му се стори разсеяна и неспокойна, сякаш току-що ѝ бяха откраднали нещо.

— Госпожо Браун — започна Рей. — Как сте?

Тя кимна и не обърна никакво внимание на въпроса му.

— Видя ли Ленън? — Беше красива, но в чертите ѝ прозираше твърдост и Рей си каза, че сигурно е така с всички богаташи. Човек би могъл да си помисли, че парите те размекват, ала доколкото Рей успяваше да прецени, май беше тъкмо обратното. И при съпруга ѝ бе забелязал същото.

— Да, видях го — отвърна Рей. Погледна унило надолу по улицата. — Мислех, че ще успея да взема интервю. — Погледна я отново и сега му се стори развеселена. — Няма значение — примири се той.

— Просто не разбирам защо е цялата тази шумотевица — призна тя. — Не е писал нищо от години, нали? Да не говорим, че „Стоунс“ открай време са по-добрата банда.

— Ами... — проточи Рей, не искаше да започва разговор на тази тема и разбра защо не изглежда сияйна. Просто беше вкисната. — Не знам. — Разсмя се нервно. — Трябва да вървя. Доскоро, госпожо Браун.

Тя отпусна ръка на дънковото му яке. На пръста си носеше дебела златна халка и най-внушителния диамант, който Рей бе виждал.

— Пийни едно с мен — помоли тя с усмивка, а в гласа ѝ се прокрадна странна нотка. Като че ли се притесняваше да го покани. А тя не бе от срамежливите.

Рей се поколеба. Не трябваше ли да... какво? Да върви след ролс-ройса? Да се залости пред ВИП залата на „Хийтроу“? Да започне да си събира нещата от редакцията ли?

— Хайде... само по едно — настоя тя. — Знаеш ли кой ден е днес?

Той се замисли.

— Денят, в който е починал Елвис ли? — попита Рей. — Истина ли е? Елвис наистина ли е мъртъв?

Тя направи гримаса, сякаш той бе келнер, объркал поръчката ѝ.

— Като изключим, че Елвис е мъртъв — рече тя. След това се усмихна. Имаше мила усмивка, когато все пак се усмихнеше, помисли си Рей. — Днес имам рожден ден.

Рей ѝ честити празника, но тя вече се връщаше навътре и той трябваше да пристъпи след нея към вратата. Жената отпред и двамата биячи се отдръпнаха. Рей забеляза, че всички правят място, когато госпожа Браун приближи. Огледа се любопитно. Никога не бе влизал тук.

— Тук е повече от досадно — заяви тя.

Рей остана силно впечатлен. „Спийкизи“ бе много по-лъскав от клубовете, в които обикновено ходеше. Първо, беше по-просторно, с червени плюшени столове и хубаво осветление, а сервитьорките те питаха какво ще пиеш. Имаше огромна празна сцена и наоколо цареше леко разочарование след като Ленън си бе тръгнал. Имаше доста свободни маси. Избраха си една. Приблжи се сервитьорката, от типа

на порноактрисата Линда Лавлейс, такова момиче нямаше по местата, където Рей ходеше.

— Какво ще пиеш? — обърна се към него госпожа Браун, докато си сваляше якето.

Рей измънка поръчката, Линда Лавлейс се намръщи и поклати глава сякаш Рей бе хлапе, което отдавна трябваше да си е легнало.

— Какво каза той?

Рей прочисти гърлото си.

— Скоч и кола, ако обичате.

— За мен както обикновено — поръча госпожа Браун. Усмихна се на Рей. — Ще трябва да говориш по-високо, когато интервюираш Джон Ленън.

Масата им бе осветена от крушка във формата на свещ. Тя протегна дългите си голи ръце. Рей погледна часовника ѝ в сумрака.

— Колко е часът, между другото?

Тя погледна и часовникът пролъсна в златно.

— Че на кого му пука? — отвърна.

Линда Лавлейс се появи с поръчката. Рей знаеше, че трябва да си върви. Но не можеше да бъде невъзпитан, затова вдигна чашата.

— Ами... честит рожден ден, госпожо Браун.

Тя се разсмя. Чукнаха се.

— Благодаря ти, че се съгласи да пиеш едно с мен — подхвърли жената и той се почувства неловко. Стори му се най-самотният човек, когото някога бе срещал. Но пък беше красива и богата, а съпругът ѝ бе мениджър на една от най-известните банди. Как бе възможно да е самотна?

— Ами... да ви кажа... много ми е приятно — заекна Рей, защото не знаеше какво друго да каже. — Много ми е приятно, че мога да пийна с вас на рождения ви ден.

Тя запали цигара, изпусна дима през носа и присви очи. Побутна пакета към Рей. Пушеше „Марлборо“. Той си взе.

— Нали познаваш мъжа ми?

Рей кимна.

— Разбира се. Е, не много добре.

— Но го познаваш — настоя тя, нетърпелива да обясни. — Знаеш ли какво ми подари за рождения ден?

Рей поклати глава. Нямаше представа. Откъде да знае?

— Хайде, опитай се да познаеш — продължи тя и думите ѝ прозвучаха като заповед.

Рей сви рамене. Знаеше, че не става въпрос за подарък, какъвто баща му би подарил на майка му. Едва ли бяха соли за вана и кутия бонбони „Блек Маджик“. Поне в това бе сигурен.

— Не знам.

Тя смачка цигарата, сякаш изобщо не ѝ се пушеше.

— Добре де, познай.

Рей се замисли и отпи от скоча с кола. Тя прокара пръсти през дългата си черна коса и часовникът на китката и пръстените заблестяха.

— Часовник? — предположи Рей. Знаеше само, че е нещо скъпо. Това бе сигурно.

— Часовник ли? Часовник ли каза? — Тя бе красива, но много ядосана. Рей не разбираше какво става. — Не ми е купил часовник, Рей. Щях да се зарадвам на един часовник. Не, никога няма да успееш да познаеш, затова ще ти кажа. Подари ми вибратор. Какво ще кажеш?

Рей не знаеше какво да каже. Никога не бе виждал вибратор. Дълбоко в себе си обаче знаеше, че е гадно да подариш подобно нещо на съпругата си. Особено за рождения ѝ ден. Може би соли за вана и бонбони „Блек Маджик“ не беше чак толкова лоша идея.

— Кажи го с езика на цветята — продължи госпожа Браун. — Нали така казват. Каквото имаш да казваш, кажи го с езика на цветята.

Рей забодя поглед в леда.

— Не знам. Сигурно е така.

Госпожа Браун се разсмя, искрено развеселена. Допи напитката си и махна на сервитьорката.

— Ще ти обясня — продължи тя. — Много по-лесно е да изразиш мисълта си с един вибратор. Това е страшен лаф. „Кажи го на езика на вибратора“.

Линда Лавлейс пристигна отново.

— Още по едно — поръча госпожа Браун, без да обръща внимание на неубедителните протести на Рей. Сервитьорката кимна и ги остави. Рей забързано допи напитката. Не беше сигурен дали може да се справи с тази жена. Подозираше, че няма да успее.

— И какво мислиш, че казва той? — не спираше, госпожа Браун. — Какво казва съпругът, който ми подарява вибратор за рождения ден?

Рей знаеше, че тя не очаква отговор. Затова замълча, отпи от скоча с кола и загледа съпругата на мениджъра на една от най-известните банди на света. За него беше непонятно как толкова прелестно същество може да е толкова тъжно.

— Според мен — заяви най-сетне госпожа Браун, когато им сервираха напитките — съпругът ми се опитва да ми каже да си го начукам.

10.

Охранителните светлини угаснаха, когато старият портиер на фабриката, Пи Джей, посивял, уморен, зает да навива цигара, се появи от дървената си кабина, тясна и сбутана като ковчег.

— Не очаквах да те видя отново — заговори той на Тери и плъзна върха на езика си по цигарата.

Пи Джей се бе преоблякъл в раирана пижама. Затова го наричаха Пи Джей. Щом дойдеха малките часове на нощта, той се преобличаше в пижама, вадеше тютюна и се приготвяше да подремне, както сам се изразяваше.

— Мислех, че обикаляш целия свят с онези надрусани скапаняци.

— Миналата седмица пътувах — обясни Тери. — Горе ли са?

Човекът се усмихна криво.

— Къде другаде?

Тери влезе във фабриката и му се стори странно, че е дошъл след като бе прекарал почти цяла година в „Пейпър“. Огледа просторното хале, където бутилираха джина, сега тихо и спокойно, поточните линии бяха плъзнали навсякъде из огромното помещение. Не бе предполагал, че някога ще се върне. Но пък в мига в който влезе, го обзе необичайно спокойствие.

Халето тънеше в мрак, но на етажа се виждаше запалена флуоресцентна лампа.

Всички — и работниците, и служителите, получаваха безплатно джин в шест и можеха да се прибират. Затова пък младите, които се занимаваха с огромния компютър, работеха без прекъсване, на смени от по дванайсет часа, от осем вечер, до осем сутринта. Единственият начин да преглътнат работата, бе като пийнат малко джин.

Компютърен оператор — на Тери му звучеше модерно и много интелектуално, но това бе просто работа за хлапетата, отпаднали от училище. Все хлапета като Тери — неспокойни, изпълнени с нежелание да работят в обикновен офис, които искаха светът просто да млъкне и да не се занимава с тях.

Компютърните оператори по цяла нощ подменяха касети, поставяха дискове с размерите на капаци за кофи за боклук, вкарваха чекове със заплати, фактури и инвентар в метален принтер с размерите на автомобил. Най-хубавото на тази работа бе, че никой не те надзираваше. Човек можеше да прави каквото пожелае.

Той се стрелна нагоре по металните стъпала към тесен офис, пълен със сакове с инструменти, недоядена храна и напитки, и ги видя зад стъклената преграда — белият компютър бе надвиснал над тримата. Пит, красиво момче с кофти кожа и дълга провиснала кестенява коса, свиреше в някаква банда и бе първият му приятел във фабриката.

Кишор бе пакистанец, който искаше да стане програмист, но така и не успя да открие фирма, която да му даде шанс.

И Сали Зу — истинското ѝ име беше Зоу Зий, — намръщена, застанала до Кишор, загледана в съобщението, което излизаше от принтера. Беше забравил колко много обичаше това лице. Как бе възможно да забрави подобно нещо.

Тя вдигна очи и го видя, поклати глава и се извърна, преди да скръсти ръце на малките си гърди. В следващия момент Питър изскочи от стаята, провисналата му коса се развя, той се засмя весело.

— Не мога да повярвам — какво правиш тук? Не трябва ли — абе не знам — да си на някое турне със Спрингстийн или „Тин Лизи“, или някой друг.

Кишор излезе от компютърната зала, ухилен срамежливо, последван от Сали, все още скръстила ръце на гърдите си. Сякаш Тери я бе разочаровал, а тя нямаше да му позволи да го стори отново.

— Изтънил си си веждите — отбеляза студено. — Изглеждаш смешен.

Как бе могъл да остави това момиче? Как бе възможно да е толкова силен и толкова глупав?

— Здравсти, Сал — поздрави той.

— Да не би гаджето да има свободна вечер? — подхвърли тя. Акцентът ѝ бе като на всяка китайка, родена във Великобритания. Говореше на кокни, ала с едва доловим примес на хонконгско произношение.

Тери сви рамене. Искаше му се да се държи като непукист, не като обзет от самосъжаление. Бе също като нещастния Роки Балбоа,

неразбран от света.

— Какво гадже? — попита.

— Да не би да те е зарязала? — подразни го Сали.

— В момента съм наложил вето на жените — обясни Тери.

Питър се разсмя развълнуван.

— Ами гаджетата, дето се мотаят около рок групите? Приятел, ти трябва да си напълно изтощен.

Сали се усмихна, зъбите ѝ бяха лъскави и бели, очите ѝ тъмни като разтопен шоколад.

— Да, зарязала го е — заяви компетентно тя.

— Кой знае какво си видял! — отбеляза Питър. Седна на бюрото и плесна с ръце. — Концерти в Америка! Ексклузивни плейбеци в студия, пълни с наркотици! Място зад сцената! Обикаляш по време на турнетата с автобус и се чудиш с какво по-напред да се надрусаш. А пък момичетата! Гаджета, гаджета и пак гаджета!

— Не прекалявай — срязва го Сали. Тя открай време беше нещо като моралистка, сети се Тери. Поне пред хората.

— Мили Боже! — възкликна Кишор и се изчерви, а Тери чак сега си спомни, че всички приказки и намеци за секс го притесняваха. Затова пък Питър имаше мръсна уста и за тримата.

— Искам да ми разкажеш всичко — настоя той.

— Ами — поколеба се Тери. — Видях как една жена пишка.

Питър се усмихна колебливо.

Това бе по време на първата му седмица в „Пейпър“, когато бе на турне с „Лайнърд Скайнерд“. Кевин Уайт го бе изпратил като наказание, задето бе взимал спийд в офиса, или по-точно защото бе позволил на един от чистачите да го хване. Това бе първото му провинение в „Пейпър“. Затова пък музиката му допадна — страхотно буги само като за барова обстановка, освен това музикантите го изкефиха — момчета и момичета от юга, които яко надигаха бутилката. Все още не можеше да повярва, че води такъв живот, че всеки ден му носи някое ново приключение.

Тери бе в нечия хотелска стая, една от онези претъпкани с народ и пиячка хотелски стаи, както става винаги по време на турне, и си говореше с един от бандата на вратата на банята, защото нямаше къде другаде да застане.

Една от беквокалистките — ниско, но готино гадже, профуча покрай тях, запретна полата си, смъкна бикините и се изпишка, сякаш повече не можеше да стиска. Тери остана зяпнал, макар че се опита да се държи така, сякаш бе виждал много жени да пишкат. А тя може би дори не беше в своята баня.

Питър го погледна объркан.

— Ама... ти сигурно си се запознал с всички звезди. Кажи... виждал ли си — абе, не знам. Мик Джагър. Кийт. Ротън. Спрингстийн. „Клаш“. Деби Хари. Да, скапаната Деби Хари.

Тери призна, че наистина е виждал всички до един.

— Освен това имаш чувството, че ги познаваш от сто години — обясни той. Питър го погледна недоверчиво, защото нямаше подобно чувство. — Прекарал си толкова много време да мислиш за тях и да ги слушаш — продължи Тери. — Така че, когато го срещнеш на живо, Джагър ти се струва познат. Но все пак никога досега не бях виждал жена да пишка.

Питър фрасна игриво Тери по ръката, сякаш той се бързикаше.

— Абе, няма ли кой да му донесе чаша чай — подкани останалите. Вдигна кутийка безалкохолно. — Останал е малко джин с тоник, ако ти се пие нещо по-силно.

Тери се усмихна. Открай време се наливаха с тази напитка, преди да започнат работа — с джин с тоник. Гледаха да притъпят досадата от дванайсетчасовата смяна. Колегите му в „Пейпър“ изобщо нямаше да я разберат тази работа. Тя не даваше удовлетворение, нито пък носеше някакво удоволствие, просто си бе типичната за средната класа работа. Работиш във фабриката, за да можеш да платиш за всичко, от което имаш нужда, а понякога всекидневието така ти дотяга, че имаш нужда от нещо по-силно, за да издържиш.

Трудно бе да останеш буден до осем сутринта, особено когато знаеш, че другите на твоята възраст лудеят някъде в центъра или са се сгушили в леглото, да не говорим, че става още по-трудно, когато си се налял с джин и тоник.

Тери си спомни откъде другаде идваха трудностите — от приспивните песни, които пускаха по радиото в безкрайните часове преди да настъпи утрото. Имаше едно рекламno парче, от което очите му винаги се затваряха, главата му натежаваше и не му оставаха сили,

парче, изпълнявано от няколко певци, които звучаха като засипани от лавина.

— „Ка-пи-тол... помага ти да не заспиш“ — пееха те, а той имаше чувството, че заспива. — „Ка-пи-тол... помага ти да не заспиш“.

Тази вечер обаче по радиото имаше нещо друго. Тази вечер пускаха само Елвис. Гласът на Краля се носеше от малък транзистор. Питър увеличи звука.

— Ти разбра ли за Елвис? — попита той.

Тери поклати глава.

— Починал е в Мемфис — обясни Питър. — Инфаркт, поне така предполагат.

Тери остана шокиран. Значи затова бандата на Тед не му обърна никакво внимание. Дори не му бе минало през ума, че Елвис Пресли е мъртъв. Елвис бе от онези творци, които присъстват в живота ти открай време, и ти се струва, че ще бъдат там завинаги.

Когато Тери бе още малък, Елвис му звучеше лигаво, нещо като Шърли Баси на рокендрола, много показност и много позорство като за шоу бизнеса и поредица от тъпи балади. Сега обаче, докато слушаше Краля по програма „Капитол“ в нощта, когато бе починал, той усети магията на музиката му. Заля го неочакван прилив на тъга. Очите му се напълниха със сълзи и той тихичко ги избърса. Да не би това да бе от спийда?

— Кажи как е „Страната на Мордор“? — попита Тери. — Нещо ново?

„Страната на Мордор“ беше бандата на Питър. Тери ги беше слушал, когато пяха на дискотеката във фабриката по случай Коледа. Изпълниха двацет минути соло на китари, пяха за елфи и успешно скапаха празненството. Единствено хранително отравяне с наденичките можеше да бъде по-неприятно.

Питър стана мрачен.

— Никой вече не се интересува от рок — обясни той. — Виж ги само как говорят за Клептън. Искат нещо ново. — Погледна обвинително щръкналата боядисана коса на Тери. — Все неща, дето ти харесваш. Нали се сещаш — песни от по две минути за бунтове и пенсии. — След това се оживи. — Ако обаче напишеш нещичко за нас...

Тери се престори, че мисли.

— Ще поговоря с редактора — излъга той.

Кишор подаде на Тери пластмасова чаша с гореща кафява течност и той му се усмихна доволно, макар да знаеше, че не става за пиене. Спомни си, че всичко от автомата имаше един вкус. А горещата отвара му напомни за други неща — като например наполовина пълна кутия тоник или кола, смесени с джин, докато двамата с Питър спорят за качествата на „Харвест“, „Пинк Флойд“ и Джими Пейдж, а Кишор му разказва какво пускали от рекламната агенция в пощенските кутии на родителите му в Ийст Енд; и нощта прекарана със Сали в спалния ѝ чувал в един от празните офиси, тялото ѝ е нежно и топло до неговото, а Питър и Кишор поемат тяхната половина от смяната. И тогава си спомни почти всичко останало. Спомни си целувките с вкус на джин, искрящите ѝ кафяви очи и дългите ѝ слаби крака.

— Заповядай. — Тя му подаде чашката от термоса си. В ароматната вода плуваха няколко листчета. — Не е от онзи, който обичаш. Не е на „Брук Бонд“. Това е истински китайски чай.

Той остави пластмасовата чашка и посегна към напитката на Сали.

— Любимият ми — отвърна, а тя го погледна така, сякаш искаше да му докаже, че не вярва нито на една негова дума.

След това всички вдигнаха очи, защото се появи съобщение. Касетите бяха спрели да записват.

— Касетите с данните за заплатите трябва да се сменят — обясни Сали. — Хайде, Кишор.

Върнаха се в компютърната зала. Тери ги изчака да излязат.

— Имаш ли нещо? — обърна се той към Питър.

Питър се усмихна колебливо. Сякаш не очакваше да го чуе от Тери.

— Нямах нужда аз да ти давам, мой човек — отвърна. — Ти нямаш ли?

— Одеве свърших всичко, а ми трябва малко за настроение — обясни Тери. — Малко спийд. Абе може и да е за пушене, за смъркане, каквото и да е.

Тери знаеше, че Питър купува от време на време по половин грам амфетамин сулфат за шест кинта, за да има, когато „Страната на Мордор“ репетира в гаража на родителите му. Ала явно си бе

въобразил, че Тери се снабдява от дилъра на Кийт Ричардс. Или пък лично от Кийт Ричардс.

— Ами... ами рок звездите и бандите, дето движиш с тях? — попита Питър. Сигурно са бъкани със стока. Всичко е ясно — секс, наркотици и рокендрол, нали така? Това е то, нали?

— „Ка-пи-тол“ — въздишаха по радиото. — Помага ти да не заспиш."

Тери усети как му се приспива. Проклетата реклама! Зад стъклената преграда Сали и Кишор слагаха нови касети в големите бели отвори. Въздъхна уморено.

— Абе нещо се е закучило при мен — обясни Тери. — Нямах ли нищо?

Питър го погледна притеснено.

— Имам само стимуланта с кофеин „Про-плюс“ — отвърна гузно. След това лицето му се озари. — Затова пък можем да го чукаме и да го смръкнем.

— „Про-плюс“ ли? — възкликна Тери и дори не се постара да прикрие разочарованието си. — Че това се купува във всяка аптека. Да не би да си въобразяваш, че Кийт Ричардс и Джони Ротън пазаруват от местния супермаркет?

Питър стана сериозен.

— Не познавам нито Кийт, нито Джони. Ти знаеш по-добре.

Тери отпи дълга глътка от кутийката тоник. Усети вкуса на напитката, примесен с джин. „Про-плюс“, значи! Колко ниско падат някои. В скоро време щеше да започне да пуши бананови кори.

Въпреки това се примири.

— Хайде, давай. — Зае се да помогне на стария си приятел да счукат малките жълти хапчета на прах.

Сали и Кишор се върнаха в офиса. Тя ги изгледа, неспособна да повярва.

— Само не ми казвайте, че имате намерение да си заврете това в носовете — слиса се.

Тери не й отговори, дори не я погледна, докато наблюдаваше как старият му приятел внимателно стрива „Про-плюс“ на жълта пудра с дъното на термоса.

— Точно така, секс наркотици и рокендрол — въздъхна замечтано Питър. — Защо не ми разкажеш още нещо, Тери.

Руби Потър.

Името се стори омайно на Лион и той започна да си представя картини от бъдещия им живот.

Руби Потър. Руби Пек. Госпожа Руби Пек. Госпожа Руби Потър-Пек. Лион Потър-Пек. Семейство Потър-Пек. Я погледни, това не са ли семейство Потър-Пек?

Вече далече от пъстроцветните светлини на „Голдмайн“, под ярката светлина на сладкарницата за понички Лион научи, че най-красивото момиче на света вече си има свой собствен живот.

— Можеш да му звъннеш, ако искаш — обади се дебелата ѝ приятелка и посегна към поничка с яйчен крем, а сърцето на Лион се сви. — В края на улицата има телефонна будка. Върви — защо не му се обадиш?

— Не искам да му се обаждам — заинати се Руби и прелестното ѝ лице се сгърчи предизвикателно.

„Дънкин Донътс“ беше осветен като стая за разпити и докато седеше на масата с фурнир, занитена към пода, Лион не можа да не си зададе някои неприятни въпроси.

За кого, по дяволите, говореха? Какъв беше този копелдак на Руби? Как бе възможно Лион да е толкова тъп, та да си въобразява, че момиче като Руби Потър ще се интересува от момче като него?

Само че щом погледна лицето ѝ, всички тези въпроси изгубиха смисъл. Лион не откъсваше очи от Руби и тя му се усмихна над шоколадовата поничка, и светът стана по-хубав. Всичко лошо отлетя и той се отдаде на този върховен момент.

— Не разбирам защо не му се обадиш — продължи да настоява Джуди и облиза капка крем от устната си. — Знаеш много добре, че искаш.

Според Лион бе добър знак, че Руби има приятелка, която не може да се справи с наднорменото тегло. Сигурно единствено човек с много широко сърце би се сприятелил с дебело момиче, реши Лион. Руби навярно бе твърде чувствителна и задълбочена, за да се интересува от нещо толкова тривиално като външния вид. Бе красива както отвън, така и отвътре. Той въздъхна и побутна с пръст поничката със сладко, а след това отхапа от мястото, където бе желето от малини.

Двете не го попитаха с какво се занимава. Това му се стори странно, защото в света на родителите му, дори в „Пейпър“, това бе нещо като начин да разчупиш леда. Но пък те живееха в различен свят. Разбра, че тя е фризьорка едва след като му изнесе дълга лекция за качествата и недостатъците на „Есенно злато“.

— Аз пиша за музика — съобщи им той с надеждата да ги впечатли. — Дори тази вечер съм на работа. — Опитваше се да се представи като важна личност: — вие имате ли представа колко съм зает? — Това ми е работата — уточни Лион. — Искате ли да видите някоя банда? Аз лично трябва да чуя една.

— Банда ли? — намръщи се Руби, така сякаш Лени и „Райфенсталс“ бяха Джо Лос и оркестърът му. Много се надяваше тя да отиде с него. Искаше му се да прекарат заедно цялата вечер. Само че работата му я озадачаваше. Да отидат да видят някаква банда?

— Значи можеш да намериш билети за „Куин“ на „Уембли“ — предположи Джуди, вече по-заинтригувана.

Лион се опита да прикрие презрението си. Не успя.

— Може и да мога — отвърна. — Само че защо ми е да го правя?

— Защото Фреди Меркюри е страхотен — кресна възмутена Джуди. — Ти си пълен скапаняк, бе.

Руби подхвърли поничка на масата.

— Джуди! — У нея имаше деликатност и грация, забеляза Лион, които ѝ придаваха одухотвореност. Сигурно бе зарязала училище на петнайсет и никога не бе разчитала на неговите „предимства“, както се изразяваше баща му. Но пък Руби Потър бе по-деликатна от всичките му познати.

— Кого познаваш? — попита Джуди.

Лион си пое дълбоко дъх.

— Боб Марли. Пати Смит. Джо Стръмър. Пол Уелър. Пийт Иели. Фил Лайнът. Джони Тъндърс. „Сюър Ратс“.

— Срещал ли си АББА?

— Не съм срещал АББА.

Джуди се подсмихна презрително.

— Значи не си срещал никого.

В този момент Лион ги видя. „Псетата на Дагънам“. Бяха двама, от двете страни на улицата. Обръснатите им глави блестяха. Идваха към „Дънкин Донътс“ и игриво подмятаха капак от кофа за боклук.

Лион наблюдаваше как единият хваща капака, стъпва на пътя и го мята към приятеля си с всички сили. Капакът профуча над главата на второто „псе“ и се блъсна в прозореца над масата им.

Джуди скочи и закрепя обиди, а Руби изпусна поничката. „Псетата“ се разкискаха доволно, приближиха до прозореца, потриха панталоните си отпред и започнаха да правят неприлични жестове. Лион вече се бе пхнал под масата, отпуснал се на колене и длани и наблюдаваше как Джуди потропва възмутено с крак. Не излезе, докато не чу, че „псетата“ си прибират капака и се отдалечават през смях нанякъде.

— Открив я — измъкна се гузно той. — Лещата. Всичко е наред. Открив си лещата. — Двете момичета го наблюдаваха как поставя въображаемата леща в окото си. След това той започна да мига ожесточено. — Така вече е по-добре.

— Виж, Руби — обади се Джуди.

Тя посочи автомобил, спрял отпред, пълен със спретнати, грижливо обръснати младежи. Яко момче с тениска с къси ръкави и кариран панталон слезе от колата и се отправи към „Дънкин Донътс“. Ухилен доволно, той се приближи и седна на ръба на масата им.

— Виж ти, виж ти. Малката Руби Потър. От плът и кръв.

Пред Руби се виждаше недоядената шоколадова поничка. Младежът с тениската я грабна и я натъпка в устата си.

— Как може да си такова прасе! — възкликна Джуди и го перна по бялата гладка ръка. Младежът се престори, че поничката му доставя невероятно удоволствие, замляска и потри плоският си корем.

— Ти си противен — заяви Джуди.

— Ти си духачка — изръмжа младежът.

— Ще ти се — отвърна Джуди.

— Не повече, отколкото на теб — озъби се той.

— Не му обръщай внимание, Джуди. Той ще си тръгне — предупреди я хладно Руби.

Младежът се разсмя и се наведе към Руби.

— Къде е Стив тази вечер? — попита той подчертано тихо.

Момичето извади малко огледалце от чантата си и се престори, че се оглежда внимателно, за да оправи няколко кичура коса.

— Не знам и не ми пука — тросна се тя.

Младежът се разкиска, сякаш знаеше ужасната истина. Лион се усмихна насила. Перкото не си бе направил труда да му обърне внимание.

— Искаш ли да те закараме? — попита той. — Ескортът ни е отвън. — Наведе се през масата, ухилен похотливо, уж готов да ѝ подаде приятелски ръка. — Не се притеснявай, Стив ще прояви разбиране.

— Пет пари не давам дали Стив ще прояви разбиране! — повиши глас Руби.

На Лион му се доплака. Трябваше да се сети. Стив значи. Сигурно всички готини момичета си имат гаджета, наречени Стив, които могат да те спукат от бой.

— А кого включва това „ние“? — обади се Джуди. За Лион беше очевидно, че много би искала някой да я закара до тях.

— Нали знаеш — отвърна младежът. — Рон. Алфи. Шпионина.

Руби и Джуди извиха очи.

— Тези навлеци — заяви Джуди.

— Няма нужда да ни карате — реши Руби. — Вече има кой да ни закара.

Лион усети, че тя му се усмихва мило. Запита се какво ли означава тази усмивка. Сграбчи го паника.

Тя да не би да си въобразяваше, че той има кола?

— Както кажеш, миличка — отвърна напереният младок, въпреки че Лион забеляза разочарованието му. — Ние ще почакаме навън, ако все пак решиш нещо друго.

Той се смъкна от масата, като все още се държеше така, сякаш Лион бе невидим. А Лион се запита как е възможно тя да бъде заобиколена от толкова противни хора. Трябваше да я спаси. Те не я уважаваха, не я ценяха както заслужаваше.

— Ще каже на Стив, че те е видял — предупреди я мрачно Джуди.

Руби се разсмя хитро.

— Може да каже на Стив каквото пожелае.

Джуди ставаше все по-мрачна.

— Стив направо ще побеснее... да отидеш в „Голдмайн“ съвсем сама... — Погледна многозначително Лион. — Да се забавляваш...

— Ще му се отрази добре — отвърна Руби и Лион забеляза, че тя може да бъде и жестока. Сигурно всички красавици са такива, помисли си той. Правят каквото си искат.

След това момичетата излязоха, той припна след тях и забеляза наситено жълтия форд „Ескорт“ паркиран точно пред „Дънкин Донътс“. В колата бяха седнали четирима, до един в тениски с къси ръкави, висяха на прозорците и се хилеха. Нито един от тях не бе подстриган. От радиото се носеше песента „Изпитвам любов“ на Дона Съмър. Лион бързо се озърна, за да е сигурен, че наоколо не се мотаят „Псетата на Дагънам“. Бяха си отишли, сигурно за да се присъединят към мелето в „Уестърн Уърлд“. По средата на улицата бе захвърлен капак от кофа за боклук.

— „Толкова е хубаво, хубаво, хубаво“...

— Други пътници — провикна се високият. — Дрин-дрин! — Сигурно той беше Шпионина. Джуди се наведе към прозореца, ала Руби остана крачка назад, докато чакаше Лион да каже нещо. Той я погледна безпомощно.

— Къде ти е возилото? — попита го Руби.

Той разпери ръце.

— Аз не... нямам...

Джуди се извърна към него, подпряла ръце на ханша, по устните ѝ все още полепнала пудра захар от поничката.

— Нямаш кола? А как според теб ще се приберем?

Той се обърна замаян към Руби. Сигурно нямаше да я види никога повече.

— Много се извинявам — избъбри смутено.

Джуди вече се наместваше между двамата младежи на задната седалка на жълтия „Ескорт“. Те всички се разкрещяха възторжено. Дона Съмър беше близо до оргазъм.

— Хайде, Руби — подкани я Джуди.

Само че Руби поклати глава и се обърна, скръстила ръце на гърдите. Почакаха още малко, за да се уверят, че тя говори сериозно, след това ескортът пое сред писък на гуми и „Изпитвам любов“. Лион зърна Джуди на задната седалка, извърната назад, за да му покаже среден централен.

— Какво ще правим? — попита Руби. — Как ще се прибера? — Едва сега забеляза синината му. — Какво ти се е случило?

— А, нищо. — Той докосна скулата си. — Стана в събота. Бях в Луишам. Нали се сещаш, на демонстрацията.

— Аха — отвърна тя. — Луишам. Да, и баща ми ходи да протестира. Тези въпроси много го вълнуват. Също като теб.

Лион не посмя да попита. Не посмя да попита най-красивото момиче на света на чия страна е бил баща ѝ.

Нищо. Абсолютно нищичко.

Само дето ноздрите му се напълниха с „Про-плюс“, а нервите му бяха опънати от кофеина. Тери и Питър зяпаха към Сали и Кишор от другата страна на стъклената преграда, как нагласяват касетата, потънали в работа като докери след пристигането на нов товарен кораб.

— Всичко това е правено преди — отбеляза Питър.

Тери го погледна. За какво говореше?

— Тази нова музика — продължи Питър. — Всички тези тъпотии за безмозъчното поколение. „Студжес“ и МС5 бяха първи. Дори преди това. Ами първият албум на Хендрикс. „Не живея днес“ — по-безмозъчно и празно от това здраве му кажи. После той умря. Джими умря. — Питър отпи от тоника и топлия джин. — Всичко, дето го правят новите банди — вече е било правено.

Тери избухна.

— Не и от нас! Аз не съм го правил! Мама му стара! Много мразя хората да говорят така! — Скочи на крака. Беше му писнало да слуша подобни простотии. Беше му писнало да му повтарят, че всичко е боклук работа, че от шейсетте насам нищо не се е случило. Не е бил млад преди десет години — бил е още дете. А след десет години нямаше да бъде млад — щеше да е старец. Сега бе времето му. Точно сега. Тази вечер. Тук и сега. А някакъв скапаняк се опитваше да прецака нещата.

— Писнало ми е да се кланям на дъртофелите, дето са по на трийсет! Да не би да си въобразяваш, че Джони Ротън ще доживее до четирийсет? Да не би да си въобразяваш, че Ротън ще се превърне в Дес О'Конър? Няма значение какво са правили другите — ние не сме го правили!

Питър изсумтя.

— Виж какво — защо не тафим малко джинче? — предложи той. Тери се замисли за миг.

— Ами, добре. Да ходим да тафим малко джин.

Винаги имаше стари бутилки джин, сбутани из чекмеджетата в офисите. Във фабриката нямаше друго за крадене. Тери и Питър обиколиха тъмните стаи и провериха всички бюра, докато най-сетне откриха нещо. Бутилката беше наполовина празна. Някой нещастен чиновник сигурно гледаше да се подкрепи преди оперативките в единайсет. Питър отви капачката и отпи дълга глътка.

— Остана ли тоник? — попита Тери.

Питър поклати глава, отпи нова глътка и се намръщи отвратен.

— Мразя го тоя джин — заяви.

— Ами да — съгласи се Тери и пое бутилката. — Най-противната напитка на света.

Лион застана пред заключените врати на „Ред Кау“ и изруга тихичко, защото бе изпуснал Лени и „Райфенсталс“.

— Струва ми се, че е затворено — провикна се Руби от таксито.

Лион се взря през прашния прозорец на „Ред Кау“, макар да знаеше, че няма смисъл. Беше пропуснал изпълнението им. Защото танцува.

Знаеше, че работата е сериозна. Освен ако чистачите и онези праведници в „Кънтри Метърс“ не те видеха, на никого не му пукаше какво правиш в „Пейпър“. Кевин Уайт пет пари не даваше дали се боцкаш с Кийт Ричардс, дали пушиш трева с Питър Тош или смъркаш сулфат със Сид Вишъс. На никого не му пукаше, стига да си вършиш работата.

Само че какъвто и наркотик да беше взел, която и рок звезда да посиняваше в апартамента ти, Уайт и старите кучета искаха материала ти навреме. Сред хаоса и наркотиците в „Пейпър“ работната етика бе най-важното нещо. Рецензия без грешки, подходяща дължина, задължително предадена навреме. Единственото, което се приемаше напълно сериозно в „Пейпър“, бе музиката и крайните срокове.

— Ще се качваш ли, мой човек? — попита таксиметровият шофьор.

Хубавото е, помисли си Лион, че вече знам какво мисля за Лени и „Райфенсталс“. Не ми трябва да гледам как тъпата крава тропа с ботуши, за да разбере, че не я харесвам. Така че какво може да ме спре да напиша за събитие, което не съм гледал? Каквото и да напиша, все ще излезе истина, нали? Знам какво ще напиша още преди да започна да го пиша.

Лион се качи отново в таксито, без да откъсва поглед от съвършеното лице на Руби, почувства се щастлив отново, знаеше, че най-сетне се превръща в истински журналист.

Най-големият проблем беше пенисът на Даг Уд.

Тери го беше виждал — огромен, с изпъкнали вени, сякаш специално създаден за порнофилм. Огромната висулка се появяваше в сънищата на Тери, проникна в нервния страх, останал след „Проплюс“.

Скоро след като се запозна с Даг, Тери се бе запознал и с огромното чудовище с главичка като гигантско личи. Славният мъж беше седнал начело на дълга маса в ресторант в Западен Берлин. Дращеше по ленената покривка с пластмасовата капачка на химикалка.

След като му представиха Тери, Даг го предизвика да се надбягват по улиците на Берлин. Тери го зяпна, неспособен да повярва дали шоуменът говори сериозно. След това разбра, че Даг е съвсем сериозен, и прие. Знаеше, че няма друг избор. И така, двамата изоставиха другите в ресторанта и хукнаха по празните среднощни улици. Тичаха с всички сили, но по средата към „Хилтън“ Даг заяви, че Тери бил готин, че нямало нужда да тичат повече, и Тери разбра, че е преминал някакъв тест.

След това Даг започна да разпитва Тери за новата музика, искаше да разбере какво става в Лондон, на какво да се надява, какво ще очаква публиката от него. Едва по-късно, когато Тери стана по-зрял, осъзна, че Даг Уд се е страхувал — страхувал се е, че няма да успее да се представи според изискванията на дивите деца, които го очакваха в Лондон, Глазгоу и Ливърпул.

— Сигурно е страхотно — подхвърли Питър и се загледа в бутилката джин. Беше почти празна. — Да се мотаеш с рок звезди...

Тери и Питър седяха върху бюрата в малкия офис, гледаха как Сали и Кишор работят и си подаваха бутилката с пълно безразличие. По радиото бяха пуснали Елвис и той заплашваше с неочаквано насилие. В песента се казваше, че трябва да си корав мъж. Лошо.

Може и да бе точно така, помисли си Тери. Може би под слънцето нямаше нищо и всяко поколение се обличаше според модата, перчеше се и си въобразяваше, че училището не е за тях, а в действителност всичко това бе правено преди.

— Безплатни плочи, безплатни представяния — продължаваше Питър. — Какъв живот само.

Тери се разсмя с горчивина.

— На теб ти е по-добре тук, приятел.

Питър го погледна вбесен.

— Я стига простотии. — Изправи се, олюля се, говорът му бе завален. Навря лице току до Тери и младежът усети металния мирис на джин. — Стига с тези смрадливи простотии.

— Истината е — отвърна Тери, макар да знаеше, че това е последното, което е готов да признае, както и последното, което Питър искаше да чуе. — Истината е, че нещата не са такива, каквито изглеждат. — Той пое бутилката, отпи голяма глътка, усети как стомахът му се разбунтува и се запита дали няма да повърне. — Рок звездите само се преструват, че са ти приятели. — Сети се как Били Блицън го бе дръпнал настрани в Нюкасъл. Имаше и други готини — Джо Стръмър, Джони Тъндърс, Фил Лайнът. — Един-двама са наистина свестни, ако имаш късмет да попаднеш на тях. Повечето... гледат да те използват. Искат за тях да се пише в „Пейпър“. Това е истината. Какъв тираж продаваме? По двеста и петдесет хиляди на седмица. Разбира се, че ще се държат мило с нас! Само че всичко това е пълна гадост. И ти си въобразяваш, че са щастливи. Музикантите ли? Бандите ли? Направо са ужасени! Младите се страхуват, че никога няма да успеят, старите се страхуват, че краят им идва.

Китаристът и съзателят на песните на „Страната на Мордор“ му се стори съкрушен.

— Значи всичко е лъжа и измама — рече най-сетне Питър, дръпна на свой ред бутилката джин и допи остатъка. Когато видя, че няма повече, остана загледан за момент в зелената бутилка и я запокити към стъклената преграда, която разделяше офиса от

компютърната зала. Сали и Кишор отскочиха стреснати, когато стъклото се разби, а Елвис продължи да пее, радостен и жизнен.

Питър стискаше в ръка нечий термос и разбиваше останалите стъкла от преградата, докато всички до едно изпопадаха на земята. Тери се кискаше, неспособен да повярва на очите си, Сали крещеше името на Питър, а Кишор бе готов да се разреве.

Тогава Питър влезе в компютърната зала, дръпна касетите и ги метна през разбития прозорец, а тънките кафяви ленти се надиплиха като тоалетна хартия на футболен мач, сетне започна да рита със сандалите си огромния бял обелиск, а Тери продължи да се смее още по-гръмко, докато приятелят му подскачаше от болка на един крак.

Сали бе прегърнала Питър през кръста в опит да го дръпне настрана от компютъра, докато крещеше към Тери да го спре.

— Всички ще останем без работа!

Кишор бе в офиса и дрънкаше нещо за следващата стъпка към програмиране, стъпката, която никога нямаше, да успее да направи, а Тери спря да се смее, защото всичко свърши изведнъж, бурята, разразила се в гърдите на Питър, отшумя и с всеки ритник го болеше все повече, а смехът бе угаснал. Не можеше да гледа Сали толкова притеснена. В следващия момент Пи Джей застана на вратата, мигаше объркан, все още по пижама, стиснал метла в ръка.

— Тъпи дребни копеленца — викна той. — Да сте почистили всичко до сутринта, иначе ще изхвърчите.

— Да почистим ли? — обади се Сали. — Как да почистим, дърт тъпако? — Тя подхвърли счупена шпула към Пи Джей и лъскавата лента се размота. — Той съсипа всичко! Погледни само!

Питър се върна в офиса през вратата, макар вече да нямаше нужда, защото спокойно можеше да прекрачи счупеното стъкло. Беше потен и объркан.

— И така. — Тери скочи от бюрото и грабна метлата от Пи Джей. — Да се хващаме на работа.

Всички го зяпнаха.

Сали се разсмя и поклати глава.

— Не можеш да се върнеш тук просто защото от новия ти живот не е излязло нищо. Не ти ли е ясно? — Тя отпусна ръка на рамото на Кишор. — Не плачи, Киш. Ще им кажем... не знам какво точно ще им кажем. Направили са го крадци, вандали.

— Няма да ни повярват! — отвърна Кишор и започна да кърши
ръце. — Ще се сетят, че сме ние!

Питър седна на пода и скри лице в длани.

Сали внимателно издърпа метлата от пръстите на Тери.

— Върви си — каза му тя.

11.

Пазарът за месо вледени Тери до кости.

Огромното шумно хале бе пълно с мъже в бели престилки, оплескани с кръв. Някои тласкаха колички на две колела, подобни на рикши, натоварени с парчета месо, дъхът им излизаше на бели валма, докато превозваха товара си до камионите и вановете, наредили се един зад друг из целия „Смитфийлд“, без да гасят двигателите си. Разнасяха се ругатни и псувни, мъжете недоволстваха от живота и един от друг. Работата бе трудна, а нощта дълга. Тери се усети замаян, когато си помисли, че баща му работи тук още от четиринайсетгодишен, откакто бе напуснал училище.

Вдигна яката на самото и натъпка ръце в джобовете. От студа очите му се напълниха със сълзи и той задиша учестено. Тръгна по централната пътека, за да намери баща си.

Откри го понесъл огромен телешки бут на гръб, гигантско парче месо, от което коленете му се подгъваха, но той се стягаше и поемаше напред, лицето му бе разкривено също като на щангист.

— Я, момчето ми е дошло — възкликна с усилие и потното му лице разцъфна в усмивка, когато видя сина си. Беше с шапка, която му придаваше вид на войник от Френския чуждестранен легион — шапка от зебло с нещо като кърпа отзад, която да го пази от пустинното слънце.

— Да ти помогна ли, татко?

Старият се разсмя.

— И таз хубава.

Тери го последва покрай мъжете в окървавени бели престилки, докато излязоха от пазара, старият подгъваше колене от тежестта. Докато се влачеше подире му, младежът забеляза мърлявата задна част на престилката и износените обувки. Когато най-сетне остави парчето в задната част на хладилен камион, баща му избърса длани в ръкавите си, преди да потупа Тери по гърба.

— Момчето ми е дошло! — извика, без да се обръща конкретно към някого. — Той пътува по цял свят, интервюира филмови звезди!

— Татко! — опита се да протестира Тери. — Те не са филмови звезди.

— Я се погледни — заяви весело старият. — Само кожа и кости си. Дори не си докоснал чая си. Ела да ти вземем нещо за ядене.

Дори посред нощ кръчмите около пазара за месо „Смитфийлд“ въртяха успешен бизнес. А ставаше и още по-доходно, когато приближаваше краят на нощната смяна.

Зад опушените стъкла бяха насядали румени мъже и надигаха халби черна бира, лапаха пресен пай със сос и пушеха. Бащата на Тери поръча пайове и бира, а след това намери дълга маса с шумни изтощени мъже. Тери бе единственият, който не бе с бяла престилка.

— Моето момче — представи го бащата на Тери. — Обикаля по целия свят и интервюира хората от шоубизнеса. — Широките му гърди се надуха от гордост, а Тери се изчерви. — Той е нещо като Майкъл Паркинсън.

Мъжете изглеждаха впечатлени.

— Кого си интервюирал? — попита един от тях.

— Ами... — измънка Тери, устата му пълна с пай от говеждо и лук. Замълча, а стомахът му се сви от вкуса на топлата храна. Кога бе ял за последен път? Спомни си, че на самолета от Берлин побутна настрана подноса с пилешко. След това се почувства виновен, защото се сети, че така и не се докосна до специалната вечеря, която майка му бе приготвила за Мисти. Като вземеш достатъчно спийд, апетитът ти направо изчезва.

— Току-що интервюирах Даг Уд — заяви той и остави ножа и вилицата. Насядалите около масата го гледаха тъпо. — А също и Грейс Фюри.

Никаква реакция. Бащата на Тери се усмихваше гордо.

— „Клаш“, „Джем“, „Странгълърс“. — Вече полагаше усилия, за да не разочарова баща си. — Аз направих един от първите материали за „Секс Пистълс“ и писах за тях след „Скрийн он дъ Грийн“...

Този път май им просветна.

— Онези тъпаци, дето нарекоха кралицата смотанячка ли? — попита огромен носач. — Няма да им се отрази много добре, ако се появят тъдява в някоя тъмна вечер. Ние тук си тачим кралицата.

Останалите мъже се разсмяха и обещаха да „съдерат кожичките“ на копелетата от „Секс Пистълс“, само да се осмелят да се появят в

Смитсфийлд. Интересът им вече бе събуден.

— Ами котенцата от АББА? Тях познаваш ли ги? — Разнесе се похотлив смях, някои извиха очи към тавана, други продължаваха да се тъпчат с пай. — Нямам нищо против да направя едно задълбочено интервю с русата кукла.

Тери призна, че никога не е попадал на АББА.

— Ами „Бийтълс“?

— Ами Елтън Джон и Кики Дий?

— Ами „Диско Дък“?

Някои от любителите на музиката, които бяха по-наясно, изсумтяха.

— Песента се казва „Диско Дък“, смотльо. Пеят Рик Дийс и неговите идиоти! Чухте ли го само? „Диско Дък“.

Тери призна, че не познава никого от тях.

— Виждате ли — обади се гордо бащата на Тери. — Всичките тези звезди. Пътува по цял свят.

Усмивката му не угасна, докато не излязоха от кръчмата.

— Не ядеш — отбеляза старият. — Не спиш. Кожа и кости си. Какво ти става? Какво не е наред?

Тери не отговори, само пое дълбоко въздух, доволен, че вече не е в кръчмата и е избягал от миризмата на сготвено месо.

Баща му стисна дръжките на количка и я затегли след себе си. Влязоха отново в мразовитото хале и старият остави рикшата.

— Майка ти хареса момичето. Малката Мисти. Сериозни ли са намеренията ти към нея?

Тери извърна поглед.

— Не бих казал. — Как да му разкаже за Даг Уд? Как да му разкаже подобно нещо.

Баща му поклати глава с блеснали очи. Никога не бе вдигал ръка на Тери. Затова пък имаше поглед, който причиняваше не по-малка болка от плесник.

— Някой ден ще открием какво точно харесваш, Тел — успокои го той. Тери знаеше, че животът, който водеше, бе немислим за баща му. Старият не беше глупав — даваше си сметка, че каквото и да върши в момента синът му, то не може да продължава завинаги. Без дори да попита, бащата на Тери извади износен портфейл от джоба си и започна да отброява банкноти.

— Двайсет и пет кинта ще стигнат ли? — попита без укор. — Не мога да ти дам повече до петък.

Тери наведе глава.

— Татко, съжалявам... ще ти ги върна.

Бащата напъха парите в ръката на сина си и затегли количката към душовете. „ПОЧИСТЕТЕ ВСИЧКИ КОЛИЧКИ ТУК“, гласеше надписът отстрани.

— Пет пари не, давам. Готов съм и ризата от гърба си да сваля за теб — заяви бащата на Тери. Стисна маркуча, за да измие количката. В канала потече кръв. — И да започнеш да ядеш.

— Да ти помогна ли, татко? Нещо да направя ли?

Бащата на Тери поклати глава и продължи да мие нещото, което носачите наричаха количка, без дори да погледне сина си.

Госпожа Браун зави с наситеножълтия лотус „Илан“ наляво от Марбъл Арч и даде газ по Парк Лейн, наби спирачки, докато минаваха покрай „Дорчестър“, а после и покрай „Хилтън“. Рей оглеждаше за тълпи фотографии. Единственият признак на живот бе самотният портиер с шапка. Рей нервно потри голата си китка.

— Искаш ли да пробваме и в „Риц“ — предложи тя и даде газ. Шофираше много добре, а иланът летеше и всеки път, когато натиснеше педала до дупка, Рей изпитваше чувството, че е взел нов наркотик.

— Къде е „Риц“? — попита той.

Тя го погледна, за да е сигурна дали не се шегува. След това отвърна:

— „Риц“ е на Пикадили, непосредствено зад Парк Лейн. Може да се е настанил там. Или пък в „Савой“, при реката. Или в „Кларидж“ — там е дори най-вероятно. Близко са един до друг.

— Знам го „Кларидж“ — призна Рей. — Него го знам.

Тя се изкиска.

— И какво си правил в „Кларидж“? Да не би да си пил чай с кифлички?

— Не — призна Рей. — Интервюирах Боб Дилън.

Тя изви изящно оформените си вежди. Остана впечатлена и не го скри. Хората винаги се впечатляваха, когато им кажеше кои известни

личности познава, макар Рей да не разбираше защо реагират по този начин. Гениалността не беше заразна. Да не говорим, че така и не успя да измъкне смислено изречение от Дилън — Рей направо се беше поболял от нерви, а трябваше да вади с ченгел думите на Дилън. Този брадат мъж на средна възраст искаше да се отърве час по-скоро от него.

Уайт беше пуснал материала на първа страница, защото Киселия Пийт имаше успешна концертна снимка, а и защото Дилън настояваше за първа страница. Но пък статията беше пълен боклук. Хората се залъгваха, че ще се променят, ако имат възможност да дишат същия въздух като големите звезди. Рей знаеше, че не става така. Джон Ленън нямаше да успее да го спаси. Джон Ленън нямаше да спаси никого.

— Така — рече жената. — След като си интервюирал Дилън, значи няма да имаш никакъв проблем с Джон Ленън.

— Тогава беше различно — заоправдава се Рей. — Интервюто беше предварително уговорено. Не е толкова лесно, когато ти се налага да се справиш сам.

— Само че ти не си сам — подхвърли тя.

Двамата се усмихнаха един на друг. Истина беше. Тя действително много му помогна. Ако трябваше да обиколи и петте хотела сам, Джон Ленън щеше да е на „Хийтроу“, преди Рей да успее да измине и половината път. Докато тя завиваше по празните улици на Уест Енд, Рей усети как в гърдите му се загнездва отчаяние. Тая работа просто нямаше да се получи. Защо се заблуждаваше? Никога не е бил истински журналист, а просто хлапе, което си падаше по музика.

— Както и да е — продължи госпожа Браун, когато минаха покрай самотния вход на последния хотел. — И без това „Бийтълс“ бяха простаци, които се правеха на джентълмени, а пък „Стоунс“ бяха джентълмените, които се представяха за простаци. — Усмихна се по странен начин и погледна изкосо към Рей. — Ти знаеш ли, че между нас с Брайън имаше нещо? Бях още малка. Съпругът ми казвал ли ти е?

— Брайън Джоунс ли? — попита Рей. Остана слисан. Красивият Брайън, който свиреше на китара. Красивият Брайън, открит да се носи мъртъв в басейна си. Той бе част от историята. Този път Рей остана впечатлен. Все едно му бе казала, че е спала с Наполеон.

— Запознахме се в клуба, в който започнаха — хотел „Стейшън“.
— Тя се засмя тихо при спомена. Иланът летеше отново по Парк Лейн. Тази улица изглежда много ѝ допаднаше. Да не говорим, че бе почитателка на високите скорости. — Хотел „Стейшън“, Кю Роуд, Ричмънд. Неделните вечери. Случи се през 1963. Аз бях на... колко? На четиринайсет! Той, разбира се, имаше много момичета. Съпругът ми никога ли не е споменавал? Години наред направо се побъркваше от тази мисъл. Все си ме представяше с Брайън.

Рей поклати глава.

— Съпругът ти никога не те е споменавал. — Опитва се да смекчи думите си. — Всъщност ние говорим единствено за бандата му и как вървят нещата. Затова не говори за теб.

Тя се изсмя тъжно.

— Не, разбира се. Когато сексуалната ревност отшуми, жената разбира, че е бита карта. А после започват да ти подаряват секс играчки за рождения ден.

Той не знаеше какво да отговори. Усещаше, че госпожа Браун не очаква да чуе мнението му. Затова замълча. Тя въздъхна, сякаш за една вечер ѝ стигаше.

— Ако искаш, мога да те закарам до вас. Къде живееш? Сам ли си в апартамент?

Рей поклати глава.

— Ще се поразходя малко.

Тя се намръщи.

— Нали не си в някоя от онези изоставени къщи?

Рей започна да се притеснява.

— Все още живея при нашите. Поне допреди да ги зарежа.

— И кога го направи?

— Преди около два часа.

Жената се разсмя и Рей чак сега осъзна колко много я харесва. Под привидната твърдост тя бе прекрасна. За миг се почувства объркан — любезната ѝ помощ да открият Ленън, начинът, по който лицето ѝ се озаряваше, когато се смееше, удоволствието да обикалят Лондон посред нощ в жълтия лотус „Илан“. Никак не му се искаше да се мотае сам по улиците.

— Значи ще трябва да те заведа у нас — реши тя.

Изоставената къща се открояваше на лунната светлина също като самотен Ксанаду. Тук някога са били вложени много пари, било е преди години, ала сега фасадата на огромната бяла постройка бе осеяна с черни пукнатини. По голите прозорци на втория етаж трепкаха светлини на свещи, някой бе запалил огън, блестеше включен радиатор. Чуваше се плач на бебе.

— Кой живее тук? — попита Руби. — Клошари ли?

— Не са клошари — отвърна Лион и започна да брои монетите, за да плати на таксиметровия шофьор. — Бездомни са. Искam да те помоля да ми помогнеш. Не ми достигат парите. Извинявай.

Руби се намръщи.

— Момичетата не плащат. Момчетата се занимават с тези неща. — След кратко мълчание добави: — Какво ще кажеш за петдесет пенса?

Отнякъде си спомни един лаф — нещо за новите стратегии, които трябва да бъдат измислени, за да изкарват и жените работнички същите пари като мъжете. Само че той нямаше да успее да задържи момичето, като повтаря прочетеното в книгите. След Ивлин Кинг-Шампанското това не бе достатъчно. Затова отвърна:

— Петдесет пенса е супер. От мен бакшишът.

Тя извади портмонето си и отброи сумата. Лион напипа купон за храна в джоба на коженото си яке и го натика в ръката на шофьора. Таксиджията поклати глава.

— Скапани циганори — оплака се той и потегли.

Руби четеше графитите.

— „Котките обичат обикновени бисквити“... „Тук не се допускат наркотици“...

— Самата истина — потвърди Лион. — Хората, които живеят тук, не вярват в наркотиците. Обикновено човек посяга към наркотиците, за да се освободи, а ние мислим, че... нали се сещаш?...

— Почувства се притеснен, че ѝ говори такива неща. — Май всички тук вече сме свободни.

— Но ти беше взел наркотик.

— Защото бях с един приятел. Той мисли, че има нужда от наркотици. — Усмихна ѝ се. — Той понякога ме води встрани от правия път.

Тя също се усмихна.

— Значи лесно се отклоняваш от правия път, така ли?

Лион извади ключа си.

— Понякога. Ами ти?

Тя поклати глава.

— Баща ми ще ме убие. — Огледа изоставената къща. — Стив ще ме убие.

— Значи имаш късмет, че Стив го няма, нали?

Руби го погледна, без да се усмихва.

— И двамата имаме късмет.

Тя стисна коженото му яке отзад, докато минаваха предпазливо по гредите. Лион я поведе по тъмния коридор, а Руби си удари глезена в някакъв велосипед.

— Внимавай — предупреди я той. — На горния етаж има светлина. Извинявай.

На площадката на първия етаж надзърнаха любопитни лица и побързаха да се скрият. Лион и Руби се заизкачваха по стълбите. В една от големите стаи бяха запалени свещи, а от тавана висяха голи крушки над млади мъже, насядали в кръг с кръстосани крака по голия под. Погледнаха Лион и Руби, кимнаха и отново продължиха да се съвещават. Говореха на езици от Северна Европа.

— Тук има хора, които са били в Париж — обясни Лион. — Били са в Париж през 1968-а.

— Веднъж ходих в Кале — похвали се Руби. — Водиха ни от училище.

Минаха през къщата. Нямаше почти никакви мебели. Усещаше се мирис на мухъл, мръсни тела и готвено.

— Там е едно нищо — прошепна Руби.

От тъмното надничаха лица, отначало подозрителни, след това по-приятелски, макар и незаинтересувани. Лион усети, че Руби вече не е толкова напрегната. Мястото не беше чак толкова лошо. Минаха през малка кухня, където огромен казан супа къкреше на оплескан котлон. Неизмити съдове и остатъци от храна бяха пръснати наоколо. Дългокоса млада жена къпеше голо бебе в пластмасов леген, поставен в мивката.

Влязоха в неосветената спалня, където бе заварил баща си. Имаше новопристигнали. Бяха пръснали наоколо съдържанието на

раниците си, а по пода бяха проснати десетина спални чувала. Повечето бяха заети. Една двойка се любеше шумно, а дъските на пода скърцаха. Руби стисна Лион за ръката и го изтегли навън, потискайки кикота си.

— Те нямат нищо против — обясни Лион.

— Аз обаче имам — сряза го тя.

Поклати глава и го поведе обратно в кухнята. Жената и бебето ги нямаше. Руби го накара да седне на единствения стол. Огледа се, откри половин лимон, бутилка белина и чаша, очевидно пусната в чест на сватбата на принцеса Ана и Марк Филипс. След това застана срещу Лион. Беше много сериозна, наложила маската на професионална фризьорка.

Свали му шапката, — след това смъкна коженото яке и най-сетне изхлузи тениската с „Тин Лизи“ през главата му.

Той посегна да я привлече, ала тя поклати глава, за да му покаже, че не иска това, поне не сега, и го настани на стола пред мивката. Той се погледна в напуканото огледало.

Продължаваше да наблюдава отражението си, докато Руби миеше косата му със студена вода и сапун за ръце, след това го намаза със сока от половината лимон и най-сетне го изплакна с една чаша вода, смесена със супена лъжица белина и остатъка от лимона.

Лион наблюдаваше отражението си, докато Руби го превръщаше в блондин, наблюдаваше и лицето ѝ в напуканото огледало, докато твореше магията си.

За пръв път през живота си, Лион се почувства почти хубав, макар да съзнаваше, че това не се дължи толкова на промяната в цвета на косата, колкото на докосването на пръстите ѝ, които масажираха скалпа му, на лицето ѝ, надвесено над главата му, на топлия ѝ дъх, погалил врата му.

Имаше чувството, че тя наистина държи на него, и сърцето му изпърха.

По-късно, когато чуждестранният говор в голямата стая вече не се чуваше, а двойката, която се любеше шумно, бе захъркала, Лион и Руби се промъкнаха в неговия спален чувал.

Тогава двамата се любиха колкото бе възможно по-тихо и единствените звуци бяха дишането и проскърцването на голия под, и неговият замаян щастлив шепот.

— Обичам те — промълви той и в очите му пролича истинността на тези думи. — О, толкова много те обичам!

Руби се изкиска под него, след това въздъхна и го прегърна, а това го подлуди.

Лион свърши с мощна експлозия.

Колко нощи бе изкарал, без да спи?

Почти три, помисли си Тери, обгърнат от тъмнината на Ковънт Гардън. Когато блеснеше зората, щяха да са изминали цели три нощи без сън.

Преброи ги.

Първите две вечери в Берлин. Едната тича по малките улички на града с Даг, наблюдаваше го как иска назаем инструментите на някакъв джаз квартет и заедно с бандата представя доста нескопосана версия на старите си хитове, докато се мятат като обезумял, дори по едно време увисна на лампата и тупна на масата сред феновете на джаза.

На следващата вечер бе в хотелската стая на Даг, смъркаше коката, доставена от Криста, и си говореха, докато камериерката не потропа на вратата, за да оправи стаята, което означаваше, че е време Тери да се пооправи, да си събере багажа и да се качи на първото такси за летището.

А сега и тази нощ, до края на която оставаха броени часове. Три нощи, без да мигне, три наситени със събития нощи, а Тери знаеше много добре какво го чака на третата сутрин.

На третата сутрин започваш да прозираш нещата.

Можеше да е какво ли не. След три безсънни нощи Тери веднъж видя как едно врабче се опитва да го прекара. След други три нощи видя катастрофирал самолет, отворен също като консерва сардини, килнал се на една страна точно пред апартамента му. Шантава работа. Ненормална работа. Откаченото врабче, катастрофиралия самолет — сега ги нямаше, Тери знаеше, че ги няма, и се опита да си го набие в главата. Само че му беше много трудно.

След три нощи спийдът в черния ти дроб се превръща в алкалоида мескалин — халюциногенно вещество — и започват да ти се привиждат разни неща, за които можеш да се закълнеш, че са истински. Преглъщаш ужаса, опитваш се да откъснеш очи, защото не

можеш да не повярваш в онова, което виждаш. След три безсънни нощи всичко ти се струва съвсем истинско.

Когато Тери видя светлините на „Уестърн Уърлд“ да изплуват от тъмнината, той се запита каква ли лудост му предстои да види тази вечер.

В часовете, след като си тръгна от „Уестърн Уърлд“, всички в клуба направо бяха полудели. Бяха напълно откачили.

Сякаш психозата, разочарованията и насилието се бяха натрупвали и „Марке“, „Рокси“, „Ред Кау“, „Нашвил“, „Дингуолс“ и „Хоуп и Анкър“ се бяха пренесли в тази дупка в Ковънт Гардън.

Тери се опита да си пробие път надолу и чак сега видя, че гъмжи от „Псета на Дагънам“.

Бяха окупирали дансинга. Блъскаха се, търкаляха кутии от безалкохолни, плюеха, ръгаха всички, които не бяха от племето им, за да ги разкарат, превземаха заведението и това им доставяше невероятно удоволствие. Тери се замисли за Лион с надеждата приятелят му да е далече от това място.

В средата на цялата тази лудница се виждаше сако, ушито от знаме. Умника беше тук заедно с „псетата“ и изпълняваше лудешкия си танц — нещо като кръстоска между животно и боксова круша, докато „псета“, двойно по-едри от него, го налагаха, блъскаха го напред-назад също като топка в червено, бяло и синьо.

Умника видя Тери и му се усмихна глуповато, сякаш всички тук бяха приятели, ала Тери така и не намери сили да отвърне на усмивката му.

Реши, че има голяма възможност „псетата“ да направят онова, което се заканваха да сторят вече цяла година. Май наистина щяха да убият някого.

Тери си проправи път нагоре към тоалетните. Тази вечер бе особено трудно да се придвижва в това заведение. Никой не помръдваше от мястото си. Разни непознати го гледаха намръщени и ръмжаха. Тук се събираха все повече и повече непознати мутри и на него му се доплака.

Това е от спийда, реши той. Трите безсънни нощи в комбинация със спийд и със страха от онова, което ще завари.

Влезе в мъжката тоалетна. Тъпо реге отекваше в стените и напуканите огледала. Тоалетната бе пълна с мъже и жени, момчета и момичета, които се друсаха, продаваха наркотици и се плескаха с грим. Никой не използваше мястото по предназначение, въпреки това, незнайно как, тук вонеше на изпражнения като от хиляда и една нощ.

Тери откри очилатия дългокос тип, който му трябваше, да разпределя дози от по грам и половин грам върху капака на една от тоалетните чинии. Това беше дилърът. До него бе застанала хипарка със замръзнала усмивка — надрусаното му гадже. Всички закимаха, когато го видяха, и Тери се насили да се усмихне, огледа се, с което трябваше да покаже, че проявява интерес към стоката, докато дилърът бръщолевеше всякакви простотии, родени от объркания му от дрогата мозък.

— Тери... тъкмо разправях... че най-добре човек да живее на някоя лодка, а? — обърна се към него с блеснали очи. — Защото... ако живееш на лодка... нали така... не могат да ти хванат края... не си в електората, нали се сещаш, никой от армията няма да те търси. Никакви регистри. Няма те никъде, нали така?

Дилърът се изкиска на изобретателния си план, с който щеше да преметне властите. Вече десет години продаваше стоката си из кенефите на най-различни клубове, а ето че най-неочаквано му се прииска да сподели плановете си за пенсия с Тери.

— А по този начин няма данъци — усмихна се гаджето с объркан поглед. — Няма данъци за лодката.

— Така се пестят пари — закиска се дилърът.

Тъпотии, помисли си Тери.

Какви тъпотии трябваше да слуша човек, за да си купи наркотик. На Тери му се искаше да се измъкне от това място, но доброто възпитание го принуди да остане и да изслуша безумната реч на смахнатия дилър. Той продължаваше да ръси простотии, а Тери имаше чувството, че мозъкът му ще се пръсне.

— Страхотна идея — отвърна Тери, докато наблюдаваше как Уоруик Хънт влиза в тоалетната. — Да се пренесеш да живееш на рибарска лодка.

Обзет от презрение, Тери забеляза, че влезлият е единственият дебелак в „Уестърн Уърлд“. Естествено, как иначе, след всички обилни

обеди и билетите за първа класа на полетите до Ел Ей, Нью Йорк и Токио. Ами купоните покрай работата?

Човекът, уредил с договори някои от най-великите банди през последните десет години, приличаше на брат на един от „Илектрик Лайт Оркестра“. Изпика се внимателно в напукания писоар, вдигна ципа на грижливо изгладените дънки „Левис“ и се огледа, за да види къде може да се измие. Тери се усмихна мрачно. Ама тоя къде си въобразяваше, че се намира? В скапания „Марке“, може би? Това беше „Уестърн Уърлд“, всички мивки бяха изпочупени, а водата бе спряна много отдавна. Уоруик Хънт въздъхна раздразнен, извади малка сребърна табакера от късото си сако, отвори я и бръкна вътре със сребърната лъжичка, увиснала на косматите му гърди.

— Трябва да си купиш лодка, мой човек — настояваше дилърът. — Купи си лод-лод-лод-ка!

В моменти, когато бе силно развълнуван, дилърът започваше да заеква.

— Добра идея — отвърна Тери и се запита дали дилърът не е пробвал прекалено много от стоката си.

Беше разсеян. Малка тълпа почитатели се бяха скупчили около Уоруик Хънт. Хънт може и да бе единственият затлъстял тип, с плътни бакенбарди и очила, но притежаваше таланта да сбъдва мечти. Момиче с халка на носа, къса черна коса и впити черни панталони му подаде касетка, на която със сигурност имаше демо записи на бандата й. Уоруик Хънт се усмихна търпеливо, беше очевидно, че се кефи, след като светът бе в краката му и вече бе смръкнал кока. Нищо не се е променило, помисли си Тери. Въобразявахме си, че всичко ще се промени, но в шоубизнеса всичко си е същото.

— Ни-ни-ни-кой — пелтечеше дилърът — не си купува риба, дето плува в мътни води, нали така, а?

Тери кимна в знак на съгласие и за награда получи две пликчета, пълни с амфетамин сулфат. Най-сетне. Два грама за 24 лири. Щом банкнотите, които получи от баща си, се скриха в джоба на дилъра, образът на баща му изникна пред очите на Тери. Старият ходеше превит в леденото хале, краката едва го държаха, а освен това му се налагаше да влачи и единствения си син.

Били Блицън се заклатушка в тоалетната и въодушевлението нарасна. Не обърна никакво внимание на Уоруик Хънт, който го

наблюдаваше с мазна усмивка, приближи се до Тери и се усмихна. Били умееше да се усмихва така, че да се почувстваш като най-важния човек на този свят.

— Здравсти, мой човек — измърка тъжно Били. След това се обърна към дилъра и гласът му стана остър и делови. — Дай от най-доброто.

Дилърът вдигна ръце, сякаш се предаваше. Изглеждаше притеснен.

— Веднага щом ми платиш за последния път — отвърна той с изкуствена усмивка. — И за предишния път. — Май се опитваше да се шегува. — И за-за-за по-придишния път.

Красивото лице на Били Блицън се разкриви от яд.

— Скапан наркоизрод, как смееш да ми говориш така пред приятеля ми?

От очите на Били бликнаха гневни сълзи. Дилърът вдигна ръце и каза, че било възможно да се споразумеят, но вече било прекалено късно.

— Ще ти съдѐра скапания задник! — избоботи Били.

Тери наблюдаваше как приятелят му разкопчава гравирания каубойски колан, който придържаше панталоните на съсипания италиански костюм. Дилърът се сви в тоалетната кабинка, скри се зад гаджето си, а Били размаха колана.

Тери прегърна Били и го изтегли настрани. Тълпата се разтвори, за да им направи път да минат и Тери изведе приятеля си от тоалетната. Оказа се изненадващо лесно. Били бе лек като перце и Тери усети как го бодва необяснима мъка.

Запита се какво ли ще случи с всички тях.

Прегърна Били и го отведе в малката съблекалня на клуба. Тери открай време се слисваше от размера на стаята. Тук започваха легенди, а бе помещение не по-голямо от гардероб, с гола пейка от едната страна, стените от пода до тавана бяха облепени с постери на банди, отгоре издраскани с графити. Накара Били да седне.

R45 се мотаеха наоколо, наливаха се с бира и се готвеха за шоуто. Не обърнаха абсолютно никакво внимание на фронтмена си.

— Ще се оправиш ли? — попита Тери.

Никога не бе виждал Били толкова вкиснат. Долната му устна висеше, огромните му кафяви очи едва стояха отворени, а на жълтата

светлина в съблекалнята костюмът му изглеждаше още по-смачкан и лекъсан.

— Трябва ми нещо малко да живна — обясни Били Блицън.

Висок мъж с късо подстригана коса надникна вътре.

— Време е — обяви той.

Били осъзна какво става и се ококори.

— Голяма работа ще бъдем тази вечер, мой човек. Тук е онзи пич от звукозаписната компания. Дошъл е.

Тери пхна ръка в джоба си, напипа едното пликче сулфат и стисна ръката на Били, за да му го даде тайно. Знаеше, че Били няма да иска да раздели наркотика с останалите от бандата. Когато приятелят му погледна, лицето му се озари.

Тери бе готов на какво ли не заради тази усмивка, защото Били Блицън бе свирил в банда, която той обожаваше. Пък и притежаваше много повече естествен чар от всеки друг, когото Тери познаваше.

— Ти си ми истински приятел — изломоти Били Блицън и го погали по бузата, от което Тери усети странен прилив на гордост и тъга.

— Да го даваш по-леко, бива ли? Прашецът е чист.

Били се намръщи.

— Онзи гадняр. Онзи скапан гадняр. Позволява си да ми говори за пари.

Р45 бяха готови с китарите и излизаха от съблекалнята.

— Просто ги разбий — пожела Тери и изправи Били Блицън на крака. Остана да го наблюдава как прехвърля китарата през рамо и се превръща в друг човек.

— Винаги ги разбивам — заяви той. — Абсолютно винаги.

Тери кимна и се засмя, усетил чувства, които не бе възможно да се дължат на спийда или на трите безсънни нощи.

Истина бе. Всяко шоу, което той правеше, бе добро. Винаги си струваше да гледаш Били Блицън.

Само дето никога не се знаеше кога ще бъде последният път.

Тери бе застанал в дъното на „Уестърн Уърлд“ и се бе качил на стол, за да гледа шоуто.

Извади останалия един грам, отвори пликчето и пъхна ключа. Обичаше да гледа Били Блицън, докато бе под въздействието на амфетамини. Той бе Дийн Мартин на рокендрола, умееше да създава еуфория, която пулсираше из вените ти, а това бе представата на Тери за щастие.

Само че, докато гледаше как зрителите ужасени се отдръпват от „псетата“, усети безсънните дни и нощи да го притискат и единствено почувства изтощение и меланхолия.

Тази вечер не бе като другите. Тази вечер всичко се разпадаше. Започна с Мисти и тъгата се разпростираше до всяко кътче от живота му. Всичко, което обичаше, му се изплъзваше.

Били и Р45 се подреждаха на сцената, включваха инструментите и обмисляха как да започнат. Панталоните на Били щяха да се смъкнат всеки момент. Тери чак сега забеляза, че приятелят му е забравил да си сложи каубойския колан.

След това певецът започна да отброява и тактува.

— Едно! Две! Три! Четири! — и групата започна с известния лайтмотив „Надрусайте се всички“. Нещата се объркаха почти веднага и Тери се сети за старите кучета в „Пейпър“ и какво разказваха за Джими Хендрикс, докато е бил на остров Райт — че било все едно да гледаш човек, когото обичаш, да умира пред очите ти.

Били забрави думите на „Надрусайте се всички“ и запълни дупките с обиди и ругатни по адрес на „псетата“, които започнаха да го плюят с бира. След това се направи, че забива спринцовка в ръката си и незнайно защо този път жестът се получи жалка имитация, вместо да вдъхнови публиката.

Под ярката светлина на сцената лицето на Били Блицън вече не изглеждаше красиво. Дори в задушния клуб, малко преди затваряне, Тери усети как по гърба му се спуска студена тръпка. Били изглеждаше така, сякаш мястото му бе в някоя морга.

В този момент Тери си спомни нещо, което баща му бе казал за истинския Дийн Мартин — че всичко било само преструвка и актьорско майсторство. Дийн се преструвал, че е надрусан, докато бил на сцената, защото знаел, че дамите и господата от предградията много си падали по такива изпълнения, също както внуците им са очаровани да гледат как Били Блицън се самоубива на сцената. Само че Дийн

Мартин винаги владеел положението, докато Били Блицън не успяваше.

Това, което се случваше тук, бе истинско и Тери се почувства като истински мръсник, задето стоеше и гледаше.

Видя как Били се опитва да ходи патешката, спъна се в някакъв кабел и за малко да падне по очи. Извърна поглед. Всичко се разпадаше. Затова пък Р45, отраканите стари музиканти, не сваляха гарда, вмъкваха крадени от Еди Кохран откъси и тълпата беснееше.

Дори кръгът около „Псетата на Дагънам“ вече го нямаше. Тери отново погледна към сцената. Може би това бе достатъчно за Уоруик Хънт и останалите сеирджии.

Никога не се знае, реши Тери. Дори когато бандите бяха добри, пак не се знаеше. Не се знаеше кога нещата ще се разсъхнат и ще им се наложи да си намерят истинска работа, дали няма да дойде ден, в който да се засекат някъде из Сохо, сериозни и горди, облечени в нови дрехи, със свършени зъби, ветерани от „Попхитовете“, за които авансът от някоя плоча са дребни пари, които няма да им се наложи да връщат.

Докато наблюдаваше как Били Блицън се опитва да си спомни думите на песните, които бе пял и свирил хиляди пъти, докато го гледаше как се опитва да се задържи на крака, Тери бе убеден, че все още има възможност приятелят му да оцелее след тази нощ, да се стегне и да запише албум, който да стане платинен. Докато водеше Р45 към бурния „Летен блус“, Тери си каза, че за Били Блицън все още не е прекалено късно. Защо тогава се чувстваше толкова нещастен? Защото нещо се бе скапало.

Наблюдаваше как тълпата пред сцената подивява, как оливат приятеля му с плюнки и бира и се почувства така, сякаш някое частно парти е отворило врати за хората от улицата, а навлеците не знаят как да се държат. Дните, когато плащаше по седемдесет и пет пенса, за да влезе и види банда, която се оказваше или „Клаш“, или „Джам“, или „Бъзкокс“, отминаваха. Били Блицън губеше почва под краката си. Беше все така откакто бе станал на деветнайсет.

Забеляза Грейс Фюри от другата страна на сцената, надменна и сериозна сред хаоса наоколо. Беше застанала с гръб към сцената и се опитваше да си проправи път през блъскащата се тълпа. Погледна Тери

и се усмихна с истинско удоволствие. Поне едно приятелско лице — помисли си той. Стана му приятно.

След това се извърна рязко към похотливец от „Псетата на Дагънам“, решил, че тя няма да има нищо против, ако си навре езика в ухото ѝ. Тери с ужас забеляза, че това е Младши, а вълчата му усмивка никак не отиваше на татуировката с трите капки. На мътната светлина приличаше на някакъв знак за племенна принадлежност. Грейс вдигна презрително среден пръст, а Младши и „псетата“ започнаха да вият от кеф. Тери върна поглед към сцената. Били бе спрял музиката и говореше на тълпата за плюенето.

— Престанете да се лигавите, недоносчета такива, мама ви чекиджийска — ломотеше той и Тери се почувства малко по-добре. Никой не бе в състояние да смеси лондонски и нюйоркски ругатни по-добре от Били Блицън.

— Къде ти е гаджето? — попита глас на нивото на чатала му. Сведе поглед към Грейс Фюри. Сега вече му стана ясно защо мъжете бяха луди по нея. Дори в тази лудница тя бе като секс богиня в шотландска поличка.

— Вече нямам гадже — отвърна Тери.

У Грейс имаше нещо, което той харесваше открай време — с нея не му се налагаше да се държи наперено. Може би защото дори не си бе помислял, че между тях може да се получи нещо. Може би защото изобщо не бе в неговата категория. Беше известна.

Тя протегна ръце нагоре и той ѝ помогна да се качи на стола. Застанаха един срещу друг, хванати за ръце. Също като деца в „Щастливи дни“, каза си.

— Тръгна си с Даг, нали? — попита Грейс, а той погледна през рамо към сцената, лицето му пламна от унижение.

Грейс поклати глава.

— Мисти, скапаната Мисти, тя наистина ме кара да се превивам от смях. Душица с бели роклички. Мека като памуче. А после да ти въртне този номер — нареждаше Грейс, докато се обръщаше, за да види как Били полива тълпата с бира. Полетя напред и Тери я прихвана през кръста.

Не премести ръце, все едно че бе на мотор, и усети как се надървя. Кръстът ѝ бе невероятно тънък, дланите му го обхващаха без проблем. Полата ѝ бе най-късата, която някога бе виждал.

Възхищаваше ѝ се — тя бе коравото момиче от Ню Йорк, което не се страхуваше да мине сред „Псетата на Дагънам“ в подобно облекло.

— Какво ще кажеш?

Тери не знаеше какво да каже.

Усети дланта на Грейс отпред на панталоните си.

— За Били питам — засмя се тя. — Прецака ли се?

Тя премести ръка. Тери си пое дълбоко дъх.

— Оня тип още гледа — отбеляза той и посочи застаналия сред тълпата Уоруик Хънт. — Били скапа работата, но може би точно това е идеята.

Тя обърна глава. Погали с пръсти лицето му. Докосването ѝ му беше много приятно. Едно-единствено докосване му бе достатъчно, за да се надърви.

— Осигурил си нещичко, нали? — попита тя и той кимна. Очите ѝ се притвориха. Грейс бе момиче, което обичаше наркотиците.

— Тогава да вдигаме гълъбите — подкани го тя.

Тери видя как Уоруик Хънт се обръща, след като беше видял достатъчно, и разбра, че нещата няма да имат хепиенд за Били Блицън.

— Тази вечер е пълно с разни навлеци — каза Грейс, обърна се отново към сцената и го стисна игриво за дупето. — Ако исках за компания чекиджии, дето вонят на бира, щях да си стоя в Ню Джърси.

Бандата спря рязко. Били гневно сочеше някой от публиката и крещеше да престанат да хвърлят разни неща. Сякаш им даде знак да грабнат чаши, кутии безалкохолно и столове и да ги запокитят по сцената.

Били стисна халба, оставена върху един от усилвателите, и я метна сред тълпата. Тери гледеше как чашата профуча във въздуха и се стовари на главата на Уоруик Хънт. Той се срина сред кръв и счупено стъкло. Кутиите и бутилките летяха като стрели. Били Блицън и Р45 избягаха от сцената.

— Хайде, да вървим — съгласи се Тери. — Тази работа съвсем се прецака.

А идеята бе да премахнат бариерата между изпълнители и зрители. Идеята бе да направят нещо по-различно от останалите поколения.

В началото бяха успели, защото в „Уестърн Уърлд“ цареше свободомислие и демокрация. Ето че бунтът се превърна в извинение

да започнат да се държат като кретени. Толкова обичаше това заведение. А онова, което обичаше, вече го нямаше. Искаше да се махне и да отведе това невероятно момиче със себе си.

Скочи от стола. Тя го последва незабавно и падна в ръцете му, а червените ѝ устни се притиснаха към неговите. Тери усети нетърпелив глад за нея, ала тя се отдръпна през смях.

— По-спокойно, тигре.

Хвана я за ръката и тя го последва усмихната. Изглеждаше сексапилна и срамежлива и той си представи Мисти в нечия стая, представи си Сали и шанса, който бе пропуснал, но ето че сега щеше да се прибере с това момиче, щеше да се люби с една от онези жени, за които мъжете фантазират, и на Тери му се стори, че светът ще стане хубав отново, щом тази жена се озове в леглото му.

Само че първо трябваше да види приятеля си.

Били се беше свил в съблекалнята, забол нос в пликчето със спийд. Вдигна глава като снежен човек. Р45 бяха наранени и ядосани и се караха с мениджъра си за пари.

На Били не му пукаше от нищо. Той облиза белия прашец от устните и брадичката си.

— Мой човек — засмя се, когато видя Тери, след това забели очи и започна да дере костюма, ризата, тънката вратовръзка. Изведнъж дрехите бяха започнали да го задушават. — Моят приятел лондончанинът.

— Мили Боже! — възкликна Грейс и отвърна поглед.

И тогава Тери разбра, че отсега нататък ще бъде все така. Били Блицън бе истински нюйоркчанин, а ако наистина си нюйоркчанин, ако не се преструваш, тогава не подписваш договор с Уоруик Хънт, за да записваш албум с Фил Спектър в Насау.

Ако си истински нюйоркчанин, който не се преструва, тогава се съсипваш. Тогава умираш, помисли си Тери и усети как го разтърсва ридание.

Всички песни на Били Блицън, които толкова кефеха всички в „Уестърн Уърлд“ — Тери чак сега осъзнаваше, че носят някаква самоубийствена нотка, която разби сърцето му.

— Трябва да попея още малко... може би твоят отзив... майната му на Уоруик Хънт... после ще купонясваме.

Един от Р45, барабанистът, който се беше нахвърлил да души Умника по-рано същата вечер — сякаш бяха минали светлинни години оттогава, — се извърна рязко към фронтмена. Чак сега Тери забеляза, че под боята за коса и готините дрешки той е наистина стар.

— Купонът свърши, откачен скапаняко — кресна барабанистът в изуменото лице на Били.

Тери пристъпи две крачки напред и блъсна музиканта в стената.

— Остави го на мира, копеле мръсно — повиши глас заплашително и веднага седна до приятеля си на пейката, прегърна го през кокалестите рамене и двамата останаха така, обгърнати от облак бял пращец. — Трябва да вървя, Били — обясни Тери и го заболя, когато видя изражението в очите му. Години по-късно, когато си припомняше тази нощ при вестта за смъртта на Били Блицън, Тери си каза, че от всички предателства, извършени тогава, да изостави Били Блицън в съблекалнята на „Уестърн Уърлд“ бе най-голямото.

— Да вървим, Тери — подкани го Грейс и двамата тръгнаха, загърбили прегърнати „Уестърн Уърлд“. Последва секунда, в която се разнесе необичаен звук, а Тери така и не разбра какво става. След това му просветна. Нямаше музика. На сцената нямаше никой, тътенът на басите липсваше. Да, музиката бе спряла.

Грейс не се изненада, когато видя колата, която Тери бе паркирал наблизо.

Тези американци, помисли си той.

За тях един форд „Капри“ си е нищо работа.

Рей се измъкна от леглото, огледа се за банята и всичко му се стори съвсем ново.

Върху масичката за кафе, достатъчно голяма, за да играят двама пинг-понг, имаше лампа с формата на яйце. Никога не съм виждал такова чудо преди, каза си Рей. Сребърните пепелници бяха колкото купички за кучешка храна. Това бе нещо ново. Златни плочи в златни рамки висяха по стените. Беше ги виждал единствено в звукозаписни студиа, никога в дома на когото и да е. Мебелите бяха ниски и дълги, все още в найлонови калъфи, също като гигантски презервативи. Каква е цялата тази работа? Библиотека с дървена стълба, ако искате вярвайте, но книгите бяха необичайно еднакви, кориците им

непокътнати, сякаш са били купувани на метър. Мама му стара, шантава работа, помисли си Рей.

А една омъжена жена го чакаше топла под чаршафите.

Това бе най-новото от всичко.

Беше спал с момичета. Беше спал с много момичета, защото те го харесваха. Харесваха го и мъжете, знаеше го със сигурност, макар че не си падаше по тази част. Бе започнал млад, петнайсетгодишен девственик, който се интересувахе само от музика, когато Уайт му възложи първата задача в „Пейпър“. Само че досега не бе имал омъжени жени и мисълта го възбуди и стресна.

Къде беше мениджърът на една от най-великите банди на света? Къде беше съпругът ѝ тази вечер? Къде беше копелдакът, дето ходеше да купува вибратори? Какво ли щеше да направи с Рей, ако го завареше тук?

Рей обиколи къщата както беше гол, долавяше всеки шум и не спираше да се впечатлява. Никога през живота си не бе виждал подобен лукс.

Зашляпа през хола и след няколко крачки голите му крака потънаха в губер, а зад френските прозорци чу тихото ромолене на реката.

Не можеше да приеме, че това бе същата река, която течеше покрай редакцията, вечната река, където към единайсет ходеха да дръпнат по една цигара с трева на завет в сянката на небостъргача.

Това тук бе Темза на предградията, реката минаваше покрай огромни къщи на мъже, които изкарваха неприлично много пари, купуваха си имения, за да редят златни плочи по стените, а отегчените им зарязани съпруги да кукуват сами. Също като жената, чийто аромат Рей усещаше полепнал по влажната си кожа.

Тя беше властна жена, помисли си Рей с усмивка. Властна, но мила.

— Не искам да ме любиш — заяви тя, без да се впечатлява от бавното му нежно изпълнение. — Не искам да ме любиш, чукай ме.

Как само ѝ се обръщаше езикът да каже подобни думи! Въпреки това на него му хареса. Харесваше я и нея. До голяма степен сексът досега бе механичен. Безличен. Само че госпожа Браун бе различна. Рей усети, че сексът с нея означава нещо за него. Нямаше нищо против тя да му казва какво да прави. Искаше да се научи.

Намери банята и му трябваше известно време, за да огледа всички парфюми. Как бе възможно човек да притежава толкова неща? И тогава чу шума.

Рей притаи дъх, уви бяла хавлиена кърпа на кръста си и излезе от банята. Странна късокосместа котка се отри в босия му крак и той ахна уплашен. След това чу жената да го вика по име.

Когато се върна в спалнята, устата ѝ се плъзна по лицето му, сякаш не му се бе наситила, ръцете ѝ го привлякоха и двамата се разсмяха от удоволствие, защото искаха още, и се залюляха на водното легло, кожата ѝ бе хлъзгава от пот, косата и на двамата полепна по лицата им. Правя го на водно легло, помисли си гордо Рей. Това бе нещо ново. Не можеше да повярва на късмета си.

След това Рей явно бе заспал, защото се стресна със съзнанието, че трябва да си върви, макар никак да не му се искаше. Кой знае как сексът с нея го бе убедил, че ще успее да открие Джон Ленън. Сексът с нея го бе накарал да повярва, че е способен на всичко. Нахлузи панталоните си и за последен път си каза, че сигурно е страхотно да живееш с нея.

Тя се изправи в леглото, подпря се на лакът и потъна във водния матрак. Той ѝ се усмихна. Не беше лесно да се изправиш на водно легло.

— Не си отивай — помоли тя и гласът ѝ прозвуча дрезгав в тъмното, загубил твърдостта, която Рей бе забелязал в „Спийк“. — Остани тази нощ. Той ще се върне чак утре вечер.

Рей дръпна дрехите си.

— Не е заради него. Трябва да взема това интервю. Иначе оставам без работа.

Последва мълчание.

— Ако ме харесваше, щеше да останеш.

Той се разсмя.

— Разбира се, че те харесвам. — Седна на леглото, за да вижда лицето ѝ. За да може и тя да вижда лицето му. — Луд съм по теб. — Тя се нацупи и го погледна със съмнение. Той се изправи и навлече тениската. — Мислех си, че не си щастлива тук, нали? Къщата е великолепна, но тя не те прави щастлива. — Събра кураж, за да го изрече. — Защо не си намерим квартира? Ще живеем заедно. Ти и аз.

Тя се изсмя и той се почувства наранен.

— Какво ще правим? — попита тя и старата твърдост се прокрадна в гласа ѝ. — Ще живеем при родителите ти?

Той сви рамене. Не бе мислил чак толкова задълбочено.

— Ще си намерим апартамент. Стая.

— Стая ли? За гарсониера ли ми говориш? — Тя опипа нощното шкафче, след това драсна клечка кибрит и запали цигара. — Ти май наистина нямаш представа.

Рей си обу ботушите. Истина бе. Нямаше работа, нямаше къде да живее и нямаше представа за нищо.

— Май наистина нямам.

Само че мисълта не го оставяше намира — щеше да е велико да бъде с нея всяка вечер. Да, беше омъжена, но не обичаше съпруга си. И той не я обичаше. Всеки, който ти подари вибратор за рождения ден, не изпитва никаква любов към теб. Така че какво я задържаше тук? Тези... вещи ли? Така ли е, когато остарееш? Развиваш отчаяна нужда да се обградиш с вещи ли? Знаеше, че тя му е ядосана, задето си тръгва, така че не каза нищо повече.

Седна на леглото и дупето му пропадна навътре във водния матрак, докато обуваше каубойските си ботуши. Тя въздъхна, седна, без да прикрива малките си гърди, а в следващия момент се чу приглушено дрънчане и телефонът се озова в скута ѝ, докато тя набираще номер, който знаеше наизуст. И точно тогава го обзе гняв към нея. Вбеси се, че тя не желае да живее с него, защото имаше нужда от всички тези боклуци, защото се лепна за телефона преди още да е излязъл от стаята.

— Аз съм — представи се тя и заговори с гласа, с който говореше с него. Рей я наблюдаваше, а лицето му се бе превърнало в маска. Затвори се в себе си. Какво друго да направи. Знаеше, че хората на неговата възраст често губят самообладание. Не и той обаче. Беше му по-лесно да не показва нищо. — Не, не съм с часовник — засмя се тя в слушалката, очите ѝ блеснаха към Рей, а след това погледна настрани. — Какво? Нищо, абсолютно нищо. — Рей направи крачка към вратата на спалнята и усети погледа ѝ. Нямаше да се разплаче пред нея. — Защо не наминеш? — попита тя. — Да, сега. — Чу се смях в нощта. — Хайде, де... знаеш, че искаш...

Рей я наблюдаваше от вратата, докосна устните си с ръка и помахна тъжно. Пръстите му все още лепнеха. Все още усещаше вкуса

й.

— Ами... не — говореше тя. — Такива са момичетата като нея.

Рей излезе от къщата, тихо затвори входната врата и така и не видя как изражението ѝ се промени.

— Слушай — каза госпожа Браун, когато го чу, че излиза. — Слушай, нека да ти звънна другата седмица. Сега е късно. Май ще легна да се наспя.

Беше застанал край пътя за Лондон, вдигнал пръст, за да спре приближаващ камион. Автомобилът дори не намали.

Мина полицейски патрул, огледаха го, двете ченгета му се ухилиха — безобидно хипи, изпуснало последния влак — а след това се отдалечиха. Настана тишина, обгърна го мъглата откъм реката и очите му се вдигнаха към небето, за да посрещнат първите лъчи на зората.

Приблужи спортна кола. Беше жълт лотус „Илан“. Тя отвори вратата.

— И без това не ми се спи — обясни. Никога досега не я бе виждал толкова притеснена. Усмихна ѝ се и му се стори, че лицето го боли от усмивки.

Тя натисна газта и колата профуча през покрайнините, а когато бяха на правия път към града, тя свали прозореца и изхвърли нещо, опаковано в хартия на звукозаписно студио „Арлекин“.

Нямаше нужда да пита. Знаеше, че е изхвърлила подаръка за рождения си ден.

Гарсониерата на Тери не беше кой знае какво.

Матракът бе под еркерния прозорец, откъдето понякога навяваше дъжд, имаше електрически радиатор, а навсякъде бяха разпилени плочи. На стената бе закачен класическият постер от „Драконът влиза“, на който Брус Ли бе гол до кръста, съвършен мъж със съвършено тяло, дори с издрано лице и гърди.

Шофьорчето на горния етаж беше надуло „Мотърхед“ до дупка — винаги правеше така, когато приятелката му се прибираше при майка си. Мокетът бе лекъосан за спомен от стотиците предишни

обитатели на стаята. В един ъгъл бяха натрупани бели хавлиени халати, взети от „Хилтън“ в Глазгоу, от „Холидей Ин“ в Нюкасъл и „Драгонара“ в Лийдс. Нещата на Мисти бяха пръснати навсякъде — роклите, купища книги, посветени на фотографията, филмови ленти и ботуши.

В тази стая не съществуваше домашен уют.

Грейс бе чедо на рокендрола. Беше си обула скъсани чорапи в Лоуър Ийст Сайд и бе показала среден централен на разни типове от Бауъри, които се бяха опитали да ѝ подметнат нещо. Беше свикнала на мизерия и мръсотия. Той запретна полата ѝ около кръста, езиците им се преплетоха, а нетърпеливите му ръце искаха да бъдат навсякъде непрекъснато.

— Дай стоката — настоя тя.

Той кимна, откри огледалце и с ножче за бръснене оформи линията. Грейс седна на леглото, кръстоса крака и той с усилие на волята откъсна очи от нея и продължи да оформя линиите. Сърцето му биеше нетърпеливо. Деляха го минути от най-невероятното чукане в живота му. Грейс се отпусна по гръб на леглото. Ножчето за бръснене бързо оформи четирите линии сулфат.

Хубавото на стаята бе, че не се виждаше много добре. Беше осветена от гола прашна четирийсетватова крушка, отблясъци от електрическия радиатор и фенерите, които Мисти бе окачила около леглото, когато се нанесе, и така и не свали повече. Стаята струваше шест лири на седмица и беше в разнебитен блок в Крауч Енд. Беше я наел от грък, обяснил на Тери, че заминава за Мелбърн, защото с Англия е свършено. Цветните фенери придаваха специален вид на стаята, все едно че си беше вкъщи. Може би му се струваше така, защото Мисти ги бе поставила.

Тери откри пластмасова сламка на червено и бяло райе и смръкна две от линиите на огледалото. Грейс се надигна, посегна към дозата си, а Тери притисна устни към нейните, след което стана, за да отиде в банята и да наплиска лицето си със студена вода.

Беше възбуден и нервен, нямаше търпение да го направи, питаше се къде ли е гаджето на Грейс, вокалът от бандата. Дали двамата не се промъкваха тайно с други партньори? Дали не се бяха разбрали предварително? Тери откриваше, че между мъжете и жените има много повече сенки, отколкото бе предполагал. Дали тя щеше да му стане

гадже след тази вечер? Така щеше да даде на Мисти да се разбере, така щеше да им покаже на всички — Грейс Фюри да му стане гадже. Всички точеха лиги по нея, а бързите удари на сърцето му напомняха, че след малко ще бъде негова. Наплиска се с вода, усмихна се на отражението си в огледалото, готов за чукане, което никога нямаше да забрави.

Тя го чакаше, когато се върна. Беше заела поза, която би трябвало да го разпали, поза, която щеше страшно да го изкефи, ако можеше да избира. Беше приседнала на края на леглото, без дрехи, кръстосала крака, облегната назад.

Само че онова, което влечени Тери, бе фактът, че тя се друсаше.

Грейс не беше изсмъркала белите линии, както той очакваше. Беше извадила спринцовка, бе завързала стегнато горната част на ръката си, така че когато той влезе в стаята, завари фантазията си, момичето на мечтите си да търси вена, а когато я намери, се задъха, след това изхлипа от удоволствие, когато иглата влезе и вкара наркотика, готов да се влее в кръвта ѝ.

Като в мъгла Тери отказа да направи същото, да сподели с нея капещата игла. Направи го любезно, сякаш отказваше бисквитка със следобедния чай, и остана да я гледа как се гърчи от удоволствие — извива гръб, затворила очи, поема въздух в еуфория, и той разбра, че тя изпитва много повече удоволствие, отколкото той можеше да ѝ даде.

След това не искаше нищо повече — нито наркотици, нито момиче, нито чукане. Спринцовките го плашеха до смърт. Само че беше млад и бе прекалено късно да спре, а и откога само искаше да се докопа до момичето, което всички желаеха.

Затова разкъса дрехите си и се строполи върху нея на неравния матрак във влажната гарсонiera, по-скоро обзет от отчаяние, отколкото от желание. Слабото ѝ бяло тяло бе все още в унес под него, спринцовката се търкаляше някъде до тях и проблясваше на светлината на фенерите, останали от Коледа.

ТРЕТА ЧАСТ
1977 — ДНЕСНИТЕ ЛЮБОВНИЦИ

12.

Нощта преваляше.

От прозореца на главния редактор Тери виждаше как небето над доковете просветлява. Отнякъде се носеше тъжното проскърцване на влак. Двайсет и един етажа по-надолу, зад херметически запечатаните прозорци, които не позволяваха никой да се самоубие, се виждаше реката, черна, блестяща, докато по-голямата част от града все още спеше, макар че по Имбанкмънт вече фучаха първите автомобили.

Още малко.

Тери се върна в офиса си и си оформи линия спийд на бюрото. Обичаше да ходи в офиса на Уайт, но не му беше приятно да взима там наркотици. Това щеше да е проява на неуважение. Залюля се на стола и загледа снимките по трите стени. На неговата се виждаше очуканото лице на Норман Мейлър.

Беше чул клюката за Мейлър и последната му сватба и я бе запомнил. Мейлър се чувствал депресиран, че трябвало да извърви пътя към олтара на следващия ден. Бъдещата му съпруга го попитала какво не е наред и той обяснил, че никога не е искал подобно нещо — брак, моногамия, да сподели живота си с живота на друг човек. Единственото му желание било да бъде свободен човек в Париж. Бъдещата му съпруга казала: „Гледай сега, Норман. Ако си свободен човек в Париж, накрая пак ще срещнеш някое специално момиче и ще се озовеш на същото място, където си днес“. Норман Мейлър разбрал, че това е истина. Разбра го и Тери. В тези кратки моменти на свобода, които понякога получаваш, ти винаги си търсиш начин да не си свободен, да принадлежиш на някого. Тръгваш да търсиш нови светове и ги откриваш в едно-единствено лице. Тери бе открил Мисти. Сега я бе загубил, и ето че бе отново свободен.

Смръкна още една линия, стана и обиколи празните офиси из редакцията, а сетне се зае да рови из шкафовете, разглеждаше снимки и непубликувани материали, които отразяваха историята на редакцията. „Джими Савил поздравява читателите на «Пейпър» и

пожелава на всички весела Коледа и страхотна 1968 година: «Ще се виждаме в „Пийпъл“ всяка неделя, момичета и момчета».

Все едно че бе заключен в музей след края на работното време, каза си той. През деня в „Пейпър“ цареше суматоха, отвсякъде се носеше музика, разгорещени спорове, разменяха се цигари с трева, а от стаята за прослушване се промъкваха непознати гласове. Кевин Уайт и някои от по-старите си крещяха. Непрекъснато влизаха и излизаха познати и напълно непознати — журналисти на свободна практика, музиканти, рекламни агенти, — търсеха работа, готови да приемат поръчка в замяна на безплатен наркотик или обяд, независимо дали ставаше въпрос за „Вайбрейтърс“ или „Дингуолс“.

Ако през деня влезеше в офиса на някой от колегите, можеше да завари Джоан Джет, седнала на бюрото да пърха с мигли и да помоли за огънче. Някои от журналистите спореха за качествата на плоча, излязла преди години — в първия работен ден на Тери той завари двама от по-старите, готови да се сбият заради разногласия за „Сарджънт Пепърс Лоунли Хартс Клуб Бенд“. Някоя от журналистките на свободна практика и някой от старите пушеха заедно трева, гушкаха се или обсъждаха новата плоча на Стийли Дан. Така беше през деня. Вечер тук всичко утихваше. Почти всичко.

Тери надникна през прозореца на стаята за прослушване. Скип Джоунс бе все още вътре, пишеше нещо с лявата си ръка, заобиколен от странна градина, от малка гора забравени цигари, закрепени на филтрите, около тях бе изпопадала пепел. Пишеше и изглежда нищо не го притесняваше. Тери почука леко по стъклото. Скип вдигна поглед, усмихна се срамежливо и кимна.

— Тери Уорбойс, шантава работа — подхвърли той, уморен до смърт, след като бе писал цялата нощ.

Тери влезе в стаята за прослушване. И се почувства неловко. Скип Джоунс все още го впечатляваше, просто защото бе най-добрият.

— Няма ли да се прибиращ, Скип?

Скип поклати глава и впери очи в точка над рамото на Тери. Младежът реши, че Скип няма къде да отиде тази вечер.

— Реших да поостана — почувства се длъжен да обясни той. — Денят се очертава тежък.

Тери кимна.

— Заради Елвис, нали? Сигурно Уайт ще иска нещо специално за новия брой. — Остана шокиран, когато видя колко блед и измъчен е Скип. Предположи, че и той не изглежда много свеж и весел. — Ще напишеш ли нещо за Елвис, Скип?

Скип сви рамене.

— Може и да напиша. Може да напиша нещо за ранните дни в „Сън“. За Сам Филипс и момчето в червена риза, което искало да запише песен за мама. „Хубав рок довечера“ и плановите да стане шофьор на камион. Ще включа всичко това. — Скип се усмихна към точката над рамото на Тери. — Не съм сигурен, че искам да съм част от този процес на канонизиране. Не мисля, че е правилно да става така. Не казахме дори една добра дума за Елвис, откакто постъпи в армията. Сега се каним да го превърнем в — ами не знам — в нещо като трупа на Ленин на Червения площад. В нещо такова. Нали разбираш какво се опитвам да ти кажа?

Тери кимна и извади пакет „Марлборо“. Нямаше представа какво се опитва да каже Скип. Рок звездите умираха и тогава всички започваха да ахкат. Така беше и с Брайън Джоунс, и с Джими Хендрикс, и с Джим Морисън. Открай време е било все така. Замисли се за Били Блицън, останал сам, изоставен в „Уестърн Уърлд“, и за пръв път долови нещо отвъд блясъка на рокендрола. Долови пропилените усилия и възможности.

— Благодаря ти, мой човек — подхвърли Скип, когато Тери му предложи последната си цигара. Запали я, дръпна дълбоко, а след това я закрепил внимателно върху филтъра и веднага я забрави. Тери я погледна жадно. — Рокендролът се превръща в музейна култура — продължи Скип. — Също като джаза и рисуването. Нали така? Просто съществува, а ние стоим крачка назад и му се възхищаваме. След като Майлс Дейвис и Пикасо са били на този свят и са си отишли — или Елвис и Дилън, — какво повече може да се каже?

Тери погледна обложката на албума пред Скип.

— Какво ще кажеш за това? „Телевижън“?

— Ще има само бележка — въздъхна критикът. — Чудесна бележка, великолепа бележка, но ще бъде само кратка бележка. Кой ще бъде на първа страница следващата седмица?

Тери се почеса по главата.

— Елвис? Трябва да е Елвис.

— Младият Елвис. Елвис през 1956 година. Елвис по времето, когато се издига. Уайт няма да сложи Елвис от 1977 година на първа страница. Защо да плаши хората. Ще избегне блясъка в стила на Лас Вегас. Ще скрие шкембето, отгледано на средна възраст. Ще покаже Елвис като кльошаво хлапе, когато всичко е било пред него. Ще го представи като велик, но това ще бъде поредният пирон в ковчег.

Тери се замисли.

— Какъв ковчег?

— Ковчегът, в който е нашата музика — уточни Скип. — Ковчегът на рокендрола. — Марлборото на бюрото димеше. Скип го грабна, дръпна дълбоко и прокара кокалестите си пръсти през сплъстената си коса. — Не се връзвай с рокендрола, мой човек — предупреди го. — Хората започнаха да се отнасят към тази музика като към държавна служба — служба, дето ще си я вардиш, докато си жив. А това не е за цял живот. — Той се усмихна, погледна Тери и побърза да извърне очи. — Мислех, че тази вечер ще бъдеш с Даг.

— А — вдигна рамене Тери и се опита да се засмее, въпреки че сърцето му се сви. — Нещо не се получи както трябва.

Скип кимна замислено.

— Даг е неуправляем. Слага ръка на всичко, до което успее да се докопа. Става напълно луд.

— Не е това — отвърна Тери. — Няма общо с наркотиците. — Той замълча и огледа обложката на „Марке Мун“, която все още стискаше. Е, донякъде. Мисти... абе тя тръгна с него.

Скип се замисли.

— Ясно — въздъхна. — Ясно, мой човек. Даг и Мисти. Шантава работа.

— Мислех си, че ми е приятел. — Тери се опита да се засмее, но смехът остана да клопочи някъде в гърлото му. — В Берлин...

— Той не ти е приятел, човек — прекъсна го Скип неочаквано разпалено. — Даг не ти е приятел. Няма значение колко добре си се разбираш с него, докато си писал материала. Даг е рок звезда, мой човек. И от двайсет години да го познаваш, пак няма да ти бъде приятел. Не можеш да го наречеш истински приятел. Не е като Рей и Лион. Нито дори като Били. Защото ако напишеш за него дори едно малко и напълно незначително кофти материалче, отпадаш от класацията, мой човек, и никога повече няма да бъдеш допуснат до

него. Можеш да се държиш приятелски с тези типове, но си оставаш приятел с онези на твоята възраст, с които започвате заедно. С такива като Даг е много по-трудно, те са с няколко обиколки напред. Истинското приятелство е с хората на твоя възраст, защото когато всичко се промени и вече не ви свързва единствено любовта към музиката, когато започнат да изникват други въпроси, когато се заговори за егото и за лимузини, за свирки, които правят разни кльощави манекенки, част от теб винаги ще помни откъде си тръгнал, и ти, и те знаете, че на времето сте искали да си говорите единствено за музика, да се запознавате с нови момичета, а не са ви пускали да влезете в шибаното „Спийкизи“. Рано или късно трябва да решиш дали искаш да си сериозен журналист или просто отрепка, която се мотае с групите и от време на време написва по нещо.

Скип говореше с горчивина и Тери си спомни галерията му във фотобиблиотеката. Там бяха подредени снимките на всички автори от „Пейпър“, все снимки, които публикуваха до името и заглавието на материала, ала Скип Джоунс си имаше цяла галерия. Тери често бе разглеждал тези снимки през нощите, когато се моташе из празната редакция. Скип имаше причина да бъде тук, Скип бе изживял живота, за който и той мечтаеше още докато беше пощуряло по музиката хлапе, което работеше във фабриката за джин и всяка сряда хукваше към града, за да си купи „Пейпър“ за осемнайсет пенса.

Снимките на Скип. Скип с Кийт Ричардс в слънчева вила някъде в Южна Франция. Скип с Иги Поп в съсипана хотелска стая в Детройт. Скип и Даг Уд в мрачната съблекалня в „Раундхаус“. Ето го Скип тази вечер — приятел на звездите, най-добрият музикален критик на своето поколение, на което и да е поколение, — убиваше си времето в стаята за прослушване, нямаше къде да положи уморената си глава, а всичките му известни приятели се бяха пръснали по света. В този момент Скип се разсмя, сякаш всичко, за което говореха, бе просто една шега.

— Шантава работа. Старият Даг така и не се е променил. Опитал се е да изчука гаджето ти, така ли?

— Сигурно вече го е направил — отвърна Тери и усмивката му трепна, настроението му помръкна, когато си представи как Даг вади огромния си член с изпъкнали вени от кожените панталони и го насочва към Мисти. — И то не само веднъж.

— Не съм толкова сигурен — усмихна се Скип и остави цигарата, за да бръкне в джоба си. — Никога не е ясно какво ще направи Даг, дали ще ти предложи нещо за смъркане, дали ще те изчука, или просто ще захърка. — Усмивката му се стопи. — Нека бъдем реалисти, мой човек. Гаджето ти сигурно е опитало най-готиното чукане, дето може да си представи.

Тери съвсем се скапа. Най-готиното чукане ли? Как можеше да надмине подобно нещо?

Скип гледаше Тери право в очите. Беше само за миг, но този поглед разтърси Тери. Не си бе представял подобно нещо. Скип Джоунс наистина го бе погледнал право в очите.

— Въпросът е — продължи Скип — какво ще направиш ти.

Тери пристъпи от крак на крак.

— Ами, не знам. Какво мога да направя?

Скип извади най-различни хапове и започна да ги преглежда. Когато протегна ръка към Тери, на дланта му лежаха дванайсет шарени капсули.

— Дай ги на Даг — обясни Скип. — Прати му много поздрави от мен.

Тери погледна хапчетата.

— Какво е това?

— Просто ги дай на Даг и ти гарантирам, че ще мине доста време, преди да изчука отново приятелката ти. Или чиято и да е приятелка.

— Бившата ми приятелка — поправи го намръщен Тери. — Вече не ми е приятелка. Ти майтапиш ли се. Тя не означава нищо за мен.

Въпреки това пое хапчетата от Скип Джоунс и ги натъпка в джоба на мохерното сако, сякаш все още не бе убеден в думите си.

Лион сънуваше Бамби.

Странно, открай време си мислеше, че светът приема малката сърничка за най-захаросания продукт на Уолт Дисни. За Лион „Бамби“ бе като първото смръкване.

Заведоха го да гледа филма в „Одеон“ на Суис Котидж, когато бе на пет, и той преживя такава травма, че майка му го изведе разтреперан и разплакан още преди края.

Как бе възможно останалите момичета и момчета да си седят и да хрупат пуканки? „Бамби“ бе филм, където едно малко губи майка си, където светът потъва в пламъци и — онази част, която преследваше ожесточено Лион, докато се мятеше и потеше в спалния чувал — се превръщаше в ужас в мига, в който раят е осквернен.

Стресна се и понечи да стане. В същия миг разбра, че е истина. Ето че бяха дошли. Полицайте се опитваха да избият предната врата на изоставената къща, прозорците се сриваха навътре, крещяха мъже, жените пищяха, бебето плачеше.

В гората бяха навлезли хора.

Руби все още спеше до него, обгърнала кръста му с тънката си ръка. Лион я разтърси, дръпна ципа на спалния чувал и скочи, а голите дъски на пода му се сториха грапави като шкурка, докато се обличаше. Другата двойка в стаята вече бе полуоблечена и тъпчеха оскъдните си вещи в раниците. Навън бе все още тъмно, ала стаята бе осветена от луната и фаровете на десетки автомобили.

— Ставай веднага — подкани я той, тъкмо когато някаква тухла разби прозореца. От улицата долитаха гласове. Мъже крещяха нещо за клошари, готвеха се за битка, настройваха се. — Идват.

Само че не идваха.

Беше много по-зле.

От долния етаж се разнесе тропот, забиваха пирони в дървенията. Вътре в къщата се надигнаха гневни гласове, псувни, заплахи и викове от страх. Лион отиде до прозореца и забележа обемисти сенки да пренасят дървени греди към къщата.

— Копелетата гадни — извика. — Искат да ни запечатат вътре.

Знаеше, че някой ден полицията ще пристигне, но все си представяше, че ще ги изритат на улицата. Много пъти си бе представял, че последната битка за изоставената къща ще бъде нещо като забележителна обсада — Лион ще бъде рамо до рамо с ветераните от парижките барикади и ще се впусне в ръкопашен бой с наетите главорези и момчетата в сини униформи. Щяха да се сражават за всяка стая — също като в битката за Сталинград. Сега му предстоеше да направи избор дали да остане в изоставената къща със заковани прозорци и врати, докато собственикът прецени, че са си получили заслуженото, или просто да хукне да се спасява. Ако беше сам, щеше

да е различно. Само че той не можеше да позволи нещо да се случи на Руби.

Стисна я за ръката и двамата изскочиха през вратата на спалнята и се облякоха набързо. На най-горното стъпало на стълбите забеляза дългите ѝ бели крака, осветени от луната, и си пое дълбоко дъх. Спря я, за да ѝ даде възможност да си нахлузи роклята. Дори вдигна ципа и пръстите му докоснаха плешките ѝ. Ръцете му трепереха. Тя го погали, за да му даде кураж, и се усмихна. Ръката ѝ бе хладна и спокойна.

На долния етаж местеха нещо тежко, чуваха се и ударите на чукове. Повечето от прозорците долу бяха вече заковани и през пролуките се процеждаше светлина. Входната врата бе наполовина отворена и от двете страни напиреха тела и се бореха за надмощие. Лион и Руби се отправиха в обратната посока, към задната част на къщата, където полицаите бяха започнали да заковават кухненската врата.

Лион ги прокле и се хвърли към нея, блъсна я първо с рамо и гредата отхвърча, попадайки право в лицето на един от приставите. След това двамата изскочиха в градината, за да потънат в нощта, спънаха се в някакво стъпало, зад тях се разнесоха ругатни и някой запокити нещо тежко, може би чук, но то профуча покрай главите им и тупна в тревата. Никой не хукна да ги преследва, но Лион ѝ помогна да прескочи десетина огради, преди да спре и да се просне на грижливо поддържана поляна, за да си поеме дъх край декоративно езерце и градинско джудже, стиснало въдица. Гласовете и ударите с чук все още се чуваха в далечината. Той потръпна. Няма нищо лошо в това да живееш в изоставена къща, когато си млад и си още сам. Ами по-късно? Какво става, когато си намериш половинката?

— Извинявай — започна той. — Не очаквах да дойдат тази вечер.

— Сега вече наистина си бездомник — отбеляза Руби и той се разсмя, притисна устни в нейните, а росата намокри коленете му, тя също се разсмя, пръстите му галеха красивото ѝ лице. Беше луд по нея, дишаше заради нея, защото тя бе всичко, което някога бе искал.

До първия влак на метрото все още имаше часове.

Двамата се хванаха за ръце и поеха на запад по Марилебън Роуд. Ранобудните птички в Риджънтс Парк от дясната им страна вече пееха, небето започваше да изсветлява. Щеше да я изпрати до тях. Така бе намислил и не бе нужно да ѝ обяснява. Лион искаше да е сигурен, че се е прибрала. Че си е у дома на сигурно място. Жива и здрава.

Прииска му се да разполага с някакви пари, за да отидат на хотел. Нямаше ли да е страхотно, ако разполагаше с пари за хотел, ако можеха да се гушнат в леглото и да останат там целия ден? Щяха да се целуват, да се притискат, да се чукат, докато силите ги напуснат. Нямаше ли да е страхотно, ако поне веднъж разполагаше с малко пари. Но щом не можеше да си легне с нея, поне можеше да я изпрати до тях.

И тъкмо тогава форд „Кортина“, пълен с момчета, спря до тях точно след огромния купол на „Мадам Тюсо“. Лион ги изглежда с неприязън. Бяха от онзи тип момчета, които бяха винаги готови да го сритат.

— Миличка, какво ще кажеш да те закараме?

— Накъде си тръгнала, миличка? Към Актън ли? Или към Ийлинг? Да не би да е Грийнфорд?

Руби погледна Лион извинително. Грийнфорд, точно така. Връщаше се в Грийнфорд към всекидневието си.

Сториха му се много познати — с тениски с къси ръкави, под които се подаваха бледи месести бицепси, косите им бяха щръкнали уж като на Род Стюарт, а късите кожени якета изглеждаха един размер по-малки. Но пък не бяха много пияни. А Лион не можеше да отрече, че са в нейната посока. Не можеше да каже нищо.

— Всичко е наред — успокои го Руби и докосна ръката му. Стори му се малко тъжна и много уморена. — Няма да ми направят нищо. Просто ще ме откарат до нас и ще ми поискат телефона. Аз ще им дам фалшив. Нали така, миличък?

Той кимна, защото не посмя да каже и дума.

Слънцето надникна над купола на „Мадам Тюсо“. След бурята предишната вечер бе изненадващо да види ярката светлина на августовския ден, да си спомни, че все още е лято. Слънчевите лъчи играеха по новата руса коса на Лион. Тя я докосна — горда от постижението си, и той не се сдържа и се усмихна. За пръв път в

живота си имаше чувството, че изглежда добре. Може би дори повече от просто добре.

— И така — пристраши се. — Извинявай за... нали знаеш. За всичко.

— Не се извинявай, беше забавно — отвърна тя. В нея имаше искреност и топлина, помисли си Лион. Беше красива, беше мъжко момиче, но тъкмо искреността и топлотата го бяха привлекли. Руби се засмя и Лион си помисли — да, красавиците. За тях всичко е лесно. — Беше различно — усмихна се.

Момчетата чакаха търпеливо в колата.

— И на мен ми беше приятно — обади се Лион. Не можеше да обясни какво означава тази нощ за него — как бе хлътнал по нея, ами музиката, ами сексът! Не можеше да го изрази с думи. За пръв път в живота си не намираше думи.

— Освен това си добър танцьор — отбеляза тя.

— Я стига — възпротиви се той.

— Разбира се — настоя Руби. — Просто трябва да... не знам. Да се отпуснеш малко.

В следващия момент небето се изпълни със звуци и отначало му се стори, че приижда нова буря, но шумът бе по-силен от всичко, което Лион бе чувал, по-оглушителен от буря и ставаше все по-натрапчив, докато се оказа над тях и той вдигна глава, за да види новия самолет, конкорд, също като гигантска бяла птица, само на една година, източен като ракета, блестящ в бяло и златно на утринните лъчи, как се спуска и се готви за кацане на запад от града, недалече от нейния дом. Беше красива гледка.

Когато извърна поглед назад, фордът „Кортина“ потегляше, а Руби му махаше от задния прозорец. Той също й махна, убеден, че й бе казал истината в спалния чувал, докато бе разгорещен, а думите обикновено имаха значение само в момента. Лион я обичаше.

Обичаше я истински, не бе просто заради секса. Обичаше я, макар да не я познаваше. Как стана така? Как бе възможно да обичаш някого, когото дори не познаваш?

Беше на двайсет години и всичко бе лесно.

13.

— Трябва да го напуснеш — настоя Рей.

Това не беше в негов стил. Той винаги се държеше леко безразлично и дръпнато. Трите години в „Пейпър“ го бяха научили, че няма друг начин. Можеше да си готин единствено ако не ти пука, но също така си готин и когато ти пука. Този път обаче нещата бяха различни. С нея не можеше да се прави на безразличен и дръпнат.

— Противният ти съпруг — продължи той. — Господин Любовни мускули.

Тя се засмя любезно и Рей разбра, че е безсмислено да настоява. Къде щеше да отиде тя? След няколко часа той оставаше без работа. Видя се през нейните очи — тъпо хлапе, което все още живее при родителите си, замаяно след една нощ хубав секс. Никой не се отказва просто така от живота, който му бе осигурен. Дори на Рей му беше ясно.

Тя погледна към просветлялото небе и се усмихна.

— Все едно че снощи не е имало буря, нали? — рече тя.

Седяха в колата в Хайд Парк, близо до мястото, където езерото Сърпънтин се среща с Лонг Уотър. Слънцето надничаше през високите дървета и обсипваше водите с разтопено злато. В далечния край на Сърпънтин имаше малък дървен кей със скупчени наоколо лодки в синьо и бяло.

— Трябва да се повозим някой път — подхвърли тя. — Не съм гребала от години.

Наблюдаваха двайсетината коня от казармите на кавалерията да преминават по опесъчената алея, ездачите — в парадни униформи, с блестящи нагръдници и червени наметки, на шлемовете им в бяло и златно се полюшваха бели конски опашки. Бе очевидно, че не са наряд, защото се прозяваха небрежно, триеха очи и си говореха. Беше приятен момент. Само че нещо накара Рей да го съсипе.

— Опитвам се да разбера — настоя той. — Ако си наистина нещастна, ако си толкова нещастна, колкото твърдиш, защо просто не се разведеш?

— Ти докога ще дрънкаш все едно и също? — попита го тя, без да се усмихва.

— Докато трябва — сопна се младежът. — Ще дрънкам все за това. Дори не мислех за мен и теб. Говоря ти, че трябва да спасиш себе си. Разкарай се от това място, където няма и следа от обич.

Тя замълча, все още загледана в езерото, и известно време той нямаше представа за какво се е замислила — дали за развод или за гребане. Не ѝ беше просто ядосан. Беше ядосан и на себе си. Сега трябваше да бъде с Джон Ленън, не с омъжена жена, чийто съпруг бе прекалено богат, затова не можеше да си позволи да го изостави.

— Не е лесно — заяви най-сетне тя. — Двамата сме вързани. Не знам как да ти го обясня. — Потисна прозявката си и Рей забеляза, че е много уморена. Жената поклати глава. — Трудно е да се реша. Трудно е да приемеш всички промени. Човек се страхува от непознатото. Страхува се да остане сам.

Рей не знаеше какво да каже. Всичко, което знаеше за брака, го бе научил от родителите си. А това означаваше, че не знае нищичко. Опита се да си обясни как така баща му и майка му са се обичали на времето, защо нещата са се променили. Това никога няма да го разбере, каза си Рей, и макар да бе намразил баща си, не можеше да разбере как е възможно майка му да е била привлечена от силата на стария, от физиката и мъжкарската му натрапчивост. Май жените си падаха по тези неща.

А и как бе възможно майка му да предположи, че силата му ще избие в кръсъци и насилие? Онова, което бе харесвала у него, се бе обърнало като поразяващо оръжие срещу нея и децата им. Как да предвиди човек подобно развитие? Жената до него, същата жена, която се опитваше да накара да изостави съпруга си — сигурно го е обичала едно време, и двамата са били луди един за друг, поне отначало. Хората се променяха. Чак сега го разбираше. Променяха се до неузнаваемост.

За Рей не беше трудно да разбере защо баща му се бе влюбил в майка му. Черно-белите снимки бяха доказателство за нейната нежна красота, за деликатността и уязвимостта ѝ, предизвикали инстинкта да я закриля у мъж като баща му, който си оставаше невъобразимо старомоден — смяташе, че да си срещеш косата е проява на женственост (човек просто трябва да използва пръстите си, докато оперението му окапе).

Майка му също се бе променила през годините, а промените бяха подсилени и задълбочени от смъртта на по-големия брат на Рей. Момичешката нежност се бе превърнала в болезнена срамежливост, нервни тикове, неврози и страх от живота. Обичта ѝ към домашния уют бе прераснала в агорафобия. На Рей му се струваше, че причините, поради които родителите му са се влюбили, са били същите, които сега караха други да се харесват. Не бе истина, че човек съсипва нещата, които обича. Много по-вероятно бе те да те съсипят. Възможно ли бе да си представи как майка му напуска баща му? Не, разбира се. Къде ще отиде?

— Ама ти не го обичаш — настоя Рей, вече ядосан, защото не можеше да направи абсолютно нищо. — Той също не те обича, нали? Не разбирам как е възможно да те обича и да ти подари... онова.

Не можеше дори да спомене подаръка за рождения ѝ ден. Самата мисъл го отвращаваше.

— Вече ти казах, прекалено стара съм за гарсониери и сбутани едностайни апартаменти — обясни тя. — Някой ти краде млякото от хладилника. Карате се кой ще измие чиниите. От съседната стая се чува как двама се чукат. Някой е надул тъпата си музика на горния етаж. Вече съм преживяла всичко това. Преди десет години.

Рей не бе преживял нищо подобно.

— Ти на колко си години? — попита я той.

— Днес навършвам двајсет и осем. — Усмихна се многозначително. — Прекалено стара съм за теб.

Сърцето му се сви. Тази работа беше безнадеждна.

— Но си прекалено млада за онова, което ти е дошло до главата — заяви той с горчивина.

Беше разстроен, готвеше се да продължи спора и му бе неприятно, че тя отново ще се върне към стария си живот — голямата къща, лъскавата кола, съпругът, който имаше портфейл вместо сърце. Каза си, че ще успее да се сбогува с нея единствено ако се скарат. Само че тя нямаше да позволи нощта да приключи по този начин.

— Не му се ядосвай — продължи тихо тя. — Кой според теб плаща за всичко? Кой ми купува дрехите, тази кола, леглото, в което спа снощи? Пък и той те харесва. Сам ми го каза.

Младежът се замисли за бандата на съпруга ѝ. Почитатели, изпълнили баскетболните игрища из Средния Запад, полудели от кеф,

реват с пълни гърла „Рокендрол“. Групата е приятна, каза си Рей. Не че бяха нещо кой знае какво. Добра банда, популярна музика, която пълнеше стадионите. Нищо повече. Рей се замисли за мениджъра им, за съпруга ѝ, който винаги се бе държал внимателно с него, но си оставаше просто още един миткаджия от звукозаписната индустрия, който се бе озовал в подходящия клуб, когато се бе появила подходящата банда. Изобщо не е трябвало да се, жени, реши Рей. Лишил я е от собственото ѝ аз.

— Ти си мислиш, че си едно нищо — каза ѝ Рей. — Според мен си страхотна.

Тя остана загледана в него, след това го целуна по устата.

— Хайде — подкани го и слезе от колата. Хвана го за ръка и двамата тръгнаха към навеса за лодки, тревата все още бе мокра след апокалиптичния дъжд, изсипал се в нощта, когато Елвис бе починал.

Бе прекалено рано, за да наемат лодка, но и двамата бяха единомдушни, че никой няма да има нищо против, ако вземат една съвсем за малко. Разкиснаха се, обувките им подгизнаха от росата, а от страх да не падне в езерото Рей се спъна в острия край на лодката — в носа, както тя му каза, — сетне жената се настани срещу него и плъзна греблата в металните им халки.

Оттласнаха се от брега и се понесоха по спокойните води, а тя започна да гребе с бавни движения. Беше добра. Не можеше да не признае. Беше много по-добра от него. Усмихнаха се един на друг и усетиха, че нямат нужда да говорят. Няколко черни лебеда ги следваха, докато не стана ясно, че няма да получат закуска, и чак тогава се отдалечиха към брега, прибрали криле.

Слънцето вече блестеше и в далечината Рей долови ръмженето на трафика по Бейсуотър Роуд и Парк Лейн, което възвестяваше настъпването на новия ден. Хайд Парк все още спеше, окъпан в хиляди нюанси на зеленото.

Когато стигнаха в средата на езерото, тя изтегли греблата и остави лодката сама да се носи. Рей топна ръце във водата, докато съдът бавно описваше полукръг, отначало на юг към Албърт Мемориъл, а след това към статуята на Питър Пан на западния бряг.

Рей я наблюдаваше как тегли златния пръстен на третия пръст на лявата ръка и се мръщи от усилието няколко секунди, тъй като не

успяваше да го свали, ала след това стигна до кокалчето и беше свободен.

Стисна пръстена с палеца и показалеца на дясната ръка, огледа го замислена, сякаш не можеше да разбере как се е оказал там. След това го метна с всички сили.

Пръстенът цопна във водата и черните лебеди се размърдаха в очакване на закуската, запляскаха с криле към лодката, а след това се обърнаха, загубили интерес, защото разбраха, че няма да получат нищо.

Докато Лион се качваше с асансьора към двајсет и първия етаж, той мислеше над материала си.

Лени и „Райфенсталс“. Тъпо име за още по-тъпа банда. Лион никак не съжеляваше, че пропусна представянето им. Дори се радваше, че го изпусна. Не можеше да му се случи нищо по-хубаво от срещата с Руби, от възможността да потанцува на „Жалко“ заедно с Руби, да прави секс с Руби в спалния си чувал. Нищо не можеше да е по-хубаво от нощта, която бе преживял, от първата нощ в живота си, когато имаше чувството, че е успял да разчупи оковите на собствената си кожа.

Лион влезе в офиса, облян от зората, и забеляза, че лампата свети в стаята за прослушване. Скип Джоунс беше там, заобиколен от фасове и плочи.

— Имаш ли цигари? — попита Скип и погледът му премина над рамото на Лион.

Младежът бръкна в джоба на коженото яке, както обикновено малко нервен в присъствието на Скип, и извади смачкан пакет. Бяха останали няколко. Лион се сети с гордост, че не му бе останало време да пуши.

— Шантава работа — отбеляза Скип, докато поглеждаше пакета, а след това стрелна крадешком Лион. Нещо не беше наред с ръцете на Скип. Трепереха така неудържимо, че той изпусна цигарата и протегна ръце, за да ги спре, а Лион се наведе, за да я вдигне от прогорения на много места мокет. И двамата се престориха, че не се е случило нищо.

— Слуша ли някого тази вечер? — попита Скип.

Лион запали две цигари, дръпна дълбоко и подаде едната на Скип.

— Трябваше да чуя „Райфенсталс“ и да напиша материал — отвърна Лион. — Честно да ти кажа, май така и не успях.

Скип се загледа във върха на марлборото. Ръцете му продължаваха да треперят, но докато стискаше цигарата, започнаха да се успокояват.

— Как така не успя?

— Запознах се с едно момиче — призна Лион. — Страхотно момиче. Направо невероятна.

Скип се усмихна срамежливо.

— Аз съм пропускал представения поради къде по-лоши причини. Да не ти пука. Старите кучета ще затънат до ушите с Елвис. Материалът ти няма да им липсва особено.

— Въпреки това ще го напиша — отвърна Лион и се ухили. — Само че не казвай на никого.

Скип му се стори угрижен.

— Шантава работа — промълви той още по-притеснен.

— Всичко ще бъде наред — опита се да го окуражи Лион, но думите май бяха по-подходящи за него, отколкото за колегата му. — Срещал съм се с Лени и „Райфенсталс“ много пъти и открай време са пълен боклук. Какъв е смисълът да пиша за такава банда? Тъпи позьори. Няма да променят света, нали?

Лион, както обикновено, говореше убедително, макар да бе объркан. Замисли се за Ивлин Кинг-Шампанското и как се бе почувствал, когато събра смелост да потанцува. Докато бе в Луишам миналата събота, бе прозрял по кой път трябва да поеме — да се бори против фашизма, да се посвети на хората и да им отваря очите. Само че снощи бе разбрал, че масите са с много по-отворени очи от него.

— Скип, как мислиш, възможно ли е хората да харесват черната музика и въпреки това да си останат расисти?

Скип Джоунс сви рамене.

— Не знам, човече. За съжаление, да — хората обичат черната музика и мразят черните, — може би няма да е така, ако я слушат достатъчно. — Скип внимателно закрепил остатъка от цигарата върху филтъра. — Прав си, знаеш ли. Ако не ти дреме още отсега — ти на

колко си? на двайсет? — все така ще бъде. Хубаво е тези нещица да влязат в „Пейпър“. Мама му стара, човече, нацистите са пълна смрад.

Лион си спомни разкривените от омраза лица в Луишам. Сякаш отново усети неподправения гняв от другата страна. Чу подигравателните „Зиг хайл“ и нацистките поздрави. Кой от тях е бил баща й?

— Това не са просто нещица — продължи Скип. — Ако бяхме в „Дейли Уъркър“, тогава никой нямаше да го купи, никой нямаше да иска да рекламира в него, а ти, приятел, щеше да го продаваш по ъглите и пред портите на фабриките. Честно казано, броят на читателите му щеше доста да намалее. — Той потри очи и прокара пръсти през мазната си коса като на Кийт Ричардс. — Музиката я има не за да спаси света — каза Скип и думите поразиха Лион като светкавица. — Има я, за да спаси живота ти.

Критикът му се усмихна, личеше, че е изморен, но поне ръцете му вече не трепереха толкова силно. Лион знаеше, че трябва да започне да пише веднага, ако искаше да довърши материала, преди останалите да започнат да идват. Но пък му беше толкова приятно да си говори със Скип. И въпреки че все още не бе сигурен какво трябва да очаква от музиката и какво светът очаква от него, той се почувства по-добре.

Утрото напредваше бързо, затова той каза „Чао“ на Скип и се върна на бюрото си, вкара лист формат А4 в пишещата машина и се приготви да пише. След това се замисли.

Имаше много неща, които го дразнеха при Лени и „Райфенсталс“ — заиграването с фашистките символи, просташкото държание на сцената, елементарните песнички, които се опитваха да представят за нещо голямо. Най-много се дразнеше от надменното им самодоволство. Ако някой човек знаеше, че Лени Райфенстал е режисьор на „Триумф на волята“, вледеняващата възхвала на нацистка Германия, то тогава той със сигурност си падаше по нацистите. Ако това просто не те интересуваше, значи нямаше работа с тях. Лион посегна към клавишите.

Чувал ли си за „Триумф на волята“, драги читателю?
Представянето на Лени и „Райфенсталс“ в „Ред Кау“ в

дъждовната вторник вечер бе истински триумф на чекиджиите.

Не беше върхът, но пък звучеше достатъчно обидно. Слънцето вече грееше и се промъкваше през щорите и опушеното стъкло, той примижаваше и чак сега си спомни, че не бе спал цялата нощ. Лион си взе горещо кафе от автомата и не спря да пише, докато не докара материала до 500 думи. След това стана от бюрото, протегна схванатите си крайници и остави написаното на бюрото в кабинета на Уайт.

На път към асансьорите той надникна през прозореца в стаята за прослушване. Скип беше отпуснал глава на масата, лицето му бе извърнато встрани от вратата, заобиколено от фасове и нови плочи.

Изглежда спеше, затова Лион не му каза довиждане.

Рей си тръгна от парка и пое на изток по Оксфорд Стрийт, слънцето грееше пред него, караше го да замижава и се издигаше бързо. Счупените през нощта стъкла хрущяха под краката му.

Денят напредваше, ала армиите на нощта все още се мотаеха наоколо — безделници, отправили се по домовете си, работници с подпухнали очи, които се връщаха от нощната смяна — и се смесваха с първите забързани за работа по мръсните улици.

Рей ускори крачка, защото му се искаше да опразни бюрото си в „Пейпър“ преди останалите да започнат работа. Мислите, че не бе открил Джон Ленън, се смесваха с мисли за жената, която не можеше да напусне съпруга си. Имаше чувството, че някой е изритал сърцето му на улицата, но така и не бе сигурен кой е нанесъл най-силния ритник. Ако можеше да бъде с нея. Ако бе успял да открие Ленън. Ако знаеше как да постъпи правилно.

Вече бе прекалено късно. Нощта си бе отишла и единственото, което му оставаше, бе да прибере сувенирите и спомените, натрупани през последните три години — рекламна тениска на Емилу Харис, касетка С-90 с интервю на Джаксън Браун, снимка 8x10, направена от Мисти, докато се усмихваше срамежливо до Джеймс Тейлър, — и да се измъкне, без да се налага да си взема довиждане. Сбогуването щеше

да разбие сърцето му. Не можеше да се сбогува с Тери, Лион и стария си живот. По-добре без сбогуване, реши той. Трябваше само да си тръгне.

За момент слънцето се скри зад магазините на Оксфорд Стрийт и пред погледа му се проясни. Пред него се бе събрала тълпа гологлави момчета, които се блъскаха и ритяха. Бяха облечени по последна мода — ниско остригани, в класически ризи на „Бен Шърман“, с тънки бели тиранти и бели панталони, които нямаха нужда от гладене, комбинирани с лъскави ботуши на „Док Мартенс“. Такива като тях имаше из целия град — новите скинари, които никога нямаше да се откажат от тениските на „Вивиън Уестуд“ и военните панталони. Рей сви към улицата, за да ги избегне.

Забеляза азиатче с очила и чанта „Адидас“ да върви към тях. Те подхвърлиха няколко подигравателни думи вместо поздрав и някой запя „Докторе, в беда съм, мили Боже!“ и в следващия момент грабнаха чантата на азиатчето и започнаха да си я прехвърлят, а хлапето се луташе между тях, докато те го държаха на разстояние. Златните им пръстени проблясваха на слънцето.

Чантата сигурно е била отворена, защото Рей забеляза, че нещата на хлапето се разпиляха по тротоара. Имаше сандвичи, увити във фолио, термос, книга със заглавие „Компютърно програмиране за начинаещи“. Хлапето се отпусна на длани и колене, за да си прибере нещата, а скинарите — отегчили се от играта — метнаха чантата в средата на пътя и започнаха да подритват сандвичите.

— Въобразяват си, че всичко е свършило — изкрещя един от тях и ритна сандвича толкова силно, че фолиото се разкъса и парчета бял хляб, сирене и домати се пръснаха наоколо. — Само че не е!

Все още бяха в добро настроение и се преструваха, че са футболни коментатори или Питър Селърс, ала настроението им се промени, когато Рей пресече и така и не успя да премълчи. Вдигна „Компютърно програмиране за начинаещи“, подметката на огромно крачище бе отпечатана на корицата, и я подаде на хлапето. Тези самодоволни скинари олицетворяваха всичко, което той ненавиждаше.

— Защо не го оставите на мира? — повиши глас младежът.

Нахвърлиха му се веднага. Размахаха юмруци, вдигнаха крака, пламнаха от такава ярост, че ожесточените ритници или се плъзгаха покрай главата му и краката, или така и не успяваха да го уцелят и

поне отначало не болеше. Един от тях го стисна и Рей усети миризмата на пот и афършейв „Хай Карате“. Забеляза, че азиатчето вдига чантата си тъкмо преди огромен автобус номер 73 да я прегازی.

След това хлапето затича нанякъде, а Рей се озова проснат по гръб, ботушите на скинарите попадаха право в ребрата и главата му, този път не пропускаха, болката припламна и той се сви на тротоара, покри очите и топките си и усети, че не може да диша от болка. Както неочаквано му се бяха нахвърлили, така неочаквано се отдръпнаха.

Когато Рей вдигна поглед, видя как кракът на Тери попада в корема на един от нападателите. Около него се бяха събрали трима скинари и Тери прасна един в лицето с дясно кроше, завъртя се и ритна друг право в задника. След това те се разбягаха и закрещяха, че Тери трябвало да се оглежда отсега нататък, подвикваха, че братята им ще го убият, и Рей разбра, че са нищожества, че знаят само да се надуват и перчат, че са хлапетии по на шестнайсет, превърнали се в противни побойници, които си плюеха на петите, щом някой отвърнеше на удара.

Въпреки това той остана впечатлен и поклати удивен глава, когато Тери му помогна да се изправи.

— Кой, по дяволите, те научи?... — започна Рей.

Думите замряха в гърлото му, защото Тери бе заел позата на своя герой — стойка на боксьор с широко отворени крака, издадена напред лява страна, ръцете отпуснати, без да са стиснати, докато наблюдаваше как скинарите се оттеглят с подвити опашки и въртеше глава бавно от едната на другата страна, също като змийче, сякаш бе леко чалнат. Рей знаеше отговора още преди да зададе въпроса.

Брус Ли.

Брус Ли бе научил Тери как да прави всичко това.

Тери караше форда „Капри“.

Не го биваше за шофьор, защото въртеше волана и непрекъснато се изнасяше или прекалено към центъра на пътя, така че останалите шофьори надуваха уплашено клаксоните, или бе толкова близо до бордюра, че от време на време гумите на каприто се отриваха със скърцане и хрущане.

Рей бе толкова изморен, че задряма на седалката и чу нова песен. Пуснаха я в сутрешния блок по радиото, „Танцуващата кралица“ на АББА, обяви Хеъри Корнфлейк и в нея зазвуча копнеж и младежка носталгия, сякаш бе посветена на хлапе, пропуснало отминал златен век. „Най-великолепното време в твоя живот“. Тери нацели някаква бабуна на пътя и Рей се стресна. Очакваше да види грозните високи сгради по южния бряг. Оказаха се някъде по задните улици на Уест Енд, на север от Марбъл Арч, където арабските кафенета и ресторанти бяха подредени едно до друго километри наред.

— Стигнахме ли? — попита Рей.

Тери спря колата.

— Има нещо, което трябва да свърша преди това.

Бяха пред хотел. Рей потри очи и се сети, че са пред „Бланк“, мястото, което снощи щеше да бъде първата му спирка. Сякаш всичко се бе случило в друг живот.

Рей остана загледан след Тери, докато приятелят му влизаше, за да потъне във фойето. Сигурно бе заспал за момент, защото в следващия момент зазвуча противопожарната аларма и Тери излезе.

Преди да стигне до колата, той спря, зачака и вдигна дясната си ръка, очевидно порязана някъде. След малко гостите започнаха да се изнизват от хотела, мигаха учудени на силното слънце, също като оживели мъртъвци, изтръгнати от унеса си, несигурни накъде да поемат, всички по нощници и пижами, или полуоблечени, или увити в хавлиени халати като онези, каквито Тери събираше в гарсониерата си.

Ето я и Мисти с Даг Уд. Минаха през главния вход и тръгнаха към Тери, а той стоеше и стискаше ръката си и се опитваше да спре кръвта.

Мисти бе в бялата рокля от снощи, наметната с хавлиен халат и носеше моторджийските си ботуши. Даг бе бос, гол от кръста нагоре, дюкянът на панталоните му бе разкопчан, лицето бе изпито от годините, в които бе прекалявал с алкохол и наркотици, но тялото му бе мускулесто и стегнато.

Повече от когато и да е на Рей му се стори, че Даг прилича на пресния труп на Чарлс Атлас.

Той забрави за Тери и проблемите с момичето, защото на вратата се появи дребна жена с широки панталони, косата ѝ се издигаше като копа сено, а зад нея ситнеше мъж с ястребово лице и кръгли очила с

телени рамки, по-висок, отколкото Рей предполагаше, но незабравим. Това лице младежът познаваше по-добре от своето. Това бе лицето на Джон Ленън.

Кой знае как училищната кутия все още висеше на рамото му. Кой знае как в нея все още подрънкваше касетофонът, взет назаем от Тери. Кой знае как стана така, че дишаше същия въздух като Джон Ленън.

Кой знае как, въпреки че бе парализиран от изтощение, страх и обич, Рей слезе от колата.

— Това е за теб, Даг. — Тери изговори колебливо думите, защото устата му бе пресъхнала от нерви и гняв, и ужасна тъга. Нея дори не можеше да я погледне. — От Скип са.

Протегна длан и остарялото лице на Даг се разкриви в усмивка като на влечуго. Стисна ръката на Тери сякаш бяха първи приятели и пое хапчетата.

Младежът веднага се отдръпна. Не можеше да търпи докосването на стария копелдак.

— Ще ги запазя за „Рейнбоу“ — заяви Даг. Очевидно говореше за представянето във Финсбъри Парк довчера. Това щеше да бъде звездният миг на турнето му. — Благодарни на Скип от мое име.

Тери кимна безизразно и се опита да не показва чувствата си. Все още не бе погледнал Мисти. Даг се обърна към нея, съвсем небрежно, сякаш да се увери, че всичко с билетите за „Рейнбоу“ е наред. При това го направи точно под носа на Тери.

— Името на Тери ще бъде на входа — обясни тя. — Плюс пропуск за още един.

Даг се прозя и се протегна като стар котарак, на който нощта се е сторила дълга и се кани да си ляга. Започнаха да пускат хората в хотела, Даг се усмихна за довиждане с противна фамилиарност.

Като че ли ни притежава, мамка му, изруга го Тери. Проследиха с поглед как влиза в сградата.

— Това е за теб — каза Мисти и съблече халата.

Тери поклати глава.

— Вече не събирам такива неща.

Тя изглеждаше изненадана.

— Не са нищо особено — обясни ѝ и я погледна за пръв път. Насили се да я погледне. — Всички са ги използвали, нали?

Мисти изви нагоре очи с досада.

— Недей да изперкваш.

— Не изперквам.

Тя отново изви уморено очи.

— Нищо не е станало, ясно ли е?

Цели две секунди той не намери какво да каже.

— Разкарай се, парцал такъв — изсъска ѝ.

Момичето се сви като от удар.

— Тери, не съм правила секс с него, не разбираш ли?

Той поклати глава.

— Не ти вярвам.

Тълпата пооредя. Едва тогава тя забеляза форда „Капри“.

— Колата на баща ми ли е?

Тери погледна натам, защото очакваше да види вътре Рей. Приятеля му го нямаше обаче.

— Гнусна лъжкиня — процеди и ѝ обърна гръб.

Тя го дръпна за ръката.

— Слушай, той не пожела да правим нищо. Нито пък аз. Разбра ли, Тери? Говорихме си цялата нощ. Погледът на Мисти стана някак замечтан. — Е, поне докато той не припадна.

Тери се обърна към нея. Желанието да си тръгне се бе изпарило. Искаше да разбере какво е станало. Копнееше да ѝ повярва. Молеше се нещата да са си такива, каквито бяха преди.

Мисти не спираше да дрънка, редеше имена, все още замаяна от преживяното.

— Говорихме за Байрон, за Джим Морисън, за Ницше. Беше страхотно. „Той хаоса владее, що може да сътвори танцуваща Звезда“. Даг има невероятна памет.

Тери изсумтя.

— Да, и член като на магаре.

Тя го погледна студено.

— Явно знаеш повече по този въпрос от мен. — След това се усмихна. — Той каза нещо, което ми се стори много тъжно. Че предпочита наркотиците пред жените.

Тери я зяпна. Даг бе казал същото и на него. Истина бе, той си бе такъв. Даг Уд бе от старата школа. Беше готов да изчука всяка, която му падне. Въпреки това предпочиташе да се надрусва с каквото му падне, вместо да чука която и да е. Може би защото, по собствените му думи, бе по-трудно да си осигуриш наркотици, отколкото жени. Или може би от наркотиците се чувстваше по-добре.

Тери бе напълно сигурен в две неща. Мисти му казваше истината. А Даг Уд бе обречен. Не по същия начин, по който Били Блицън. Даг сигурно щеше да доживее до стоте. Въпреки това бе обречен.

Тери започна да съжaliaва, че му бе дал разслабителните.

Всички бяха толкова мили. Тъкмо това поразя Рей. След първата секунда, в която се вцепени като парализиран, след като осъзна, че ще си отвори устата и ще заговори Джон Ленън, всички се погрижиха да му е по-лесно.

Отначало бяха само двамата — тази великолепна двойка, за която всички злословеха, — мъжът и жената, които показаха на Рей какъв трябва да бъде бракът. Както стоеше пред „Бланк“, Ленън му се стори почти срамежлив. Сякаш насън, сякаш омагьосан, притиснат от умората и въодушевлението, Рей разбра, че ще се получи, че е истина.

И го повика по име.

— Джон?

Изрече го така, сякаш бяха стари приятели, сякаш Рей го бе познавал цял живот — но той, разбира се, се чувстваше точно така, — а след това се представи — Рей Кийли — и каза за кой вестник работи — „Пейпър“, — и ето че Джон, човекът Джон Ленън от плът и кръв призна, че познава „Пейпър“ още от едно време, когато групата е започвала. Групата! Рей знаеше за коя група говори, как са свирели на ежегодния концерт на „Пейпър“ няколко пъти преди лудостта да ги принуди да престанат.

А Йоко му се усмихваше, Джон също се усмихваше и Рей не бе сигурен какво да направи, но тогава се появи някаква асистентка, не беше от звукозаписна компания, а постоянна асистентка, която да ги улеснява във всичко, и тя му се стори уморена, дори изтощена, но

въпреки това Джон покани Рей да се качи да пие чай с тях, а Рей си помисли, че светът е чудесен.

Това бе неговият свят, времето му бе дошло, времето, когато един младок от музикален вестник можеше да се приближи до най-великата рок звезда на планетата и да прекара известно време с нея.

Рей разбра, че всичко е истина — и чувството за близост, което бе доловил на игрището, когато пееха песните на „Бийтълс“, и онзи свят на споделени чувства. Беше самата истина. Не беше заблуда, не беше преувеличение. Всичко, което бе доловил в музиката, се оказваше истина.

Докато минаваше през фоайето на хотел „Бланк“, Рей усети слисаните погледи — как ли се чувства човек, когато го зяпат на всяка крачка, по целия свят? Йоко го разпитваше за В-52, новата американска банда, за която Рей дори не бе чувал. Тери можеше да ѝ отговори с най-големи подробности, но това нямаше значение, защото тук не ставаше въпрос за някаква надпревара, не беше нужно да се прави на готин или умен. Просто трябваше да бъде самият себе си. Качиха се с асансьора на последния етаж — Джон, Йоко, Рей и жената, която се водеше за лична асистентка — и Рей усети в гърдите му да се надига радост, каквато никога досега не бе изпитвал, тя заличи нервното напрежение, страха и смущението, задето не можеше да отговори на въпросите на Йоко за В-52. Беше подал ръка и Джон Ленън я бе поел. И сега се убеждаваше, че е бил прав, когато е повярвал в музиката им. Бил е прав да вярва още от самото начало.

Влязоха в стаята — макар да приличаше по-скоро на къща, тя не напомняше по нищо на хилядите други хотелски стаи, в които Рей бе влизал с музиканти. Беше безкрайна. Имаше дори пиано.

Седна на канапето срещу Джон, който се държа мило и сърдечно, смееше се и бе доволен, че може да поговори за музика с едно хлапе, което отказваше да се подстриже, а Йоко бе до него, огромната ѝ буйна коса закриваше лицето ѝ, но това нямаше значение. Асистентката се обади, за да поръча чай, и Рей се справи, защото го бе правил много пъти досега, защото за това живееше, заради музиката, тя бе най-хубавото нещо в живота му, единственото, което носеше смисъл.

И ето че гласът на Джон Ленън прозвуча, не много по-различен от гласа му в песните — странен, мъдър, звучен, мил, подигравателен, точно каквото трябваше да бъде. Говориха си — как бе възможно Рей

да се страхува, че няма да има какво да каже? След известно време, малко след като им сервираха чая, Джон Ленън се пресегна и включи касетофона на запис.

— Трябва да го пуснеш, Рей — каза Джон Ленън. — Никак не ми се иска да си загубиш работата, мой човек.

В кафенето бе пуснато радио. Лион не бе забелязал, докато броеше монетите за чая и сандвича с бекон.

— ... погълнати от хора с различна култура — говореше някакъв глас. Женски глас, някак изкуствен и въпреки това убеден. Хем преторен, хем истински. — Не сме се заели с политика, за да пренебрегваме тревогите на хората. — Напорист, целенасочен, измамен. — Заели сме се с политика, за да се справим с тях.

Лион остана с отворена уста. Зяпна радиото и не откъсна поглед от него дори когато „Спри да измъчваш сърцето ми“ замени женския глас.

— Кой беше това? — попита Лион, обзет от отчаяна нужда да разбере.

Дебелакът зад щанда в избеляла рекламна тениска отвърна:

— Елтън Джон и Кики Ди.

— Не, не, питам за жената. Жената, която говореше. Онази, дето разправяше, че ще бъдем погълнати.

Мъжът подаде на Лион сандвича с бекон.

— Маги Тачър — рече и погледна радиото с нескрито възхищение. — Крайно време беше някой да се застъпи за нас.

Лион бе шокиран, стисна сандвича с бекон като че да се задържи. Не бе предвидил подобно нещо. Дори не бе предполагал, че се задава. Интересът и усетът му към политическите партии се бе размил през последните години, докато продаваше списанието си „Ред Мист“ и ходеше по антирасистки митинги и представления на „Клаш“. И ето че жената, оглавявала консерваторите през последните осемнайсет месеца, не бе задействала радарите му. А и как да стане?

Лион изхождаше от предположението, че правителството в момента е просто грешка, която ще си остане грешка. Все си представяше, че битката за бъдещето ще се реши по улиците.

Докато стискаше сандвича с бекон, той неочаквано видя едно алтернативно бъдеще в паралелна вселена, където водещата политическа сила изричаше пред страната — или поне пред по-голямата част от нея — онова, което хората искаха да чуят за имиграцията, за профсъюзите, за законите и реда, за приходите и спокойствието.

Нямаше да има скинари, „зиг хайл“ и нацистки фантазии. Никакви крайности. Просто различен начин на действие, който повличаше всичко по пътя си. И той знаеше със сигурност, че бащата на Руби с радост ще гласува за тази жена, за този неискрен и същевременно поразително искрен глас, който сякаш бе създаден да се обръща към цялата нация. Как бе пропуснал Лион да предвиди подобно развитие? Как е възможно да е бил толкова сляп?

В следващия миг тревогите му се насочиха другаде. В кафенето влезе Младши, последван от биячите си.

Посред бял ден „Псетата на Дагънам“ бяха гротескна гледка. Нескопосаният пиърсинг, правен в домашни условия, безопасните игли, пронизали плътта на носовете, устните и бузите, петната от бира, кръв и мръсотия по гърдите на тениските им без ръкави, гримът по клепачите — всичко това наистина правеше неприятно впечатление. На дневна светлина трите татуирани сълзи под дясното око на Младши изглеждаха като направени от маймуна с нажежено желязо.

Кафенето бе пълно със строителни работници, които се наслаждаваха на обилната английска закуска преди работа. Все корави мъже, склонни да се подсмихнат, когато се натъкнеха на сбърканиците, подвизаващи се по улиците напоследък. Само че дори яките бачкатори се навеждаха над пържените яйца и вестниците, когато минаваха „Псетата на Дагънам“.

— Не искам неприятности — обади се почитателят на Маги Тачър и Лион реши, че човекът говори също като барман от някой уестърн.

— Вън — обърна се Младши към Лион.

Младежът се надигна бавно от стола, сандвичът с бекон остана недокоснат, и ги последва навън. Никой не посмя да го погледне, защото бе обречен.

Младши се изправи пред жертвата си. „Псетата“ бяха застанали от лявата му страна. Други се подредиха от дясната, цялото братство

надупчени с пиърсинг грозници.

Младши хвана главата на Лион с длани, почти любовно, след това го стисна за ушите. Накрая заби лицето му в предното стъкло на най-близкия автомобил. Шокът бе по-силен от болката, въпреки че парещите вълни ставаха по-мощни с всяка секунда. Нещо се бе разкъсало на челото на Лион, нещо топло и мокро гъделичкаше веждите му. Когато дръпнаха рязко главата му назад, той забеляза, че са го блъснали в предното стъкло на красива кола. Златист буик, с хромирани перки в краищата на задния капак и тапицерия на черни и бели петна. Все едно излязъл от песен на Бъди Холи, каза си Лион, или може би такъв бе автомобилът, който Елвис си е купил с първия набъбнал хонорар от Сам Филипс. Младежът имаше чувството, че някой кон го е ритнал в главата.

— Нещастници такива, толкова сте смешни — подметна Младши, все още стиснал ушите на Лион. — Чекиджийчета от средната класа, дето сте се набутали в „Пейпър“. „Бунтари без топки“, а? Значи аз нямам топки, така ли си решил?

— Това е метафора — изхлипа Лион. Болката, невероятната разкъсваща болка не му позволяваше да мисли трезво.

Младши не беше убеден.

— Въобразяваш си, че можеш да драскаш каквото ти хрумне и ще ти се размине просто така? Да не би да си решил, че си в някой колежански дискуссионен клуб? Мислиш...

Ненадейно прозвуча остър глас.

— Това твоята кола ли е, приятел?

Младши се обърна към човека, без да пусне ушите на Лион. Пред него бе застанал най-огромният член от бандюгите на Тед, когото Лион някога бе виждал. Лион зяпна, когато го позна. Та това бе самият Тич, гигантът от бандата на Тед.

Тич беше заобиколен от десетина зализани млади членове, всички до един в разцвета на силите си, много по-силни и бързи от „Псетата на Дагънам“.

— Какво? — зяпна Младши и загуби мисълта си.

Тич говореше със стряскащо нежен глас. Все едно Елвис пееше някоя от прочувствените си балади, например „И ще настъпи мир в долината“.

— Попитах дали това е твоята кола, приятел?

Все още бе спокоен, но сочеше предното стъкло на златния буик. Главата на Лион бе оставила кърваво петно отпред.

Младши поклати глава.

— Аз се возя на автобус — отвърна той. — Колата не е моя.

Великанът кимна, очевидно доволен от отговора. Обърна се към приятелчетата си, усмихна им се с вледеняващо спокойствие и отново насочи поглед към Младши.

— Знам, че не е твоята кола, татуирана путко — изрече. — Защото е моята шибана кола!

В следващата секунда Тич замахна с месестото си ръчище и с един удар запрати Младши на земята. Също като Джордж Форман в мача му с Джо Фрейзър, помисли си Лион, същият удар, който просна Димияция Джо на земята в онази гореща ямайска нощ. Младши пусна ушите на Лион.

Тич остана загледан за миг в проснатия Младши, сякаш оглеждаше нещо, което бе настъпил, след това стовари върху него гигантската си кубинка. Младши изрева, очите му всеки момент щяха да изскочат.

Бандата на Тед атакува първа и помете „псетата“ с изпитаната ярост на войнствения си нрав, изтласка ги на пътя, принуждавайки доставчик на мляко да извие волана, при което каса мляко се плъзна от каросерията и се пръсна на пътя. Само че „псетата“ бързо се свързеха, опитът си каза думата, а също и навикът да се подвизават където падне, дори при неравни условия, и заеха позиция сред млякото и счупените стъкла.

Лион пропълзя на длани и колене, заобиколен от тежки ботуши „Док Мартенс“ и кубинки, през локви кръв, мляко и счупени стъкла, докато настойчивият глас на госпожа Тачър продължаваше да звучи в ушите му:

— ... погълнати... погълнати... погълнати... от хора с различна култура...

Надигна се от земята, скочи на стъпалото на преминаващ автобус и ръката му едва не се откъсна от усилието да се задържи. Без да обръща внимание на недоволството на кондуктора, се качи на втория етаж и се загледа през задния прозорец, като попиваше раната над веждата, за да види развоя на битката между бандите, прехвърлила се от другата страна на пътя.

„Псетата“ си бяха върнали самообладанието, но впечатляващите бойни умения на бандата на Тед се оказаха решаващи. Тич бе стиснал двама от „Псетата на Дагънам“ за вратовете и Лион с нетърпение видя как блъсна главите им, все едно че бяха цимбали. Младши се опитваше да се спаси с пълзене, лицето му бе обляно в истински сълзи. След това автобусът зави наляво по моста „Блекфайърс“ и битката се скри от очите му.

Автобусът мина над реката и Лион впи поглед в кубето на „Сейнт Пол“, без да го вижда. Беше пребледнял и трепереше от възмущение, което заплашваше всеки момент да вземе надмощие.

— Погълнати... погълнати... погълнати... Не сме се заели с политика, за да пренебрегваме тревогите на хората... заели сме се с политика, за да се справим с тях.

Беше разтреперан от облекчение, защото бе успял да избегне един хубав бой.

Беше разтреперан, защото току-що бе видял какво ще донесе бъдещето.

14.

Трафикът не беше кой знае колко натоварен.

Млад мъж, седнал зад волана на форд „Капри“, можеше здраво да настъпи колата, докато се носеше на юг към реката — да профучи по Риджънт Стрийт, да завие рязко наляво около Ерос на Пикадили Съркъс, след това да поеме по Хеймаркет и после направо към Имбанкмънт.

— Би ли намалил? — обади се Мисти.

Тери изви волана, за да избегне лотус „Илан“.

— Вълненията ми стигат за тази нощ.

Той увеличи скоростта и мина на червено. В гърдите му бушуваше истинска ярост. Щеше да му е много по-лесно, ако Мисти и Даг се бяха изчукали. Тогава нещата щяха да са значително по-прости. Тогава всичко щеше да приключи.

Какво обаче да направиш, ако гаджето ти е прекарало нощта с друг мъж в приказки за Ницше, Байрон и първия албум на „Дорс“? Тери нямаше представа как да постъпи. Чувстваше се все по-объркан — животът ставаше много по-сложен, отколкото си бе представял, и той отчаяно се опитваше да запази самообладание.

— Няма ли да намалиш? — попита тя и в гласа ѝ се прокрадна студенина. — Колата не е твоя, все пак.

— И какво ще направи твоят старец? Ще ме осъди ли?

— Тери — възкликна тя. — О, Тери! — Последва дълга въздишка. — Ти май наистина не разбираш. — След това изрече думите много бавно, сякаш бе на светлинни години пред него. — Бременна съм.

Той я погледна, недоумяващ дали това не беше някаква шега, номер или просто лъжа, ала Мисти гледаше право напред и в този момент всичко си дойде на мястото.

Спомни си хапчетата първата нощ. Тя не искаше да ги пие, и двамата се отнасяха небрежно към противозачатъчните средства, типично в стила на младежи, които не мислят за последствията.

Известно време пробваха с презервативи, но пакетчетата с по три им се струваха по-подходящи за петдесетте, затова се отказаха и от тях. Приемаха презервативите като бананите, Били Фюри и обръчите.

Чукаха се безгрижно месеци наред и тъй като не стана фал, те решиха, че няма и да стане. Но ето че се беше случило. Бебе. Дори не се бе замислял. Подобна възможност не му бе минавала през ума. Това бе проблем на другите, на по-възрастните. *Бебе.*

Тя изпищя и Тери обърна глава тъкмо навреме, за да види спряла полицейска кола, от която слизаше униформен, за да помогне на възрастна дама в мини морис да отбие по странична улица. Наби спирачки, буквално стъпил върху тях, надигнал се от седалката, докато полицейската кола се приближаваше неудържимо сред писъка на гумите и крясъците на Мисти. Тери притаи дъх и зачака хрущенето на ламарини и стъкла със сълзи на очи.

Бебе, помисли си той. Мъничко бебе.

Трясък така и не последва. Фордът „Капри“ застина на сантиметри от предния калник на пазителите на реда. Гумите изсвириха за последно, а двете ченгета се обърнаха, за да видят кой е маниакът, който за малко да сплеска автомобила им.

Тери стисна волана, пое си дъх и се опита да осмисли всичко — бебе, — докато наблюдаваше как полицаите слизат от колата и тръгват към тях. Знаеше, че ще го спрат и претърсят. Знаеше, че няма време да скрие наркотика, който носеше. Погледна Мисти и се разсмя. *Бебе.* Единият полицай пъкна глава през прозореца от неговата страна. Бяха млад и по-възрастен, също като на летището.

Накараха го да слезе от колата. Накараха го да даде проба за алкохол — да надуе балона силно, както трябва. Стана ясно, че не е пил. Поискаха да изпразни джобовите си, единият огледа шофьорската му книжка, докато другият го претърсваше. Пликчето с амфетамин сулфат беше във вътрешния джоб на сакото и остана незабелязано.

— Господине — рече по-младият. — Може ли да ви попитам защо карахте като обезумял.

Тери поклати глава. Светът се беше променил. Не можеше да го изрази с думи. Не можеше да обясни дори една незначителна част.

— Току-що разбрах, че ще ставам баща — отвърна. Замълча, за да осмисли думите. Ченгетата се спогледаха. — Отклоних очи от пътя, отклоних ги за броени секунди.

Двете ченгета се наведоха, за да погледнат Мисти, мило симпатично момиче на предната седалка, след това отново се вторачиха в Тери.

— Чудесно девойче — отбеляза възрастният и протегна ръка. — Честито.

Младият шляпна Тери по гърба.

— Спомням си, когато моята ми съобщи за първото — разсмя се той, а старият стисна дланта на Тери като в менгеме. — За малко да се задавя с бисквитите.

След това и двамата полицаи се усмихнаха, разсмяха се, потупаха Тери по гърба и се отдалечиха развеселени, изпълнени с добри чувства към света и може би дори към младите хора. Сякаш, реши Тери, току-що бяха научили, че младото поколение с нищо не е по-различно от предишните, въпреки неестествените коси и дрехите втора ръка. Може и да бяха прави.

Тери наблюдаваше със свито сърце безизразното лице на Мисти и за пръв път му хрумна нещо друго.

Ами ако тя не искаше детето?

Паркираха на улицата и седнаха край Жезъла на Клеопатра, за да наблюдават лодките по реката, небостъргача, където бе редакцията на „Пейпър“, най-високата сграда в тази посока.

— Още си много млад — подхвърли тя. — Прекалено млад, за да имаш дете.

— Така е — съгласи се той. Вече нямаше напрежение между тях. Съществуваше само тази връзка, тази невероятна връзка, в която бяха нещо повече от любовници и много повече от приятели. Сякаш никога вече нямаше да бъдат толкова близки с друг.

— Отговорността е огромна — продължи тя.

— Знам — съгласи се той отново. — Отговорността наистина е огромна. Бебе. Боже!

Мисти настръхна.

— Няма да съм от онези майки, които си остават вкъщи и бъркат сладка или с каквото там се занимават по цял ден.

Той се разсмя.

— Сигурен съм.

Мисти се успокои.

— Това не означава, че нещата ще се променят — продължи развълнувано тя и Тери също усети, че е развълнуван. — Наистина невероятно — да създадеш нов живот на този свят.

Двамата се разсмяха заедно.

— Представи си го как ще изглежда, Мисти. Малко от теб, малко от мен.

Тя стана по-сериозна.

— Не искам да го махам, Тери. Не искам да правя аборт. Аз, разбира се, подкрепям идеята, че изборът принадлежи на жената, но просто не искам да го махна.

Той поклати глава.

— Няма, би било ужасно. — Вече обичаше тяхното бебе.

Замълчаха за малко. Някаква магия облъхваше този ден и те седяха до реката, чувстваха я, опитваха се да разберат какво означава. Тяхното бебе.

— Не е нужно да променяме нищо — каза тя и се опита да очертае как ще протече животът им. — Ще го водим с нас, когато сме на работа, когато ходим по представяния.

Тери се замисли и намръщи чело. Опита се да се съсредоточи. Опита се още отсега да се превърне в отговорен баща.

— Може би трябва да сложим медицински тапи в ушите му. Така ще му опазим слуха, докато е още малък.

Мисти кимна замислено.

— Чудесна идея. Медицински тапи. — Тя се разсмя и лицето ѝ се озари. — Ами ако е момиче?

Тери също се разсмя, хвана ръцете на Мисти и ги целуна.

— Ами ако е момче?

След това и двамата замълчаха, за да свикнат с мисълта, наблюдаваха лодките по реката, без да ги виждат, и усещаха жаркото слънце, което изгряваше над живота им на възрастни отговорни хора.

Лион държеше втория сандвич с бекон в ръка и се наслаждаваше на момента.

Колкото и да бе невероятно, бе успял да срещне момичето на мечтите си, да напише материал за бандата, която ненавиждаше, и да се отърве от хубав побой.

Нощта не беше чак толкова лоша.

След като се измъкна от битката между момчетата на Тед и „Псетата на Дагънам“, той скочи от автобуса в сърцето на финансовото Сити, където улиците започваха да се пълнят с костюмирани мъже и младите им помощнички. Лион крачеше сред тях, мислеше — какво беше казал Енгелс за връзката между мъжете и жените в семейството? Имаше нещо от рода, че мъжът бил буржоата, а съпругата пролетарият. Гледай сега, Фридрих, стари приятелю, помисли си Лион, същата работа е и в лондонското Сити.

Тъй като не можеше да изяде сандвича с бекон толкова близо до сърцето на капитализма, Лион тръгна на изток към Чартърхауз Стрийт и пазара за месо „Смитфийлд“, защото предпочиташе да си изяде сандвича в кафене, пълно с работници, а не обграден от надути пуяци с вестници, които сърбаха слаб чай и похапваха деликатно препечени филийки със сирене.

Веднъж Тери го доведе тук, когато се опитваше да вземе назаем пари от баща си, и Лион остана впечатлен от мястото.

Беше почти в сянката на Банк тъв Ингълънд и Стоковата борса, пазар, пълен с потни мъже, които не спираха да крещят, докато се трудеха по цяла нощ и мъкнеха животински трупове колкото тях самите, а след това се оттегляха из опушените барове в „Смитфийлд“, за да изгълтат по някоя халба бира и да се натъпчат с ядене с огромни мазни лъжици, преди да се затърят към къщи, за да се строполят изтощени в леглата си. Точно тук трябваше да бъде, помисли си Лион, докато се насилваше да не пипа кървавото си чело.

Пазарът утихваше и малкото кафене, което Лион избра, бе пълно с носачи в мърляви бели престилки, които се тъпчеха с пържени яйца, бекон, зелен фасул, наденички и препечен хляб.

Това бяха добри работливи мъже, в края на смяната си, помисли си с топлота Лион, истински хора, въпреки че ненавиждаше начина, по който опипваха с похотливи погледи младите жени, разголили вирнатите си малки гърди из вестниците. Задържа сандвича пред

устата си, когато очите му попаднаха на вестника, който стискаше мъжът до него, и на момичешката усмивка на женствената шестнайсетгодишна Манди от Кент. В този момент си спомни стегнатото тяло на Руби, докато бяха в спалния чувал, и усети как потръпва от любов и копнеж.

Запита се дали ще я види през уикенда.

Запита се дали ще я види отново.

Запита се дали може да конкурира Стив.

Лион остави сандвича с бекон на чинията и измърмори някакво извинение, когато се протегна пред възрастен носач, за да вземе соса. Махна горната филия хляб от сандвича и огледа бекона, препържен до кафяво, лепнат върху дебел пласт масло, вече започнало да попива в белия хляб. Стомахът му изръмжа отчаяно след нощните премеждия и устата му се напълни със слюнка.

След това тръсна шишето с всички сили. Тъй като капачката не бе добре завинтена, гъстият кафеникав сос се плисна като нещо, изстреляно в космоса от Кейп Канаверал. Плъосна на масата непосредствено зад Лион и от шумните възклицания из кафенето той разбра, че не е попаднал където трябва.

Лион се обърна и видя носач на месо, в очите му се таеше насилие, сосът бе оплескал обръснатата му глава. Беше колкото висок, толкова и широк, а мускулите на ръцете му бяха набъбнали след двайсет и пет години на тази работа.

Лион видя мускулите ясно, защото мъжът се надигна от мястото си, не направи никакъв опит да избърше соса, който капеше в очите му, докато навиваше ръкавите на оплесканата с кръв бяла престилка.

В този момент Лион Пек престана да се тревожи чак толкова много за работниците.

Бащата на Тери вече бе стар.

От прозореца на хола Тери го наблюдаваше как приближава по улицата след края на нощната смяна. Имаше вид на човек, който влочи товар, трупан години наред, след себе си.

Изтощен бе от работа, изтощен бе от тревоги по сина си, изтощен бе от годините, които не прощаваха. Бе вече старец на четирийсет или петдесет, или на колкото там беше.

Майката на Тери се усмихна на сина си, когато чу превъртането на ключа. Даде знак, че трябва да пазят тишина, и тримата. В следващия момент старият застана на вратата, все още облечен в бялата престилка и с шапката на френски legioner, мигна, когато видя съпругата си, сина си и приятелката — на малкия, Мисти.

— Сигурна съм, че няма да се сетиш — започна майката на Тери, сякаш пазеше новината отдавна. — Изобщо няма да се сетиш, дядо.

Да, баща му наистина изглеждаше безкрайно остарял напоследък. Щом чу новината и започна да осъзнава за какво става въпрос, милото изтощено лице се озари от усмивка и Тери знаеше, че тази усмивка ще се задържи години наред.

Кабинетът на главния, беше препълнен, ала се чуваше единствено металното стържене на шпуната в касетофона на Тери и напевният глас на Джон Ленън.

— Опитал съм какво ли не — макробиотика, трансцендентална медитация, обръщал съм се към Библията... всички гурута ти казват едно: „Не забравяй момента. Сега си тук.“

Главният редактор беше пред припадък. Кевин Уайт живееше за тези моменти. Всички щяха да полудеят, когато чуеха този запис. Момчетата от Флийт Стрийт щяха да дотърчат пред вратата му.

— Разпадането на бандата... смъртта на Брайън, успешните изяви на Пол... Ринго прави най-добрите соло изпълнения...

Кевин Уайт разлисти нахвърляните на ръка бележки на Рей, поклати глава и по лицето му бавно плъзна усмивка. Ленън продължаваше да говори. Умееше да говори. Изглежда имаше нужда да излее всичко, да го сподели, да признае нещата такива, каквито са. Умееше да си признава, да описва цялата лудница, в която е живял още от самото начало.

— Бяхме доста зализани... извън Ливърпул, когато ходехме на юг в кожените си дрехи, а собствениците на дансинг холовете не си падаха особено по нас... мислеха, че приличаме на бандюги. Така че се наложи да послушаме Ъпстийн: „Слушайте сега, ако сложите костюми...“ Да ти кажа, Рей, всички си падаха по костюмите. Докарваш се в хубав черен костюм, човече... Много обичахме кожените дрешки и дънките, но ни трябваха костюми. „Дадено, мой

човек, ще облека костюм.“ Брайън беше лицето ни, той ни продаваше. Ще забележиш друга шантава страна на живота — това може и да съм го прочел някъде, — самоуките хора обикновено си имат някой образован, който да върви пред тях и да се разправя с останалите образовани... Искаш ли още чай? Сигурен ли си?

— Ти съзнаваш ли какво е това, Рей — попита Уайт. — Ексклузивно за цял свят.

Рей кимна и се усмихна немощно. Изведнъж се почувства като изцеден. Имаше чувството, че може да спи поне хиляда години. Прииска му се да се сгуши под чистите бели чаршафи с нея — с госпожа Браун, макар вече да не мислеше за нея като за госпожа Браун. Тя бе Лиз — родителите ѝ ходили да гледат Елизабет Тейлър в „Нешънъл Велвет“ на първата си среща, — тя вече не бе просто съпругата на друг, това бе името ѝ. Отиваше ѝ.

След това заговори Йоко.

— Аз не съм от тези, които искат да изгорят „Мона Лиза“. Това е най-съществената разлика между мен и революционерите. Те искат да горят църкви. Аз нямам подобно желание. Предлагам да превърнем „Мона Лиза“ в нещо като риза. Да променим стойността ѝ.

— Да превърнем „Мона Лиза“ в нещо като риза — изкиска се Уайт. — Това ми хареса.

Добро ли беше интервюто? Рей не можеше да прецени. Да превърне „Мона Лиза“ в риза — това са тъпотии, нали? Направо откачена работа. Ала се бе случило. Това бе най-важното. Накрая всичко се оказа лесно. Да не говорим, че всички бяха толкова мили. А като се връщаше назад, Рей си каза, че е съвсем в реда на нещата да се приближи до най-великата рок звезда на света, да се представи, а след това да седнат и да поговорят. Нали светът бе за споделяне на мисли — и Джон Ленън бе на същото мнение.

Рей Кийли се бе приближил до Джон Ленън с обич в погледа — поклонник, почитател, убеден вярващ. Как бе възможно идолът му да откаже? А Ленън се държа много мило. Бе дори по-мил, отколкото трябваше.

— Не може да е на първа страница — заяви един от по-старите, който така и не успя да прикрие презрението в гласа си.

Кевин Уайт се отнасяше към Рей като към дете чудо от мига, в който той се върна с интервюто, ала старчоците бяха неестествено

вкиснати, сякаш Рей ги изнудваше.

Главният кимна.

— Всяка друга седмица щяхме да го сложим на първа страница — обясни Уайт почти извинително. — Тази седмица възможността за първа е само една.

— Мислех за Елвис през '56-а — заяви един от дъртите и потропа с молива си по бележника. — Една от класическите снимки на Алфред Уъртаймър. Усмивката в пълен блясък. Заглавие — „ЗАПОМНЕТЕ ГО ПО ТОЗИ НАЧИН“. „Този“ да влезе в курсив.

Уайт кимна замислен.

— Вчера Елвис беше дебелак, когото да те е срам да гледаш, продължи да се пъне на сцената двацет години повече, отколкото трябваше — рече. — Не беше същият, след като влезе в армията, дрън, дрън, дрън. Днес той е мъченик в света на рокендрола, бог, безсмъртен. Беше ни отнет прекалено рано.

— Това е жестоко — вметна Рей.

— Такъв е шоубизнесът — подсмихна се един от старите.

Касетката продължаваше да се върти.

— Тайната ни е, че сме истински Ромео и Жулиета.

И да ти кажа, най-важното е, че всички са по двойки. Всички живеем по двойки. Ако всички двойки по света се възприемат като нас и прегърнат нашите идеи, какъв процент от населението ще бъдат?

— Ами...

Рей се сви, когато чу собствения си колеблив глас.

— Ти разбираш ли какво си направил? — обърна се Уайт към него и постави тръпнеща ръка върху касетофона. — Осигури си работа за цял живот. *За цял живот.* Ти си журналистът, взел интервю от Ленън наред Лятото на омразата. — Уайт се усмихна гордо на Рей, сякаш нито за миг не бе преставал да вярва в него. — Ще получаваш безплатни плочи дори когато станеш на четирийсет. Помисли си само.

Рей усети всички очи в стаята да се впиват в него и долови завистта им. Това ли искаха всички? Това ли бе искал снощи? Да получи обещанието, че циркът никога няма да замине без него. Може би се дължеше единствено на нервно изтощение, но не бе толкова щастлив, колкото си мислеше, че ще бъде.

Безплатни плочи, когато е на четирийсет... Защо тази мисъл го потисна толкова силно?

Това бе единствената работа, която някога бе искал, защото не я чувстваше като работа. И въпреки това възможността да достигне средната си възраст между тези стени го изпълни с неподправен ужас. Може би просто му се налагаше да легне и да се наспи, час по-скоро. Или причината бе, че неговото и предишното поколение обръщаха прекалено много внимание на младостта, и мисълта да остарееш изглеждаше немислима. Немислима беше, ако и да ти обещават безплатни плочи на четирийсет.

— Животът е прекалено кратък — казваше Ленън и внезапно се чу щракване, когато касетката свърши. „Животът е прекалено кратък“ и след това го нямаше.

В този миг секретарката на Уайт се втурна в стаята. Правеше нещо, което никой не би си позволил да извърши в редакцията на „Пейпър“, където всички трябваше да бъдат непукисти.

Плачеше.

— Скип — изрече през хлиповете.

Зелени стръкчета надигаха глави сред разрушената Ковънт Гардън сякаш даваха обещание за настъпващи по-добри времена или просто отрано предупреждаваха за предстоящия хаос, за опасността старата дивотия да си пробие път.

Не, помисли си Тери Уорбойс. Нека бъдат по-добри времена. Човек трябва да вярва в хубавото.

Беше застанал пред „Уестърн Уърлд“. Клубът бе различен на дневна светлина. Не беше нищо повече от дупка в стената, а угасеният неонов надпис изглеждаше безличен и мръсен. Сякаш мястото бе затворено от години, не от няколко часа.

Ненадейно Тери забеляза свита пред вратата фигура. Сакото в червено, бяло и синьо бе разкъсано. Умника примигна сякаш изтръгнат от омагьосан сън.

— Това ли беше? — попита.

— Да — кимна Тери. — Струва ми се, че това беше, Брайън.

Тери вече бе обзет от носталгия по клуба. Замисли се за нощите, когато бе влизал в мазето с тътнеща музика, когато спийдът пулсираше във вените му, спомни си лицата на приятели и красиви непознати, които се появяваха от мрака.

Мисти бе отишла в „Пейпър“, за да занесе снимките на Даг Уд, а той нямаше нищо против, защото се нуждаеше от време, за да помисли. Преди всичко бе различно.

Мисти каза, че бебето нямало да промени нищо. Ала той подозираше, че бебето ще промени всичко. Онова, което никога нямаше да се промени, разсъждаваше Тери, докато стоеше пред „Уестърн Уърлд“, бяха чувствата му към момичето. Никога нямаше да спре да я желае, а бебето щеше да скрепи връзката им. Всичко друго оставаше на второ място.

Знаеше, че вече няма да идва в „Уестърн Уърлд“ толкова често, колкото преди. Не само публиката се променяше с разнасянето на мълвата за новата музика и приятното прекарване из предградията и по-отдалечените градове. Групите също се променяха.

Бандите бяха като акули — или продължаваха напред, или умираха. Не можеш да свириш на място като „Уестърн Уърлд“ завинаги. Огледа постерите с предстоящите събития и разбра, че не познава нито една от тези банди, че дори не му е любопитно да ги опознае.

Бандите, с които бе започнал, бяха по турнета. Миналата година между тях съществуваше истинско приятелство. Тогава бяха дните на амфетамините, на новите запознанства и ширналия се безкраен свят. Всеки се опитваше да избяга от своята фабрика за джин. Сега се бяха сдобили с облечени зъби, не пропускаха дозата си кокаин и се обграждаха с бодигардове. Бандите, които познаваше и обичаше, или бяха изостанали, или се бяха прославили и се бореха, за да останат известни. Те се променяха. Тери също се променяше.

Извади пликчето амфетамин сулфат, което полицаите така и не напипаха. Запокити го с всички сили към неподдържаните площи около "Уестърн Уърлд".

Умника вдигна поглед, подуши въздуха и загуби интерес.

На Тери му се струваше, че онова, заради което бяха дошли, бе по-добро преди година, през жаркото лято, когато всичко започваше. Когато не можеха да чакат времето да мине и истинският им живот да започне.

Сега разбра, че той е настъпил — това бе специалният момент, когато можеш да влезеш в някой клуб и да чуеш „Клаш“ да свирят „Лондон гори“ или „Джам“ с „Далече от бройката“, или Джони

Тъндърс и „Хартбрейкърс“ да изпълняват „Китайски скали“, и да осъзнаваш, че си на точното място, в центъра на вселената, че можеш да излизаш всяка вечер от седмицата, да гледаш някоя страхотна банда, която дори няма договор със звукозаписна компания, да отведеш вкъщи момиче, чието име дори няма да помниш на сутринта, а накрая се оказва, че момичето, без което не можеш да живееш, не е било само едно. През този кратък период той бе свободният мъж на Норман Мейлър в Париж.

Не бе оценил колко хубаво е било през всичкото това време. Сигурно винаги ставаше така и човек забелязваше щастието едва когато си отидеше. Сега всички бяха придобили нещо — бандите вече имаха договори, журналистите бяха направили кариера, а той бе открил момичето, което искаше още от момента, в който я зърна.

И въпреки това имаше чувството, че никой не е толкова щастлив, колкото бяха всички те преди година. Откъс от стихче зазвуча в главата му — дали не беше Ларкин? — бе го запомнил в часа по английска литература преди пет или шест години, докато наблюдаваше как облаците се носят и слушаше разсеяно. Чак сега разбра, че стихчето е било за него.

*Той се ожени за жена, за да не го изостави.
Сега тя е до него по цял ден.*

Тери наблюдаваше как Умника се надига бавно и се отправя с клатушкане през опустошената Ковънт Гардън, самотна фигура, облечена в старо прокъсано знаме. Строителните работници се бяха захванали за работа. Трябваше да циментират любимото им място, останало след бомбардировките. Всичко тук щеше да се промени. Абсолютно всичко.

Слънцето бе изгряло над различен свят и Тери вече не можеше да бяга като уплашен хлапак. Вече обичаше бебето. Въпреки това се почувства потиснат, когато си каза, че никога повече няма да гледа изпълненията на банди, докато мозъкът му е пълен с химикали и е готов да направи какво ли не. Тази мисъл бе много потискаща.

Спря пред пекарната на Нийл Стрийт, купи няколко багети и пое на юг, а пръстите и зъбите му късаха лакомо горещия хляб. Миризмата

му се стори най-хубавата на света, стомахът му изръмжа гневно, но все пак успя да си спомни вкуса на храната, и докато стигне реката, багетите вече ги нямаше и Тери усети, че се усмихва.

15.

Тери се втурна в стаята за прослушване, за да съобщи клюките на Скип — че ще става баща, че младият ти живот може да се промени за една нощ, че отмъщението е чудесно блюдо, особено когато се сервира с разслабителни.

Вместо Скип, той откри Мисти да пие чай от автомата заедно с висока госпожа на средна възраст. Жената му се стори мила и красива и Тери се запита дали не я виждал някъде.

— Това е майката на Скип — представи я Мисти и погледна съчувствено жената. — Скип... той... Скип не е много добре.

Тери поклати глава, нищо не разбираше. Това все още бяха дните, когато бе убеден, че всички ще живеят вечно.

— Какво му се е случило?

— В болница е — отвърна Мисти. — Мислят, че е получил удар.

Жената наведе глава над пластмасовата чашка чай. Тери впери недоумяващ поглед в Мисти. Нямаше представа какви ги говори. Не разбираше абсолютно нищо.

— Удар ли? Какъв удар... нещо като инфаркт ли?

Мисти си пое дълбоко дъх.

— Хората от линейката казаха, че бил мозъчен кръвоизлив — обясни тя. — От изтъняло място на артерия кръвта навлиза в мозъка. Ако оцелее през първите две седмици, има шанс да се оправи.

Тери пристъпи към тях, но така и не намери думи. Беше шокиран от факта, че Скип има майка. Мисълта, че неговият герой, приятелят му ще умре, бе невъобразима.

Как е възможно тялото ти да те предаде по такъв начин? Как е възможно да се случи без предупреждение? Къде беше справедливостта? На кого да се оплачеш?

— Нямаше да съм тук, ако не беше Скип — каза той и думите му прозвучаха жалки и неподходящи, неспособни да изразят чувствата му. На кого му пукаше дали е тук или не? Кой се интересуваше? Въпреки това жената се усмихна и кимна.

— Шефът иска да те види — съобщи Мисти. — И двамата.

Тери се обърна и видя Лион на вратата, пребледнял от шок и недоспиване. Едното му око бе полупритворено и посиняло. На челото му бе засъхнала кръв. А косата му бе златно руса.

Тери хвана ръката на Лион и излезе от стаята за прослушване. Погледна угрижено приятеля си.

— За Бога, Лион, какво ти се е случило?

— Ходих да танцувам — гласеше отговорът и Тери се усмихна. Побутна приятеля си и усети как лудешки, напълно неподходящ смях започва да бълбука в гърлото му.

— Ходил си да танцуваш, така ли?

— Да, наистина ходих да танцувам. — Лион се усмихваше.

— Да не би „псетата“ да са те спипали?

Усмивката на Лион стана още по-широка.

— Не, бандюгите на Тед ги спипаха.

Тери кимна доволно.

— Ами Скип? Какво ще стане със Скип?

— Не знам — просълзи се Лион. Тери постави ръка на рамото му.

— Скип ще се оправи — увери го той. — Трябва да се оправи. Той е едва на... на колко години е Скип?

Лион наведе глава и на Тери му се стори, че приятелят му не мисли за въпроса, а за статиите, които всички бяха чели още от деца — Скип Джоунс им бе разказвал за приключенията си с Кийт Ричардс, Иги Поп, Даг Уд, Лу Рийд, Джими Пейдж и „Ню Йорк Долс“, бяха чели всяка дума от мъдростта, която Скип бе трупал, бяха се учили как се разкъсват претенциозните, как издигат на пиедестал добрите попадения с премерени незабравими думи. Тери наблюдаваше как Лион мисли за Скип и знаеше, че Скип е по-добър журналист и писател, отколкото той някога ще бъде.

— На дваисет и пет е — отвърна Лион.

Извървяха краткото разстояние до кабинета на Кевин Уайт. Редакторът гледаше през прозореца към трафика по реката. Зад него бе застанал Рей. И двамата се обърнаха, когато Тери почука на отворената врата. Уайт им махна да влязат, Рей се усмихна и чак когато влязоха, Тери си спомни, че тримата са били заедно за последно, когато се криеха от бандата на Тед в полуразрушената сграда. Сякаш бе преди цял един живот.

— Шефе, ние тримата ще отскочим до болницата — заяви Тери.
— Трябва да видим Скип.

Уайт поклати нетърпеливо глава.

— Не се тревожете за Скип — каза той. — За Скип се грижат добре. Той ще се оправи. А нас ни чака един важен брой.

— Важен брой ли? — попита Тери. — Какъв важен брой? Скип е в болница с церебрален... каквото там беше онова, а ти говориш за важен брой.

Уайт не отговори, просто ги погледна и остави тишината да завладее стаята. Когато заговори, гласът му бе съвсем тих.

— Вие, момчета, май надраснахте тийнейджърската бунтарска възраст? — Погледна Тери, сякаш бе някой мазен чиновник, излегнал се на плажа в Брайтън на националния празник. — Чух какво си натворил в хотел „Бланк“. — Тери мълчеше, но нещо в очите на Уайт го накара да сведе поглед. Никак не му беше приятно, когато Уайт му беше ядосан. Гласът на главния редактор омекна. — В бъдеще не желая да намесваш личните си проблеми в работата. Ясно ли е?

Тери кимна.

— Добре.

Уайт насочи вниманието си към Лион.

— Един Господ знае къде си бил ти снощи.

— Ходих да танцувам — отвърна Лион, но по лицето на главния не се появи и следа от усмивка.

— Я се виж на какво приличаш — поклати глава Уайт.

— Ама нали трябва да сме диви — защити се Лион. — Нали сме вестник за рокендрол. — Усети, че аргументът му си го бива. — Мислех... мислех, че това е цялата работа.

Тери забеляза, че бюрото на Уайт е покрито със снимки на младия Елвис Пресли. За пръв път забеляза, че Елвис е бил красив.

— Да не би да мислиш, че това е най-важното, Лион? — попита Уайт. — Да идваш на работа във вид, все едно не си спал цяла нощ и си се заиграл сред трафика? Веднъж е допустимо. Рокендролът е за младите и дивите, но до едно време. Вижте се и двамата — кимна той към Лион и Тери. — Просто си търсите извинение, за да не пораснете.

— А какво стана с анархията? — обади се Лион.

— Ами да — съгласи се Тери, защото искаше да подкрепи приятеля си, макар да рискуваше да си навлече гнева на редактора. —

Мислех, че анархията е ярост.

Уайт просто се усмихна.

— Не ме карайте да се смея — отвърна той. — Ако Джони Ротън бе истински анархист, щеше да виси в някой бар във Финсбъри Парк, забол палец в задника си. Нямаше да подписва договор с Ричард Брансън. — Главният поклати отчаяно глава. Беше почти на трийсет и бе уморен от подобни простотии. Тери веднага разбра. Беше му омръзнало да спори с тях.

— Вие, момчета, трябва да решите дали ще се отнасяте сериозно към работата си тук, или ще се правите на аматьори веселяци. Защото в музикалната индустрия вече няма място за веселяци аматьори. Ако това са намеренията ви, вървете да правите собствено списание.

— Шефе, говориш като някой стар бизнесмен — прошепна Лион. Не искаше да се кара с Уайт. Обичаше го. — Знам, че в теб има още нещо. Знам, че обичаш музиката. Знам, че обичаш „Пейпър“. Сигурен съм. — Лион се усмихна победоносно. — И ти си същият като нас.

— Времената се промениха — каза Уайт и Тери забеляза, че редакторът изглежда по-уморен от тях. — Вече не сме на крачка зад алтернативната преса. Тук става въпрос за бизнес. Свързани сме с рекламодатели, с управлението на вестника, с абонати — все неща като за големи. Снощи бяха тук, говоря за проклетите костюмари, дето се оплакват, че тук се вземали наркотици, че музиката дънела, че журналистите се вихрели като рокаджии. Оплаквах се от вас, момчета. Не съществува такова нещо като безплатно забавление. Вече не съществува. Затова, когато се оправи, Скип ще трябва да излезе в дълъг отпуск.

Тримата бяха удивени.

— Скип няма ли да се върне? — попита Тери.

— Има нужда от почивка — обясни Уайт. — От много дълга почивка. — Тери и Лион се спогледаха. Рей остави косата си да падне и да закрие лицето. — Знам, че обичате Скип. Аз също го обичам. Разбира се, че го обичам. Кой му осигури първата истинска работа? Кой го остави на работа, когато плашеше до смърт дъртачките от „Кънтри Метърс“? Само че Скип не може да продължава вечно така. Той се опитва да върви по стъпките на Кийт Ричардс. Друса се в стаята

за прослушване. Да не би да си въобразявате, че костюмарите не забелязват подобни неща?

— Не мога да повярвам, че Скип няма да бъде сред нас — промълви Тери и погледна Рей. Само че изражението на Рей не издаваше нищо. Сякаш главният вече му бе обяснил всичко. Тери наблюдаваше как приятелят му отметна косата от лицето си.

— Знаете ли какво ще стане в най-скоро време? — попита Уайт. — Ще навлезем в осемдесетте. Само си помислете. — Тери се замисли. Така и не успя да си представи осемдесетте. Те бяха твърде далече от съзнанието му. Уайт се ухили като малоумник, щастлив за пръв път, и насочи пръст към Рей. — Можете ли да познаете кого е интервюирал?

Тери и Лион се обърнаха към Рей и в следващия момент скочиха, потупаха го по гърба, засмяха се заедно и го поздравиха.

— Рей ще пише за Ленън в новия брой — поясни Уайт. — Тери, ти какво ще напишеш?

На Тери му трябваше време. Дори не се бе замислял какво ще подготви за новия брой.

— Мислех да подхвана Били Блицън. Ще го...

— Забрави тая работа — прекъсна го Уайт. — Той е бита карта. На всички им е писнало от благородния надрусан тип. Той е изпята песен, а музиката му не струва. Ще ти кажа какво да направиш — тази седмица ще се заемеш със сингълите, а следващата заминаваш за Шефийлд. „Сюър Ратс“ са тръгнали на турне. Вземи и Мисти. Кажи й да снима как „псетата“ пощръкляват и размазват всичко наоколо.

Тери не каза нищо, но по изражението му пролича. Беше ясно какво е отношението му и към „Сюър Ратс“, и към „Псетата на Дагънам“, и към присъствието на Мисти в близост с подобни откачени типове.

Уайт кимна, сякаш бе съгласен с него.

— Ако искаш, ще намеря друг — предложи равнодушно той.

Тери разбра, че времето, когато пишеше за приятели, е свършило.

— Не, ще го направя — съгласи се той.

— Добре — кимна Уайт.

— Ами аз? — попита Лион.

Уайт се зарови сред листата на бюрото. Лион веднага позна материала си.

— Лени и „Райфенсталс“ в „Ред Кау“ — прочете Уайт и кимна замислен. — Добро ли беше представянето?

Лион сви рамене.

— Нищо по-различно от обикновено. „Крафтверк“ за малоумници. Всичко е в статията, шефе. Не са за мен тия.

— Много добра статия, Лион — отбеляза Уайт. — Забавна, обидна... точно каквато трябва да бъде. Освен това си я представил навреме. Браво.

Лион грейна. Една похвална дума от Кевин Уайт бе достатъчна, за да го развесели.

— Благодаря, шефе.

— Само че представяне изобщо не е имало — продължи Уайт и Лион усети как сърцето му се свива. — Лени се е обадила, че е болна. Вчера са й вадили нерв. — Редакторът хвърли материала в кошчето за боклук и избърса ръце. Погледна Лион. — Снощи не са свирили в „Ред Кау“.

Рей и Тери погледнаха Лион и усетиха, че единственият шум в стаята е дишането им. Знаеха, че нямат право да се обаждат в негова защита. В редакцията на „Пейпър“ можеш да си позволиш да правиш почти всичко, което ти се прииска. Но да пишеш рецензия за представяне, което изобщо не се е състояло, и да те хванат, тогава незабавно опразваш бюрото си.

А след това си заминаваш завинаги.

— Съжалявам, Лион — продължи тъжно Уайт. — Писал си много добри статии за нас. Ще ти дам добри препоръки.

Тери прегърна Лион, но не каза и дума. Видя как очите на приятеля му се пълнят със сълзи и стисна здраво рамото му. Забеляза и шока по лицето на Рей. Лион наведе глава.

На вратата се почука. Слабо момче с червен бретон, климнал над огромни гримирани очи, се плъзна в стаята с наръч листа. — Беше по-млад от всички. По-млад дори от Рей.

— Статията, дето я поискахте — усмихна се ведро на Уайт. — Влиянието на Берлин върху Бауи и влиянието на Бауи върху всички останали.

След тези думи изрисуваният младок се изниза. Тери зяпна редактора.

— Кой, по дяволите, беше този дребен мазник? — попита.

— Новото момче — отвърна главният.

Тримата седнаха в „Треви“, пиха чаша след чаша чай, а Тери и Рей поглеждаха крадешком Лион и не знаеха какво да кажат. Когато някой помръднеше крак, веднага подпираше кашона с всички вещи на Лион. Подобно развитие дори не им бе минавало през ума. Не бяха и предполагали, че един ден ще дойде краят.

Лион знаеше, че трябва да каже нещо. Все едно че бе в „Голдмайн“, когато Елвис почина и последваха възторжените викове. Просто трябваше да каже нещо. Зачуди се откъде се появи това желание да каже нещо. Запита се дали не го бе наследил от баща си.

— Аз просто... нали знаете — заекна той. — Просто исках да кажа... беше страхотно. — Очите му отново се напълниха със сълзи. — Това бе най-хубавото време от живота ми. Докато бях в „Пейпър“ и работех с вас двамата...

Рей прехапа устни и забодя поглед в чая. Тери стовари длан върху масата и погледна вбесен Лион.

— Глупости — заяви гневно той. — Не пробутвай тези простотии в стила на Вира Лин, че ще се видим отново — това не променя нещата, Лион, — като си отидеш. Това исках да кажа. — Тери подсмъркна и избърса очи с мръсните си пръсти. — Вие знаете ли какво ще бъде днес? — Усмихна се диво. — Днес ще бъде най-страхотният ни ден. *Най-страхотният ден.*

Отпи глътка чай и сподели с тях плана си. След малко Рей, а накрая и Лион се присъединиха към него. Не изпитваха нужда да говорят, ала бе очевидно — нямаше да допуснат уволнението на Лион да сложи край на последното изключително приятелство в живота им.

Щяха да прекарат сутринта в „Раф Трейд“, да огледат новите плочи, любителските списания и да поговорят с двамата собственици за новата музика. Следобеда можеха да отскочат до „Рихърсъл Рихърсъл“ в Камдън Таун, където всички познаваха Тери, където или „Събуей Сект“, или „Клаш“ щяха да репетираат и всички щяха да говорят едновременно за музика, политика и момичета, щяха да се

карат и заяждат заради различните банди и останалите музикални вестници, щеше да има спийд и цигари с трева за онези, които искаха, тъмно пиво и обикновена бира, и щяха да имат чувството, че са още в началото. По някое време можеха дори да похапнат, за да наваксат пропуснатото. На свечеряване щяха да се чувстват върховно.

Тери разтвори „Пейпър“ на страницата за жива музика. Погледна Лион и двамата си размениха усмивки. Тери го побутна и се разсмя.

— Погледни ги само — посочи той.

Даг Уд бе в „Рейнбоу“ във Финсбъри Парк. Щеше да се получи доста интересно, особено ако Даг си бе запазил разслабителните на Скип за шоуто. Елвис Костело беше в „Нашвил Рум“ на ъгъла на Кромуел Роуд и Норт Енд Роуд, където билетите бяха по една лира. Еди и „Хот Родс“ бяха в „Марке“ — по една лира вход, лира и двайсет за членове. „Слотър“ и „Догс“ бяха в „Рокси“ на Нийл Стрийт 41–43, Ковънт Гардън, а подгряващи щяха да са „Варикоуз Вейн“. „Том Робинсън Ванд“ щяха да се представят в „Хоуп енд Анкър“ на Ъпър Стрийт, Айлингтън. „Секс Пистълс“ бяха поели на тайно турне — нямаше никакво известие, никаква реклама, и току-що бяха пели в Лафайет, Улвърхамптън, а хлапетата пишеха до „Пейпър“, за да се оплакват от възмутителния вход от лира и петдесет. Носеха се слухове, че „Пистълс“ ще пеят в парка призори.

— Какво искате да видим? — попита Рей.

— Да отидем навсякъде — предложи Тери. Лион се разсмя, докато ги наблюдаваше как си подготвят програмата, как обмислят стратегия и усети, че ги обича като братя.

— Може и да успеем да надникнем навсякъде — примири се Рей. — Предлагам обаче да пропуснем „Варикоуз Вейн“ в „Рокси“.

— Този, новият — напомни Тери и направи чекиджийски жест с юмрук, а сърцето на Лион преля от благодарност. — Видяхте ли го нещастника? Цялата тази работа с Бауи е дошла до гуша на всички.

Лион забодя поглед в масата. Тези неща вече не го засягаха. Кашонът в краката им му напомняше, че е въвн от играта. Чувстваше се като прегрешил, който никога няма да успее да оправи нещата. След това се замисли за предстоящия ден и настроението му се оправи.

В този момент влезе Мисти. Лион забеляза, че иска да говори с Тери насаме, и след няколко мига на неловко мълчание, Тери се измъкна след нея навън, а след това се намъкна един от старите кучета,

прояви нетипично уважение и поиска двамата с Рей да обсъдят оформлението на статията за Ленън, така че Лион подкани приятеля си да си върши работата, да не му обръща внимание и продължи да пие чай, докато Рей обсъждаше с навлеците материала за Ленън, и осъзна, че колкото и да им се искаше да са заедно в най-страхотния ден от живота им, приятелите му имаха други задължения.

Старото куче си тръгна, Тери се върна без Мисти, но настроението бе отлетяло. Платиха сметката и станаха. Повече не проговориха за предстоящия ден.

Пред кафенето спряха, вятърът се завихри около небостъргача, както обикновено, сякаш ги подканяше да продължат. Мисти бе седнала зад волана на колата. Беше паркирала на пешеходна пътека, моторът бумтеше и през отворените прозорци долиташе глас от „Радио едно“. Диджеят обясняваше, че щели да се продадат два милиона плочи на Елвис за първите двацет и четири часа след смъртта му. Наричаха го най-страхотния ден.

— Жалко, че седмицата е толкова натоварена — опита се да се извини Рей. — Броят е много важен.

— Няма нищо — промълви Лион. Не искаше да се чувстват виновни заради него. Не искаше да го прави на въпрос. Нямахме да изтърпи милото им отношение. — Ще ви звънна, става, нали?

— Ще го направим някой друг ден — реши Тери. — Разполагаме с всичкото време на света. Нали така?

Прегърна Лион, а след това го пусна и го отблъсна грубо от себе си. Рей постави срамежливо ръка върху коженото му яке. Лион се усмихна. Тримата се спогледаха за миг, несигурни какво следва. Неочаквано проехтя клаксон. Обърнаха се към Мисти, която чакаше зад волана на каприото.

Тя се усмихна и махна с ръка, нетърпелива да тръгне.

— Значи баща ти не е адвокат? — попита Тери. Седяха в колата на баща ѝ пред дома им, който се оказа фондово жилище на хълм с изглед към задната страна на Кингс Крос.

Дворът — някога градина — беше пълен с резервни части. Имаше няколко почернели ауспуха, оплескан в машинно масло двигател, самотна седалка, ръждясалия труп на стар мини купър,

останал без гуми. Тътнежът на преминаващи влакове изпълваше въздуха като птича песен.

— Адвокатите не карат форд „Капри“ — отвърна разсеяно Мисти. След това погледна Тери с много нежност. — Ти нищо не знаеш, нали?

Истина бе. Колко лесно можеше да го заблуди всеки. Ето че бе на път да стане баща, а не знаеше нищо. Затова пък научаваше бързо.

— А с какво се занимава? — поинтересува се Тери. — За баща ти питам.

Кой знае защо очакваше да отговори, че работи същото като неговия. Очакваше да отвърне, че е носач в „Смитфийлд“. Били сме от една черга през всичкото време. Вместо това тя отвърна:

— Механик е. На свободна практика. Има си малък бизнес.

Той се замисли за момент. Всичко, което бе мислил за нея — домът, в който звучеше музика на Бах, книгите, лекият безгрижен живот, ски ваканциите, клубовете с понита — се оказа илюзия. Трябваше да помисли отново над това. Много от нещата, които вярваше за нея, просто се стопяваха.

— А откъде го измисли? — попита той. Не знаеше как да го нарече. — Този въображаем живот.

Мисти въздъхна.

— „Космополитън“, сигурно. Там пишат за красиви хора, които имат прекрасен живот. И от „Сънди Таймс“ — особено списанието, цветната притурка. А и хората, с които се запознах, след като истинските ми приятели прекъснаха обучението си на петнайсет. — Тя кимна замислено. — Да не говорим за хората, с които се запознах в „Пейпър“.

Той все още не разбираше.

— Не беше нужно да ме лъжеш.

Тя се разсмя.

— Разбира се, че трябваше. Не го направих заради теб или заради някой друг. Направих го заради себе си. Лъжех, за да се чувствам по-добре. Искаш ли да влезем? Ще те запозная с тях.

Той хвана ръцете ѝ.

— Не искам да лъжем повече. Не и след като чакаме бебе. Не и ако искаме всичко да тръгне както трябва.

Мисти огледа металните отпадъци, заринали двора.

— Освен ако нямаме много основателна причина да лъжем — заяви накрая тя. — Освен ако не лъжем, за да не нараним другия. — Усмихна се и прокара пръсти по бузата му. — Това е бракът — обясни тя.

Бащата на Мисти се разсмя и плесна Тери по гърба.

— Значи сте се позабавлявали и сега се налага да плащате — заяви той.

Беше огромен мъжага по потник, широкият му гръб бе обрасъл с гъсти косми като на маймуна. Сипа „Феймъс Граус“ в две мръсни чаши. Без да обръща внимание на протестите на Тери, пяхна едната чаша в ръката му.

— Знам какво ти е — майка й беше в четвъртия месец, когато подписахме. — Вдигна чашата. — До дъно.

Тери послушно изпи уискито и усети как течността прогори пътека чак до „Док Мартенса“. Главата му се замая. Навсякъде в мизерната къща бяха накачени изображения на Христос и Мария. Бяха във всяка ниша, на всяка стена, по полицата над камината. Христос се гърчеше на кръста, Мария бе сплела ръце в молитва. Все образи на страдание и непорочност. Тери притисна длан към потното си чело и усети как уискито започва да плете черната си магия.

— Ти си щастливо копеле — издудна баща й и избърса уста с опакото на косматата си ръка. — Братята на жена ми ме смляха от бой, въпреки че аз имах намерение да постъпя както си му е редът. — Той посочи с чашата тримата навъсени младежи, които оглеждаха Тери от канапето. Братята на Мисти, двама по-големи, единият по-малък от нея. Злобни и жестоки типове, реши той. — Май на теб ще ти се размине леко — заяви баща й. След това се зае с важната част. — Мога да осигуря на двама ви с Мери Скаут Хол за приема.

Тери онемя. *Мери ли?*

— Познавам един в местната винарна „Уестминстър“, който ще осигури пиячката, а след това вие с Мери идвате да живеете у нас, докато от общината ви дадат някое апартаментче.

Всичко бе уточнено. Сълзи опариха очите на Тери. Отчасти се дължеше на уискито, отчасти на шока, когато научи истината за семейството на Мисти, отчасти защото цяла нощ не бе мигнал и бе взимал наркотици, и се бе отдал на приключения. На първо място обаче бе чувството, че някой внезапно му е отнел живота.

Това семейство не беше като неговото. Майка му щеше да полудее, ако някой докоснеше градинските ѝ джуджета, камо ли да напълни градината с ръждясали метални отпадъци. Родителите на Тери притежаваха къщата, в която живееха, тя не беше на общината. А бащата на Тери, макар да имаше вид на як бачкатор, през уикендите поддържаше розовите храсти, не се мърляше с двигателя на форд „Ескорт“. Тези хора, семейството на Мисти, бяха от друга категория на работническата класа. Разполагаха с пари, успяваха да се вредят за апартамент, умееха да лавират и се тъпчеха по много в едно мизерно жилище. В сравнение с тях Тери бе още дете.

Тримата братя на Мисти приличаха на жестоки диви селяни, каквито бе виждал по местата, които обичаше, да съсипват удоволствието на околните. Та те все още бяха с дълги коси! Беше краят на лятото на 1977 година, а те отглеждаха дълги коси! И то не защото бяха като Рей, не защото вярваха в друг начин на живот, а защото бяха прекалено тъпи, за да забележат промяната. Тези коси... Тери остана отвратен. Още преди пет години щеше да си изядеш боя, ако се разкарваше с подобна коса. Пуснати развети коси, широки панталони и ластични ризи с къси ръкави, толкова впити, че дори противните им зърна личаха. Сълзите на унижение, избликнали в очите на Тери, замъглиха напрегнатите им лица.

— Я! — изсмя се най-малкият. — Тоя път ще вземе да ревне!

— Да не чувам подобни приказки — излая бащата на Мисти и макар гласът му да не оказва никакво влияние върху келеша, Тери подскочи. — Той вече е част от семейството — поне скоро ще бъде — и искам да се държите с него както подобава. Сега всички ставайте. Стиснете ръката на пътято.

Никой не помръдна.

Лицето на стария почервения от гняв.

— Стиснете ръката на пътято! — нареди той и гуреливите му очи заплашиха да изскочат.

Братята се наредиха да се здрависат с Тери.

— Бог да ви благослови — изломоти най-големият и за малко да изтръгне ръката на Тери с месестата си лапа. Тери стисна ръката му като замаян, прекалено замаян, за да усети болка.

— Бог да ви благослови — повтори средният брат и стисна ръката на бъдещия си зет с всички сили, така че пръстите му изпукаха,

сякаш чупеха орехи по Коледа.

— Господ да ви благослови — изрече и най-малкият, едва докосна дланта на Тери и бързо отдръпна ръка, а след това измърмори: — Само да погледнеш накриво сестра ми Мери, ще те убия, скапаняко.

На Тери му стана ясно, че през остатъка от земния му път ще го наричат Путьо. Какво да вземем на Путьо за рождения ден? Путьо ще пие ли нещо? Путьо ще дойде ли на Коледа? Най-сетне проумя защо момичетата — жените — смятаха думата за обидна. Нищо чудно, че Мисти си беше паднала по Джърмейн Гриър, след като бе израснала сред тези путьовци.

Мисти и майка ѝ влязоха в стаята с подноси чай и сладки с джинджифил. Майка ѝ бе слаба и висока блондинка с мек ирландски акцент. Тери ѝ помогна да сервира чая и бисквитите, наполовина влюбен в нея. Искаше да я спаси от това място. Самият той имаше нужда някой да го спаси.

— И така — обобщи бащата на Мисти, устата му бе пълна с бисквити. — Двамата са се позабавлявали, майко.

Въпреки че Тери се усмихна любезно и отпи от горещия чай, докато мигаше ожесточено, за да прогони сълзите, вътрешно си казваше: о, не, не, не.

Все още не съм се позабавлявал.

Новата коса все още не бе стигнала до Грийнфорд. Всички искаха да приличат на човек, когото са видели по телевизията или в киното.

Лион надникна през матовия прозорец на „Коса и стил“ и попадна в света на полицейските филми с Фара Фосет, зализани бретони като на Пурди, път по средата като на Ани Хол, къси щръкнали коси като на Джейн Фонда в „Клут“ и накъдрени съвсем в стила на Кевин Кийгън лелки.

Инструментите тук бяха сложни като на неврохирурзи. От машините се вдигаше пара, размахваха се вилици с четири зъба като конски чесала, имаше яйцевидни космически шлемове, нахлупени на главите на жени, които отпиваха нескафе. Косите на всички се извиваха, оформяха и най-вече изгаряха.

Мирисът се носеше чак на улицата. На изгорялата коса ѝ се придаваше форма, а след това я обгръщаха с облаци лак.

Лион бръкна в джоба на якето и напипа медальона „Сейнт Кристофър“. След като се сбoguва с Тери и Рей, той тръгна към Уест Енд и се заяпа във витрината на огромния магазин „Ратнър“ в края на Шафтсбъри Авеню, където забеляза изложен закрилника на пътешествениците на сребърна верижка. Тогава си каза, че на нея ще ѝ хареса. В този момент щеше да е най-щастлив, ако можеше да прекара остатъка от живота си по този начин — да открива неща, които биха ѝ доставили удоволствие.

Веднага забеляза Руби.

Бе застанала зад стол, в който се бе настанило момиче с коса като на Сюзън Партридж от „Семейство Партридж“ — много дълга, разделена на път по средата, завита на масури на гърдите. Бяха пуснали радиото и Тони Блекбърн говореше нещо, докато Карли Саймън пееше.

В салона работеха и мъже, а други бяха насядали за подстрижка, за да се наконтят за уикенда — смели момчета с къдри като на Дейвид Есекс, щръкнали кичури а ла Род Стюарт и бели момчета, къдрави като африканци. Лион зяпна един от тях, красив младеж, който размиваше всичките домакини. Беше с перчем като на Клинт Истуд и се мотаеше стиснал лак за коса на „Вела“, също като огромен яркочервен фалос.

Руби и почитателката на Сюзан Партридж си говореха, като се гледаха в огледалото, така че когато мъжът целуна леко Руби по блестящите устни, Лион видя образа им на две места — един път в огледалото, а втория път пред себе си, сякаш имаше нужда да ги вижда два пъти, сякаш от — един образ не би разбрал посланието.

— Стив? — извика някой тъкмо когато Лион се обръщаше, стиснал здраво „Сейнт Кристофър“. — Нормална фиксация или силна?

— Чакай малко — настоя ококореният брат на Рей. — Даваш ли ми ги? Даваш ми колекцията си от плочи?

Рей натъпка резервното си дънково яке в раницата. Погледна Роби и се усмихна. Искеше да даде плочите на брат си, защото си заминаваше и защото това бе единственото, което можеше да му даде. Само че не можеше да го каже на малкия си брат.

— Сега вече ще получавам всички плочи, които искам — обясни той. — Просто не ги оставяй извън обложките. Знам, че винаги го правиш.

— Няма такова нещо — възрази Роби и заскача развълнуван от крак на крак. — Никога не съм правил подобно нещо.

Бели чорапки, слипове, касетофонът на Тери. Ризите, които не бе купувала майка му. Тъй като оставяше плочите, почти нямаше какво да сложи в багажа.

— Имаш две плочи и непрекъснато ги оставяш извън обложките — повтори тихо Рей. — Както и да е, вече са твои. Прави с тях каквото пожелаеш.

— Ще се грижа за тях — обеща Роби и със страхопочитание вдигна изтърканата обложка на „Нека прокърви“. — Много ще ги пазя.

Рей стегна отвора на раницата и я метна на рамо.

— Само не ги съсипвай в момента, в който изляза.

— Може ли да се преместя на твоето легло? — попита Роби.

Рей кимна.

— Спи където поискаш, Роб — отвърна и му се стори, че в гърлото му е заседнала буца. Не можеше да тръгне. Стоеше и наблюдаваше брат си и плочите.

Бяха дванайсет на дванайсет инча и се налагаше човек да ги държи с две ръце, и тогава не виждаш нищо друго около себе си. Да държиш плоча, е все едно да държиш бебе или любовница, или произведение на изкуството. Роби разрови колекцията в почуда, сякаш бе археолог, който оглежда невиджаните богатства в гробница на фараон. „Лепкави пръсти“ на „Ролинг Стоунс“ с обложката на Уорхол, снимка на дънки с истински цип. „Лед Цепелин III“ без нито една дума на обложката, тъй като думите бяха ненужни, само снимката на стар фермер с наръч съчки на гръб, а когато отвориш двойния ръкав, виждаш, че снимката е на стената на полуразрушена къща, а в далечината се издигат небостъргачи, и разбираш, че старият свят се разпада.

„Риволвър“ и „Ръбър Соул“, и „Представи си“ — главата на Джон, изгубена някъде в облаците, — и плочи, за които Рей почти бе забравил: „Първи лица“ на „Фейсес“ и „Завръщане на магистрала 61“ на Дилън, „Синьо“ на Джони Мичъл — Рей бе лежал с тази плоча, поставена на възглавницата, бе фантазирал как целува тези скули — и

„Жътва“ на Нийл Янг. Най-добрите хитове на Хендрикс, на „Кинкс“ и „Лавин Спунфул“ още от времето, когато се опитваше да навакса, да запомни всичко, което бе пропуснал досега, когато му се виеше свят само при мисълта, че на този свят има такава велика музика. Рей изпита завист към малкия си брат, защото всичко му предстоеше.

След това Роби извади плочите, които го смущаваха — „Бягството на една банда“ на „Уингс“, „Дни на отминало бъдеще“ на „Муди Блус“ и „Чикагски транзит“ на „Чикаго“. Ничия колекция от плочи нямаше да е върхът в днешни дни. Човек няма представа откъде ще бликне интересът, никога няма да се сетиш, че „Красивата щерка на палача“ на „Инкредибъл Стринг Банд“ някой ден ще бъде едно нищо, докато „Тупело Хъни“ на Ван Морисън ще си остане велика.

Коленичи до Роби, взе саундтрака на „Волният ездач“ и си припомни кога му го беше купила майка му. След това погледна Роби, стиснал „Сарджънт Пепърс Лоунли Хартс Клъб Банд“ и забеляза, че брат му плаче.

— Не си отивай — помоли момчето.

— Ами... — Рей постави ръка на рамото му, за да го утеши. — Трябва да вървя, Роб.

— Но аз ще остана съвсем сам, ако си тръгнеш.

Рей прегърна брат си, както беше на колене, заобиколен от пръснати наоколо плочи.

— Никога няма да си сам — успокои го той. — Не и сега. — Двамата се отдръпнаха. Роби избърса носа си в ръкава на полиестерната униформена риза. — А и ти ще дойдеш при мен. В Лондон. Когато пораснеш достатъчно. Нали?

Брат му кимна и се опита да бъде смел, а Рей излезе от стаята, където бе прекарал детството си, и мина по коридора покрай затворената стая на брат си. Къщата вече изглеждаше прекалено малка, за да прекара цял живот в нея.

Майка му чакаше със сухи очи до стълбите. Подаде му малък пакет, увит в кухненско фолио.

— Рибен пай — обясни тя.

— Благодаря ти, мамо.

Усети присъствието на баща си в хола. Този корав мъж открай време се чувстваше не на място, заобиколен от дреболиите, които майка му бе натъпкала във всяко кътче — като белия испански бик, и

пепелника с надпис „Поздрави от Фринтън“, и макета в зелено и бяло на хонконгския ферибот. На Рей му мина през ума да си тръгне, без да се сбогува, ала нещо го накара да отвори вратата. Завари стария в колосана полицейска униформа.

Баща му протегна огромната си лапа и Рей я пое по единствения начин, по който умееше, все едно че стискаше ръката на някое момиче на последните редове на кино „Одеон“, и забеляза как баща му потръпва от отвращение, преди да се отдръпне. Разбра, че опитите им да се държат любезно и да спазват приличие правеха нещата още по-лоши, отколкото когато се караха.

След това от горния етаж долетя шум. Чу се воят на китара, зазвуча гласът на певец, който сякаш се давеше с чакъл. Лицето на стария се разкриви от бяс и отвращение.

— Какъв е този шум, мама му стара?

— Това са „Фейсес“, татко — засмя се Рей. Вдигна замислен поглед към тавана. — Струва ми се, че е „Това е всичко, от което се нуждаеш“. Доскоро.

На улицата го чакаше кола, около която се бяха събрали деца от махалата, момичета и момчета, облечени в дънки, подгъвите на всички до един бяха разръфани след приключенията, бяха прашни и мърляви, прекарвали деня на велосипедите си. Стояха на почетно разстояние от лотус илана, сякаш автомобилът бе от друга планета.

— Намали веднага! — чу Рей крясъка на баща си, когато тя му отвори вратата, но Рони и Род, и момчетата станаха още по-шумни.

Това бяха последните дни на стопаджийството. Шофьори на камиони и търговски представители, които никога не бяха чували за „По пътя“ на Джак Керуак, бяха готови да закарат младежа, останал без пари, вдигнал пръст, за да си осигурят компания или просто за да извършат едно добро дело в този зъл свят.

И така, Лион се качи в цистерна на Норт Съркюлър, отправила се към Абърдийн, а шофьорът му каза, че англичаните крадели шотландски нефт, защото били долни мошеници и посягали на всичко, което не било тяхно, били готови дори да свият монетите, положени върху очите на мъртвец, ако имало кой да им позволи. След като пресече ширналия се северен Лондон, той остави Лион на средата на

Финчли Роуд и го предупреди да внимава с уличното движение и крадливите английски копелдаци.

Лион тръгна към Хампстед, мина по сенчестите улици с огромни къщи, където бе расъл, пресече Вилидж, после парка с пожълтяла след две жарки лета трева и пред него се ширна Лондон.

Сигурно необитаемата къща вече я нямаше. След като полицията разкараше всички, щяха да постъпят както обикновено — да прекъснат тръби и инсталации и да счупят тоалетните. Имаше и други изоставени къщи, имаше ги с хиляди, ала лятото бе към края си и Лион знаеше, че скоро задниците на бездомните ще започнат да замръзват, те щяха постоянно да се свиват в балтоните и кожусите си, да се тъпчат в спалните чували, защото щеше да е прекалено студено, за да мислят. На Лион вече не му беше по сърце да остане сред тях.

Затова отиде там, където всеки младеж би се приютил, когато няма къде да отиде. Прекоси парка, прескочи оградата около Кенуд, мина покрай огромната бяла къща, след това през Събърб и чистите тихи улици.

Беше изхвърлил ключа си, затова се наложи да почука. Отвори майка му, все още по халат. Баща му седеше на огромната маса в кухнята, заобиколен от днешните издания, портокалов сок, кафе и кифлички, топено сирене и пушена съомга. От уредбата се носеше Бах — „Овцете могат спокойно да пасат“. Лион усети аромата на истинско кафе и препечени филийки и едва не припадна.

— Какво ти се е случило? — попита майка му, забелязала всичко — и избледняващата синина от миналия уикенд, и раната на челото, подарък от Младши, и черното око, спомен от носача със соса по главата.

— Бил е в Луишам — заяви гордо баща му. — Проклети главорези!

— Дай да ти сложа нещо — засуети се майка му.

Макар Лион да протестираше, тя донесе пакет замразен грах и го накара да го притисне към раните. Родителите му го наблюдаваха развеселени, ала с много обич как се тъпче с кроасани и съомга. Не помнеха някога да е имал такъв апетит.

— Не съм чел колонката ти — заяви Лион и избърса трохите от устата си с опакото на ръката. Отпи още от черното кафе. Не можеше

да си спомни кога за последен път е пил нормално кафе, не от онова, което заливаш с вряла вода. — Какво мислиш за онази жена Тачър?

— Никога няма да го бъде — отсече баща му. — Не и в тази страна. След като го има Бени Хил и голите снимки, и вицове за свекърви и тъщи. Британците никога не биха гласували за една жена.

— Не съм толкова сигурна — намеси се майка му. — Ще бъде доста интересно, ако имаме жена за министър-председател.

— Още малко и ще си изгори сутиена — засмя се баща му.

Родителите на Лион все още се смееха, докато той се събличаше, за да се пхне в леглото в старата си стая, толкова изтощен, че стените плуваха пред очите му.

Хем се чувстваше уютно, хем му беше смешно да се озове отново сред обстановката, позната му от детството, с притеснителните снимки, свидетелства за отдавна отминал интерес — „Челюсти“ и Джими Пейдж, и Джими Грейвс, и шантавата библиотека, където „Джонатан Ливингстоун Сийгъл“ и „Капиталът“ бяха подредени до разказите на Антъни Бъкъридж за две волни момчета, наречени Дженингс и Дарбишър в частното училище „Линбъри Корт“ — „Дженингс тръгва на училище“, „Дженингс и Дарбишър“, „Благодаря ти, Дженингс“ и поне още трийсет — един Господ знае какво се бе случило накрая на Дженингс. Лион много го обичаше, на времето искаше да е Дженингс. „Този пай беше истинска свръхзвукова помия, така че е дело на някой магьосник, а конфитюрът в училище беше противен, значи е от шантавите работи... като си нов, отначало наистина всичко ти се струва шантаво, но ще свикнеш, след като прекараш тук толкова време, колкото и аз.“ Много тъпо, но в момента нямаше значение, защото — о, Руби, — чаршафите бяха меки и чисти, родителите му го бяха приели, без да натякват, без да задават въпроси, сякаш никога не бе излизал от тази къща, сякаш никога не бе изхвърлял ключа си, а Лион знаеше, че ще бъде все така, докато са живи, че никога няма да му обърнат гръб, а освен това не беше толкова зле да спи под юрганче с образи от „Челюсти“, защото беше уморен до смърт, защото беше погълнат... погълнат... погълнат... погълнат от умора и очите му се затваряха. Знаеше, че сънят ще дойде в мига, в който отпусне глава на възглавницата. Така и стана.

Лион се унесе, мъж в детска стая, „Сейнт Кристофър“ висеше на врата му и хладният метал се докосваше до кожата му. Предстоеше му

да извърви много път, след като се събуди.

КОДА^[1]

1977 — ДРУГО МОМИЧЕ, ДРУГА ПЛАНЕТА

16.

Тери обичаше да принадлежи. Разбра го чак сега.

Принадлежеше на вестника, принадлежеше на нея. Беше хубаво. Радваше се, че не го уволниха. Беше щастлив, че двамата не се разделиха. Знаеше, че следващия месец ще се жени, знаеше, че следващата година ще става татко — всичко това вече не го плашеше. Чувстваше се така, сякаш принадлежеше на тази жена, на нероденото си дете, на целия този свят.

Понякога му се струваше, че „Пейпър“ е просто работа, където някой по-възрастен от теб ти казва какво да правиш, което не бе много по-различно, отколкото във фабриката за джин, само че там имаше по-малко свобода и не можеше да дивееш както си искаш. Но пък понякога Мисти наистина му лазеше по нервите.

Двамата бяха седнали един срещу друг във влака и го чакаха да потегли. Мисти четеше на глас книжка джобно издание, наречена „Любовни пламъци“, която току-що си купи от книжарницата. Тери разбра, че обратното на любов не е омраза. Обратното на любов бе раздражение.

— Слушай — обади се тя. — „Тя влезе през френския прозорец и усети как силните му мъжки пръсти се впиват в тафтата. Градинарят Майлс бе коленичил пред нея и отправяше безмълвен зов.“ — Мисти се изкиска. — „Тя изхлипа, а той целуна подгъва на роклята ѝ. «Валери — заговори ѝ, — нима не разбираш значимостта на всичко това?»“

Група бизнесмени се заклатушкаха през вагона и разнесоха мирис на пържен бекон, докато се отправяха към бара. Огледаха жадно Мисти. Тери им хвърли лош поглед. Тя дори не забеляза. Май прекалено много се кефеше на Дорис Хардман.

— „Абсолютно никой, най-малко онзи негодник сър Тимоти, не е достатъчно мъж, за да целува дори златните ти пантофки.“ — Тя се заливаше от смях и не можеше да говори. Поклати глава и се ококори, защото не можеше да повярва. — Не е ли велико? Не е ли страхотно? Ще прочета всичко от нея. Тя е напълно луда.

Тери се усмихна любезно. Беше странно — вече му беше ясно, — но не беше чак толкова смешно, колкото Мисти го представяше. Да не би да имаше намерение да прочете на глас цялата книга? Така ли щеше да бъде цял ден, докато пътуваха към Шефийлд? Така ли щеше да бъде през следващите петдесет години?

Никак не му се искаше да го признае, ала изведнъж нещата бяха станали различни. И с Мисти, и с „Пейпър“. Започна да прелиства последния брой. Беше много добър. Това бе от онези броеве, които караха сърцето му да пърха, докато все още беше читател, да пътува чак до града, за да си купи „Пейпър“ един ден по-рано от останалите почитатели.

Младият Елвис бе на първа страница с лъскава прическа. Следваха спомените и хвалебствията на някои от по-старите. Беше включено и интервюто на Рей с Ленън. А новото момче сравняваше Даг със земята, задето през по-голямата част от концерта си клечал зад кулисите със смъкнати около глезените кожени панталони, стиснал се за стомаха и стенещ.

Кой да предположи? Беше спомената банда, наречена „Илекрик Багет“ — носеха италиански костюми, свиреха денс и заявяваха, че им било писнало от политика, че единственото им желание било да пишат попмузика и да изкарват пари. Умника най-сетне бе сформирал своя банда и изглежда всички бяха единодушни, че те ще бъдат върхът в най-скоро време. Невероятно как се изплъзва времето. „Секс Пистълс“ вече не бяха мерилото за новите банди, а „Шик“. Колко бързо новата музика — и всичко ново — остаряваше. Носеше се слух, че Умника дори си е оправил зъбите. Тери затвори „Пейпър“, без да се развълнува от прочетеното.

Това отчасти се дължеше на натрапчивите инфантилни писания — един от старите кучета бе сравнил Елвис с Джей Гетсби, „героя на великолепия роман на Ф. Скот Фицджералд «Великият Гетсби»“. Сякаш някой имаше нужда да му се обяснява кой е Джей Гетсби, сякаш трябваше да се натяква, че това е един от най-великите романи. Сякаш, помисли си Тери, ние сме просто тъпи дечурлига, които чакат поумните да им кажат каквото трябва. Не бе включено нищо от Скин Джоунс. Според Тери нещо липсваше, когато го нямаше името на Скин. Радваше се, че Скин се оправя. Но „Пейпър“ бе съвсем обикновен без него.

— „Едрите му ръце бяха силни и неустойими — кикотеше се Мисти. — Устата му плени дръзко розовите й напъпили устни“. — Тя погледна Тери. — Как е възможно устните да пленяват, тъпа краво? — Сви рамене. — Какво пък толкова... „Усети желанието му да се надига в нея“ — това е фройдистка забележка, неговото желание да се надига в нея — „след това неочаквано я пое в силните си мускулести ръце и я пренесе до леглото с балдахин. «Дяволите да те вземат, Валери! — извика с дрезгав глас той. — Защо да чакаме още една година?» Тръпнещото й сърце разбра, че протестите й го възпламеняват повече“.

Истинската причина Тери да е малко тъжен днес бе, че за пръв път виждаше края на цялата тази работа с музиката. Мислеше, че се променя. Не, имаше нещо повече. Тя умираше.

Един от най-добрите му приятели беше уволнен, а другият неочаквано се оказа със стабилна работа, бъдещето му бе осигурено и се бе впуснал да прави кариера като възрастен. Изпратиха Рей в Ню Йорк за интервю със Спрингстийн. Завръщането му бе забележително.

За Тери този живот приближаваше естествения си край — сякаш това бе неговият вариант на следване в университет или военна служба. Изкарваш няколко години, после хващаш пътя. Влизаш момче, а излизаш вече мъж. Напълно пораснал. Или поне си на път да пораснеш.

Обръщаш се и разбираш, че бандите са нови, по-млади от теб и не ти допадат толкова, колкото бандите, с които си движил в началото, които в момента се борят да запишат втори албум или да покорят Америка, или се карат помежду си, или прекаляват с наркотиците. И ето че вече се налага да се преструваш, че ти е интересно.

Ами лицата из клубовете и по представянията също се променят. Всеки път, когато излезеше, си даваше сметка, че не познава всички в клуба. Познатите лица ставаха все по-малко.

Били Блицън се върна в Ню Йорк в деня след провала в „Уестърн Уърлд“. Беше депортиран от вътрешното министерство, защото работната му виза не била наред. Разправят, че Били се прибрал у дома в Бруклин, китарата му била пълна с ирански хероин, който продал на най-ниската възможна цена на малкия си брат, а момчето до този момент не било пушило дори трева. Тери нямаше как да знае, докато седеше във влака с Мисти, че на Били му остават няколко години до

деня, в който ще установят, че има болест, за която никой досега не бе чувал.

Ами какво се случи с всички останали момчета и момичета, които Тери познаваше през лятото на 1976 година? Какво стана с тях? Наркотици и нервни кризи ли? Брак и деца ли? Истинска работа и вечерен час за прибиране у дома ли? Нямаше представа.

Знаеше, че готиното прекарване ще му липсва. Щеше да му липсва моментът, когато слизаше по стълбите в някой клуб и се потапяше в света на шума, а настроението му политаше с музиката и спийда, усещаше как се поти в самото втора ръка, докато се отдаваше на удоволствието да е част от всичко това. Не биваше да се зальгва. Животът, който познаваше, бе към края си.

Опита се да запомни казаното от Скип. Беше нещо от сорта, че всички форми на изкуство принадлежат на времето си. Джазът е имал своя възход. Рисуването — също. Скип бе казал, че едва ли ще има друг Майлс Дейвис, че втори Пикасо няма да се появи. Скип бе казал, че музиката никога няма да е толкова хубава, колкото музиката, която си обичал, така че пред теб остава още една умираща форма на изкуство, която в най-скоро време ще бъде достойна за музея.

Само че ако тяхната музика умираше, дали и те не умираха с нея? Тя бе сърцето на техния свят откакто Тери се помнеше. Тяхната музика не беше просто саундтрак — тя бе животоподдържаща система от детството през младостта, чак до годините на зрелост. Може би всеки от тях трябваше да открие за какво си струва да живееш, а музиката щеше да идва и да си отива също като спомен за отдавна загубен човек.

Докато чакаше влакът да потегли, Тери се почувства щастлив, че до него е жената, която обича, че чакат бебе и си има свое малко семейство. Нещата щяха да станат по-лесни след сватбата, нали?

— „Тя усети как се разгаря любовта ѝ към него. Той бе всичко, което желяеше в този момент, и към което щеше да се стреми до края на живота си. Младото ѝ тяло потръпна развълнувано, сякаш бе на крачка от греха. Скоро щеше да стане негова съпруга и да му принадлежи завинаги.“

Тери отиде до вагон-ресторанта за чай и сандвичи с бекон. Върна се с празни ръце и завари Мисти оставила книгата, загледана през прозореца.

— Стачкуват — обясни Тери. — Тази проклета страна. Някой трябва да направи нещо по въпроса.

Тя не го слушаше. Не я интересуваха нито сандвичите с бекон, нито стачката на британските железничари.

— Кое според теб е по-доброто? — попита го. — Никога да не се променяш — да си същият, какъвто си бил още от дете — или да надживееш тези неща и да остарееш достойно?

— Ние никога няма да остареем — усмихна се Тери. — Ще изобретят лек, докато стигнем онази възраст.

Тя натъпка книгата на Дорис Хардман в чантата, след това застина, забелязала нещо. Извади чифт розови белезници.

— Помниш ли ги? — попита, сякаш те трябваше да отрицат спомените. Само че Тери помнеше единствено тъпите игрички, чиито правила не познаваше.

Гледаше я как щраква едната половина на китката си и ѝ се възхищава, сякаш бе най-красивото бижу от витрината на „Ратнър“. След това с игрив блясък в очите посегна през масата между тях и щракна другата половинка на китката на Тери.

— Спомням си — отвърна той.

Мисти се разтrese от смях.

— Питам се дали Дорис Хардман ще одобри — каза тя. — Можеш ли да повярваш, че милиони обикновени жени си пълнят главите с подобни простотии.

Тери кимна.

— Може ли да ги свалиш?

Мисти разрови чантата, за да открие ключа. След това стана по-нервна и на него му трябваше известно време, за да разбере, че тя не се шегува. Тери впи поглед в белезниците с розова норка, след това извърна очи. Обичаше я, но понякога тя направо го побъркваше. Това ли бе истинската любов? Да не би да бе нещо друго? Когато обичаш някого истински, има ли място за раздразнение? Да не би това да бе някакво по-долно качество любов, която вече бе на път да пресъхне.

Работата бе там, че отсега нататък щеше да бъде само с едно момиче, с една жена до края на живота си, а онези, които познаваше, щяха да му липсват. Не можеше да не се запита какво ли щеше да се получи, ако се бе хванал с някоя от тях.

Сали му липсваше, липсваше му добрината и благоприличието ѝ, липсваше му това, че тя не приличаше на онези, с които бе расъл. Липсваше му лъскавата ѝ черна коса, очите с цвят на разтопен шоколад, липсваше му слабото ѝ златисто тяло в спалния чувал, докато бяха нощна смяна. Липсваше му откровеността и приятелството ѝ. Липсваше му, че тя никога не говореше за потискащата тирания на мъжете.

Грейс Фюри също му липсваше, въпреки ужаса и усещането за неестественост, които го обзеха, докато двамата бяха в апартамента му. Липсваше му, защото всички я желаеха, защото точно това му харесваше, докато се чувстваше още див и щастлив.

Тери щеше да бъде щастлив с всяка една от тях. Поне за известно време. Те бяха страхотни жени, всяка по свой начин, и го харесваха. Може би го харесваха дори повече от Мисти, защото съзнаваше, че той също я дразни. Да обичаш някого, не бе същото като да го харесваш.

Питаеше се какъв ли избор имаме с човека, с когото се оказваме накрая, доколко е въпрос на шанс. Тъкмо това бе големият проблем, когато обичаш някого. Имаше много други хора, които можеш да обичаш, ако моментът е подходящ, ако ти се предостави възможност, ако вече не си дал обещание на друг човек. Всичко бе толкова неясно.

Само че Тери бе изградил мечтите си около жената пред него и в нея растеше бебе, и той трябваше да следва тези мечти докрай. Тогава тя му намигна, усмихна се и старите чувства трепнаха, набъбнаха в него, силни както винаги. Може би всичко ще бъде наред. Може и да се получи. Вдигна поглед, когато чу свирката на влака, защото знаеше, че вече е прекалено късно да спрат. Свирката прозвуча отново.

Влакът се люшна напред и потегли от гарата, а светлините на града скоро отстъпиха на мекия сумрак на есенните поля, докато пътуваха на север. Двамата бяха свързани също като Сидни Поатие и Тони Къртис в ролите на избягали затворници в „Дръзките“ или като младоженеца и булката на сватбената торта.

[1] заключителна част в музикално произведение. — Б.ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.